

**Verselő
Antológia
2009**

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2009

Verselő Antológia 2009

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Kiadta: ANÁRBO Szövetkezet, Paks, 2009
Felelős kiadó: Komárominé Bálint Éva

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász József ügyvezető igazgató

Tartalomjegyzék

Előszó.....	8. oldal
Ábrahámné Ágnes.....	10. oldal
Antal Adrienn.....	13. oldal
Bankó Béla.....	19. oldal
Barátosi Lénárth Lajos.....	24. oldal
Bige Szabolcs Csaba.....	27. oldal
Bihary Zsoltné.....	31. oldal
Bódi János.....	35. oldal
Bogárné Sárközi Ilona.....	45. oldal
Borsos Borbála.....	49. oldal
Csörnyei Márk.....	60. oldal
Daruka Dóra.....	65. oldal
Domonkos Anna.....	75. oldal
Fazekas Margit.....	80. oldal
Fazekas Zsuzsanna.....	88. oldal
Fekete Eszter.....	92. oldal
Fekete Tamás.....	95. oldal
Fodor Helena.....	107. oldal
Gál Andrea.....	121. oldal
Gyarmati Gábor.....	129. oldal
Hámori Zsóka.....	136. oldal
Hornnyák Yvette.....	145. oldal
Horváth Mihály.....	150. oldal
Hosszú László Andrásné.....	156. oldal
Janus.....	162. oldal

Jevuczó Diána.....	166. oldal
Jószay Magdolna.....	170. oldal
Józsa Szabolcs.....	173. oldal
Kakucsi Gáborné Horváth Róza	178. oldal
Kepecz Erzsébet.....	182. oldal
Kerek Anna.....	188. oldal
Komáromi Áron.....	192. oldal
Komáromi János.....	199. oldal
Kosztai Andrea.....	221. oldal
Kotz Eszter.....	225. oldal
Lakatos Tibor.....	228. oldal
Lukács Réka.....	233. oldal
Mihaleczki Mária.....	238. oldal
Molnár Szilvia.....	243. oldal
Nagy Gábor.....	245. oldal
Dr. Nemessányi Mária.....	248. oldal
Oláh Imre.....	263. oldal
Orbán Anikó.....	267. oldal
Orosz Viktória.....	274. oldal
Petőcz Miklós.....	276. oldal
Polgárné Dornai Klára.....	280. oldal
Póli Róbert.....	287. oldal
Puzsér Zsuzsanna.....	294. oldal
Szabó Erika.....	297. oldal
Szabó (Becherer) Irén.....	300. oldal

Szabó Márton.....	318. oldal
Száva Mária Anna.....	320. oldal
Szeicz András.....	327. oldal
Szeicz János.....	336. oldal
Tagai Kata (Maja).....	351. oldal
Tóthné Bernárd Emese.....	356. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	361. oldal
Valkócziné Katalin.....	377. oldal
Varga Ferenc.....	382. oldal
Varga Tamás József.....	391. oldal
Vasi Szabó János.....	397. oldal
Válóczy Szilvia.....	404. oldal
Végh Sándor.....	410. oldal
Vilcsek Adrienne.....	414. oldal
Virág Balázs Face.....	424. oldal
Wanderer János.....	429. oldal
Wolner Annamari.....	449. oldal
Zsatkovics Edit.....	454. oldal
Zsefy Zsanett.....	457. oldal

Irodalmi „virággyűjtemény”

...és már a második a sorban. Az előző évben jelent meg először a Verselő Antológia. Hogy sikeres volt-e? Nos elég, ha a tavalyi és az idei kötetet egymás mellé tesszük... Természetesen tudom, hogy a méret önmagában még semmit nem jelent. A tartalomról azonban nem nekem, hanem az írásoknak kell képet adniuk. Ebben az évben is az egyik cél, a sokszínűség volt, hogy az antológia továbbra is "virággyűjtemény" maradjon. A másik szempont pedig az, hogy az írásokban őszinte, értékes érzelmek jelenjenek meg és képesek legyenek nagyszámú olvasóhoz szólni.

A második kötet létrejöttében nagyon önzetlen és értékes segítséget kaptunk az Amatőr Művészek Fóruma (www.amatormuveszek.hu) szerkesztőitől.

Az antológia sorozatról ma sem tudok mást mondani, mint amit az elsőben írtam:

Anthologia... görög szó. Az anthosz - virág és a legó - gyűjt, olvas szóból származik. Anthologeó - virágot szed. Az anthologia tulajdonképpen virággyűjteményt jelent. Természetesen ma már főként gyűjtemény, válogatás értelemben használjuk. Mégis, azt hiszem rendkívül találó ez az eredeti kifejezés: virággyűjtemény.

Pontosan. Irodalmi virággyűjtemény az, amit most Ön a kezében tart. Különböző írások, különböző virágok, más más hangulatok, más más színek. Van sokszirmú, tündöklő, varázslatos formáival magával ragadó. Van szerény kinézetű, de illatával elbódító. Van amelyik élénk színekben pompázik, van amelyik egyszerű szépségével ejt rabul. Van nemesített, kifinomult és van amelyik csak egyszerűen előbújt a földből. Talán kicsit nyers, kicsit naiv.

Kinek ez, kinek az a virág a kedvére való. Így lesz ez ezekkel az írásokkal is. Lesz amelyiket megcsodáljuk, lesz amelyik gyönyörködtet, megsirat vagy megnevettet és lesz olyan amelyik nem nyeri el a tetszésünket. Ez így van rendjén.

Azt gondolom azonban, hogy a kötetet lapozgatva mindenki össze tud állítani önmagának egy "csokorra valót" a számára kedves írásokból.

Ezért született meg ez az antológia. Nevét verses oldalamról (<http://www.verselo.gportal.hu>) kapta. Az első a sorban, de minden bizonnyal nem az utolsó.

Jó válogatást, olvasgatást, "csokorkötögetést"!

Boldog napokat kívánok Mindenkinek!

Szeretettel: Komáromi János (koma) – szerkesztő

Ábrahámné Ágnes

Ábrahámné Ágnes, 54 éves vagyok. Gyermekkorom óta az olvasás a mindenem, 13 évesen írtam első versemet.

Születésem óta súlyosbodó, szaporodó betegségek kínjaival élek. 14 éves korom óta meghatározza életemet párommal való kölcsönös nagy szeretetünk. Gyermekeim távol élnek. Néhány éve egy ujjal a billentyűzetet is pötyögtetem.

Prózákat is írok. Célom, hogy megmutassam, a legmélyebb poklokból is feljebb lehet kúszni...

Szeretve szívem

Szeretve szívem összes érzetével
Zsibongva-zsongva zsákba zsúfolódik
Erőtlen kéznek érintése csúszik
Remegve százszor-nézett életképpel.

Eltéve minden ősi észrevétel,
Temetve minden sérelem, mi bújik,
Viaskodom, de győztesen kibúvik,
Eltelve lelkem titok-szegletével.

Sem élve vígan minden percben véled,
Zenére hangos éjszakákon ébren
Imádlak és te virrasztod a lelkem.

Vajúdva kínban sem feledve téged,
Elsírva szólok érted, édes, éjben:
Meglelve téged, és szeretve, szívem.

Fogadom!

Fájdalom...
morfiumtapasz hátamon.
Irgalom!

Gerincem
merev fűzőbe feszítem,
jaj nekem!

Sikolyom
fogaim közé szorítom,
hajnalon.

Gyógyszerek...
marékkal négyszer beveszek,
elveszek!

Mosolyom:
szeretetcsókok arcomon,
átadom!

Síralom...
ez még nem az én sírdalom,
fogadom!

Antal Adrienn

Gyermekkori próbálkozásaim után 2009. év elején kezdtem el újra verseket írni.

Több irodalmi portálon is olvashatók. A múltamból alkalmanként felvillantok egy-egy képet.

Jelenem a vers, a költészet, így indulok minden új nap felé.

Versben égek

Parázson táncol bennem a Líra,
lelkemben izzik a forró dallam,
lüktet a ritmus, ébred a hajlam,
gyulladó szívemet versre hívja.

Szöknek az évek, lökdös a kinja,
szállnak a füstben az égett képek,
múltba tekintek, hamura lépek,
s vissza a tűzbe, míg testem bírja.

Perzsel az élet, lobban a pírja,
pattan a szikra és versben égek,
örökös máglya amíg csak élek,
vágyom a szélre mely lángját szítja.

Anyám keze

A Nap nem csillantott rajta brilleket,
ásót, kapát fogott, meg egy gyereket.
Vagy a tűbe fűzött hímző fonalat,
és virágok nyíltak percek alatt.

Anyám kezére ráborult az alkony,
rég hajolt fölém, hogy betakarjon.
Meggörbültek a vékony, fürge ujjak,
sietek haza, hogy értük nyúljak.

József Attila emlékére

Ki gyermek, még ostobán éveket kerget,
macskákat hajszol vagy babáját nyúzza,
máskor anyja kezét rángatja, húzza,
ha nem kap olyan cukrot, amit ő szeret.

Ilyen vagyok én is, durcásan nyekergek,
vádlon, morcosan gondolok a korra,
mely elnézte, hogy szenvedj a nyomorba,
s a telhetetlen goromba, korán elvett.

A sok nincsedből tündöklő kincs termett,
de miért volt sorsod végig mostoha,
s miért tévedt ritkán boldogság oda,
ahol Te jártál, miért nem ott tekergett?

Ó, bár ha magam is nem ily' szegény volnék,
neved platinán gyémánttal ragyogna,
minden házon, melyben jártál Attila,
de így, remegő kezem kutat csak tollért.

Mesét lehel az ősz

Az ősz lopva lehelt csókot a tájra,
mint kislány az ablaküvegre,
hogy otthagyja nyomát pirosuló szája,
és hajába simítson új szerelme.

A hegygerincen még zöld a fa ága,
később öltözik bronzsínűbe,
vár még, ahogy türelmes asszony vágya,
mikor szülöttjének kell mesélnie.

Fűszálakon már tücskök nem zenélnek,
s dombok mögül később kél a Nap,
de lombokon aranyló fények égnek.

A levelek mind kosztümöt cserélnek,
majd ledobják magukról megunt
rongyukat, kapuja elé a télnek.

Angyalföldön

Falevél még nem zizzent az ágakon,
de már csalogatott a márciusi Nap,
hát felvettem gyorsan a kabátomat,
és magányomat otthagytam az ágyamon.

Nem tudom miért és mit is kerestem,
arcomra kiült a vidámság, mint régen,
még gyerekkoromban karácsony éjjel,
amikor ajándékot kutattam, lestem.

Angyalföld kocsiszín - hívott a tábla -
a megálló néptelen volt, tavaszra várt,
a sínek közt pár veréb ugrált csak át,
és egy ember bóbiskolt villamost várva.

Leültem ott a hajléktalan mellett,
az ég kékjén megjelent Gertrúd alakja,
s domonkos apácák fátyolos hangja
lebbent a széllal, amíg maradnom kellett.

Fent tatár paták rúgták a felhőket,
lent a férfi sorsáról kezdett mesélni,
- tíz éve már, hogy alig tud megélni –
jelen és múlt képei ráztak kettőnket.

Méláztunk, hagytuk a perceket múltni,
majd elindultunk a város szíve felé,
és az angyalok könnye lábunk elé,
némán, apró cseppekben elkezdett hullni.

Miénk-övék nóta

Olcso lett a szomorúság,
el kellene mindet adni,
s grátisba a szalmaszálat,
ajándékba mellé csapni.

Szopora a nyomorúság,
gondot bőven lehet kapni,
de nép eltékozolt jussán,
egy éhes se fog jóllakni.

Sír a szívünk Magyarország,
meddig tudnak még aratni,
s ki megy érted áldozatot
feltört lábad elé rakni...

Komor ének az igazság,
dallama meg fog maradni,
s etethetünk rablót, királyt,
nem ül le mellénk dalolni.

Drága lett egy kis vigasság,
mégse tud rajtunk ragadni,
felsrófolták jól az árát,
s kamatostól kell megadni.

Bankó Béla

Hetven év a forrongó világban. A második világháború, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 100 éves évfordulója, a demokrácia születése és halála, a padlássöprések időszaka, 1956-os sorsfordító események, a puha diktatúra, a rendszerváltás, a vadkapitalizmus, a milliárdosok diktatúrája és a többre hivatott Uniós tagság elnyerése - ezek a mérföldkövek, amelyek meghatározták a mai hetvenesek életútját. Közben - a magunk módján - emberi életet éltünk.

Tíz éve lezárult egy fejezet. Negyvenöt évig vettem részt a közoktatásban: tanítottam, tanulmányi felügyelő, pedagógiai szaktanácsadó, igazgatóhelyettes voltam.

Az életmódváltást követő elfoglaltságaim egyike az írás lett. Korábban is papírra vettem ezt-azt, de csak néhány éve szántam rá magam, hogy a nyilvánosság előtt is megjelenjek. A Pécsi Új Hang, a Boldog Jövőnkért Alapítvány szerkesztette Lyra, a Kavicsok, a Szárnypróbálgatók és a Verselő Antológia közölték írásaimat. Az interneten is olvashatók verseim.

Világlátásomból, érzéseimből e sorok adjanak ízelítőt. Valljanak a versek!

Kis Húgom!

Úgy merengj az elsuhanó múltadon,
Mint remény a jövőlátó hajnalon.
Kemény tusák örlik tested, lelkedet,
De fel nem élik sors kínozta létedet.
Minél több a lélekrágó ártalom,
Annál tisztább ember ébred másnapon,
Minél több a vérfakasztó tördöfés,
Annál fénylőbb fényt vetít a szemfenék.

Megszakadt szív évek óta szenvedett,
S húrjaidon harmóniát hangszerelt,
Megsebzett szív dobbanása felzokog,
Halk imát mond és hangtalan háborog.
Könyörtelen harcmesző a létezés:
Méltósággal élni kell az életért,
Életfogytig tudni kell majd küzdeni.
Sorsunk néha bánatfelhők könnyezik.

A gyöngykagyló, ha homokszem szennyezi,
Körülsírja s igazgyönggyé érleli.
Feléd dobott sárcomóból gyürsz erényt,
Mint kagylónak: gyöngyöt ér a szenvedés.
Nem hiába éled meg az életet,
A szívedben hordozod a gyöngyszemet,
Lelked mélyén felizzik a tisztelet,
Sugárzásod mély emberi szeretet.

Tudnod kell, hogy drága kincs az életed!
Azt adod, mi önnönmagad lényege.
Pislog fent a tejútrendszer álmodón,
Boltozatnyi láthatár a homlokod,
Fény és szem, só és kovász vagy bármikor,
Hála fohász rebeg majd az ajkakon.
Piroska! E szót az égre rajzolom,
Kis Húgom! Neved imába foglalom.

Kéz a kézben

Kéz a kézben meghitt volt a suttogás,
Azt hittem, hogy tiszta lelkű vallomás.
Tévelygésben elkövetünk sok hibát,
S gombolyítjuk Ariadné fonalát?

Önmagad légy, mikor maradsz árván!
Ha messze jársz, közel kerülsz hozzám.
Most már tudom, ennyi elég nem lesz,
És az élet ebből még csak elvesz.

Nélküled a tavasz fénye tétova,
Nézd, a nyár csak száraz kévék asztaga!
Szemed fénye? Hegyi tavak tükre,
Túl a csúcson a mindenség éke,

Mélyen izzik, mint a fojtott bányatűz,
Váratlanul fellángol és összefűz,
Szivárványszínt úgy szór szét a szembogár,
Mint sok küllő, mit kerékagy összezár.

Te voltál a legnagyobb költemény,
Tengeristen színes fátyla, sarki fény,
Te voltál a gyertyafényes ünnepély,
Örömóda, görögtűz és szenvedély.

Múltba hullnak sorfordító napjaink,
Szótlan percek méltósággal szenvedik.
Hagyd a csendet! Csöndben hagy kicsengeni,
És ha szólít, tisztán fogod hallani.

Eljönnek a csendimádó éjjelek,
Emlékedre, mint a múltra révedek,
S álmaimban boldog vagyok gyakran,
Kéz a kézben beszélgetünk halkán.

Laokoón-csoport

Hagészandrosz márványszobra drámai költészet
köbe vésve. Nem fog rajta soha az enyészet.
Akkor még az istenek is, mint a gyarló ember
szerettek és háborogtak, mint mély öblű tenger.

Trója előtt - görög furfang - árvult faló állott.
Látnok főpap tiltakozott s kihívta a sorsot,
hullámokból felbukkant két kíméletlen kígyó,
s meggyötörték, körbefonták, mint a gyilkos háló.

Gyermekei kínba fülva segítséget vártak,
vad, vergődő végtusában már halálba hulltak,
és a sorsuk golgotáján intettek a holtak.

Torzult arcán kinszenvedés. Lehet, hogy már meghalt?
Ősz Laokoón kígyókkal vitt élet-halál harca
a kínhalál márványba írt allegóriája.

Ciprusi monda Aphroditéről

Véli az emlék: Régi időben az égi lakók
Cipruson éltek, s szent ligetektől szöktek a hegyre.
Hajnali ködként kék színű habból, fény sima kőről,
ciprusi rögből, tenger alatti mély üledékből,
érckarú széltől kergetett felhők párakodén át
szálltak az égis fényes Olümposz ősi lakói.
Isteni otthon: szikla szegélyezett, ködtől ölelt hely.
Kezdetek óta mindenek atyja, élet adója,

ős Kronidész rakta a csúcsot az égi lakóknak.
Ciprusi ember szívesen őrzi az ősi mesét,
régii regéi érnek a mába, és az idősebb,
mint ahogy ősei tették, indul a monda nyomán.
Várja, hogy nyílik a tenger, mozdul a sziklaperem,
s kél ki a fény teli locska habokból Apfrodité,
isteni nője szép szerelemnek. Szállt ki a vízből
rózsa alakban, karcsú derékon fém aranyövvvel.

Isteni asszony, Aphrodité, lett felesége a
sánta kovácsnak, Héphaisztosznak. Volt baja
gyakran a férje urával. Jött kora hajnali órán,
mint kikeletkor réti virágból árad az illat,
jött el a parti szelekkel mind két ifjú szerelme.
Harc sisakkal Árész, fáklya kezében a jelkép,
küldte halálba a szép Adoniszt érckelevézzel,
mert nem vette szívesen háború istene, Árész,

hogy isteni asszonya más férfi barátot igéz.
Tudja azóta minden ciprusi ember, hogyha a
réten a rengeteg nyári pipacs vérszínű tenger,
azt csak a holt szerető vére lehelte a tájra,
Aphroditénak bánatos könnye hullt ki a rétre,
s nyári mezőben nőtt ki a könnyből a sárga kökörcsin.
Hogyha a tegnap tegnapelőttre rakta a sok bajt,
ment le a gyógy habú tóra s kapta az életerőt.

Phontana gyógyvizű partján vált meg léte a vízben
lelki sebétől. Aphroditéból tiszta leány lett.
Szelleme szárnyát s nemcsak a testét szülte meg ismét,
újra meg újra jött a világra, mint a tavaszban
hajnali fényre éled az élet. Emberi elme
őrzi a régi regét, s általa védi ősi hitét:
Égi lakóktól kapta jutalmul földi halandó
azt a hitét, hogy érte a múltó ifjú s örök lesz.

Barátosi Lénárth Lajos

1892.03.03-án született Máriaradnán, Arad megyében. Édesapja evangélikus-református lelkész, édesanyja tanítónő volt. Tizenegyen voltak testvérek: 5 fiú és 6 lány. Elemi iskoláit Máriaradnán, a gimnáziumot Nagyszebenben (7 osztályt) majd a technikumot (2 évet) Kolozsváron végezte. 1909-1913 években Anton Ottó Geck, svájci egyetemi tanárral végig járta egész Ázsiát, a Turul Expedíció tagjaként. Élete folyamán több elismert irodalmi társaság tagja volt:

A Török „Feridun“ tudományos kör.

A Bolgár „Asia Poliglotta „ történelmi kör.

Az Erdélyi „Szépmíves Céh“-ek.

A Gárdonyi Géza Irodalmi és Művészeti Társaság.

A Fráter Lóránd Irodalmi és Zene Társaság.

A Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság.

A Sáfár József Irodalmi kör és a Vidéki Írók Asztaltársasága.

Barátosi Lénárth Lajos 1968-ban hunyt el . Haláláig, mint nyugdíjas pedagógus, a Hajdú-Bihar megyei Komádi község (ma város) helytörténeti múzeumát vezette, amit ő alapított.

(Az írások, mint különlegességek kerültek az antológiába, a szerző unokájának kérésére. - a szerkesztő)

A Királytónál

Kies erdő mélyén, kis lankás szegélyén,
Csendes tó csillámlik,
Az alkonyat szárnyán, a környéket járván;
Lelkem messze vágyik...
...Fegyverrel vállamon, a csendes avaron,
Lépegetek felé,
Leshelyemre állva, kósza kacsát várva
Veszem puskám elé!

S hogy leszáll az alkony, a fasudarakon
A napnak sugára,
Búcsúcsókot intve, sugarát széthintve
Bukik más határra...
...Teljes a csendesség, az egész mindenség
Nyugalomra tért már;
A levegő lebben, és a néma csendben
Repült egy kacsapár!

Felvéve puskámat, mely a légi utat
Egy percre követi,
Egy tompa durranás, majd rekedt hápogás
S a kacsát leveti...
...Párja még egy percre keringőz felette
Aztán tovaszárnyal,
Fölvéve zsákmányom, tarisznyába zárom
Telve- lemondással!

(„Vadászat” szak közlöny 1924)

Esti dal

Tüzes ajakkal hajlik a földhöz,
Hogy megcsókolja:-az öreg Nap,
Azúr mezején az égboltnak-
Felhőlovagok szállanak...
- Hamvas palástját széjjel vonva
Közeleg az est,- a csalfa lány;
S színes-akkordú dalba kezd,
A nádas,-szellő ajakán.

Elpihen, ami nappal élet,
Tündérmesék világa jön;
S kigyúlnak a csillagok fent:
A végtelen égbolt mezőn!
...Ezer bogárka szárnya rezzen,
Bólogat a fűszál és virág. -
Miért, - hogy külön van választva:
Az éj és nap, - mint két világ?

Miért van, hogy e titkos csendben-
A szívem úgy fel-fel dobog?
És akaratom ellenére:
- Úgy felsírok...felzokogok?!

(Kecskeméti Közlöny 1924)

Bige Szabolcs Csaba

Foglalkozásomra nézve nyugdíjas orvos vagyok, szépírással foglalkozom, amióta tényleges nyugdíjas lettem.

Nyomtatásban ritkán jelennek meg műveim. Inkább a modern világ új lehetőségeit kihasználva a világhálón levő fórumok adnak otthont írásaimnak: Virtus, 7torony, PRAE, Szívtárs, Aranylant, Modern Írók Társasága, és természetesen a Csillagszemek. Kis példányszámban, magánkiadásban 2007-ben "Szeretlek Lózi" , "Egy fekete, egy konyak (történetek a huszadik századból)", és „A torony és más írások” című köteteim láttak napvilágot.

Szentföldi barangolások

Egy ódon kapu

Barangoltam idegen tájakon
Csodáltam ion oszlopot,
S mögöttem tengerbe zuhantak
Bukott héroszok.

Tikkasztott sivatagi szél
Felettem ezredekkel dacoltak
Mának üzenő mégis porladó
Sziklába vésett meredek falak

Ódon kapu a zavaros múltba néz,
S fürkészhöz szemem vágyva
Jövőt kutat: századok múltán is
Lesz-e még itt embernek hazája?

Kapernaum 2009

Azok az oszlopok nekem üzennek
Eltörpül az idő semmivé
Újra ott vagyok áhítattal telten
Hol a küszöbön Valaki belép.

Látom, üzenik a kövek,
Áldásra emelt két kezét
„A szeretet nem vész el soha”
Szól, s a küszöbön Valaki belép.

Gyermeksereg kuporog mellém
Míg mélázom a fal tövén
Nézzétek, mondom, Krisztus az
Ki ott a küszöbön mindjárt belép.

Emlékeimben

Megragadt emlékeimben ez a táj
Az aranysárga, s rőt lehullott levelek
A lassan köröttem keringő csíkos darázs
A vércse, amint egérre csapva hasítja az eget

Megragadt emlékeimben ez a ház,
A kis padon előtte üldögélő asszonyok
Fejüket összedugva fontos dolgokat mondanak
Kérdezzetik egymást, vajon én ki vagyok

Megragadt emlékeiben ez az út
Melyen döcögve öregek baktatnak,
Meg nyikorgó megrakott szekerek
Cipelve terheit a mának, s a múltnak

Megragadt emlékeimben ez az év
Mikor megértettem, hogy hozzám tartozol
Hogy nélküled nincs sem jelen, sem jövő
Hogy lábam elé mindig új utakat hozol

O mein Papa

A kisfiú ott ült a járdaszélen és hallgatta a verkleiből csengve-bongva áradó kis dallamot: „Az én apukám...”

Az én apukám nem volt híres,
De engem nagyon szeretett.
Öltönyt viselt, meg kalapot mikor megjelent

Soha sem félt, és védett, ha baj ért engemet.
Az én apukám vigyázott rám eleget,
És nagyon, nagyon szeretett.

Ha rossz voltam és csíntalan, és sírtam,
Mint az eszement, megfogta a kezemet,
És akkor is nagyon szeretett

Az én apukám olyan volt,
Amilyen nem volt sohasem,
És engem nagyon, nagyon szeretett.

De egyszer elment, nem búcsúzott, nem,
Csak nézett szomorún és elengedte a kezem,
De én azért őt most is nagyon szeretem...

A kisfiú a járdaszélen könnyes szemmel, csendben tovább üldögélt, majd megszólalt: „Bácsi, tessék feltenni még egyszer. Itt van egy húszas!”
És újból megszólalt a verkli: „Az én apukám, ... mint amilyen még nem volt sohasem...”

Bihary Zsoltné

1943-ban születtem, Budapesten. Családilag férjezett, három fiús mama és háromszoros nagymama vagyok. Hivatásom orosz-francia szakos középiskolai tanárnő, 1968-tól 2003-ig megszakítás nélkül gyakoroltam.

A művészetek szeretete családi örökségem, de aktív üzését nyugdíjba vonulásom óta mondhatom intenzívebbnek. Így is inkább ritkásnak.

Írok, fotózom, sőt most, túl a hatodik X-en fedezem fel a digitális önkifejezés lehetőségeit. Abszolút amatőr alkotónak tartom magam, aki csak azt és akkor veti papírra, ami éppen, olykor már-már racionálisan szinte megmagyarázhatatlanul, nagyon foglalkoztatja, mélyen belül. Az azért nem véletlen, hogy mostanában az unoka a téma.

Eddig különböző, önerőből megvalósított amatőr antológiákban fordultam elő.

Anna nyuszija

Nyuszi fut a parkolóban
Néhány autó árnyékában
Afféle mezei fajta
Füle rozsdá teste barna
Meg se látnád fel se tűnne
Ha nem a zöld füre ülne
Anna úzi lankadatlan
Balra ugrik farka villan
Jobbra szökken ni elillan
Anna úzi Anna hajtja
Hiszi másnap majd elkapja

Megszülettél

Decemberben hírmorzsa
Babszem fotó tavaszra
Bence – Bíbor májusra
Júniustól Uborka
Júliusban Borka – Dorka
Augusztustól már jókorka
Imádottka oroszlánka
Bíborban bársonyban
Isten szabad ege alatt
Gyöngyös koszorúban

Unokaváró

Baby Bo Bogica virágunk virágunk
Ott túl a nagy vízen a kék óceánon
Gyertek haza várunk két nagyon elárvult
Lepkeszárnyú álmok csókjait kínáljuk
Árva kiskabátra gombszemedet szánom
Repeső szívéből tortát süt a párom
Kisebbről nagyobbra unokákra várva
A Nagy Újhazából kis Magyarországra

Jonathan

Ötévesen már
négy nyelvű
kozmo – poli – tán
Netán Jo?
Se nem bölény se nem ló
Se nem cow de nem is boy
Hanem afféle édes
almaféle magyar fi
Jó illatú szeretni
való

Ringlispil

Forog a nyuszi forog a brumi
Forog az Anna forog a Bogi
Forog a papa forog a mama
Forog a napfény forog a szoba
Forog a szélben lehulló virág
Egy kis körhinta az egész világ

Siketfajd

Siketen az udvarlástól
Siketfajd fenyőre szálldos
Torkát nem tülevél szúrja
Düggéssel párját szólítja

Vándorsólyom

Vándorsólyom a világban
Vándorol ég magasában
Tyúkra egyéb madarakra
Zuhan mikor éhe hajtja

Bódi János

1959. január 14-én születtem, Bácsalmáson. Születésemtől egy Dél-Bácskai kis faluban, Madarason élek. Az általános iskola elvégzése után, műszaki pályán folytattam tanulmányaimat.

Reálérdeklődésem ellenére mindig vonzottak a humán dolgok. A művészetek több válfaja mellett mélyen foglalkoztat a múlt. Környezetem szakrális helyei, a kegyhelyek, kápolnák, kastélyok, a régi családok, az idős emberek történetei. Írással középiskolás korom óta próbálkozom. Festéssel feleségem indíttatására kezdtem foglalkozni. Az első olajfestékes tubus kinyitása meghatározta végleges vonzalmamat az ecsetkezelés iránt. Festészet mellett párhuzamosan az írás is érdekelt. Próbálkozásaim autodidakta módon fejlődtek. Ma sem tartom többre magam amatőrnél. Mélyen egyetértek azonban IGNOTUS soraival;

„A művészet nem tudomány, ahol egy igazság van. A művészetben annyi az igazság ahány a művész, ahány az ember, s ahány a kor, amely az embert megszülte.”

Az alkotás állandó folyamat, mely soha véget nem érő tanulást és kísérletezést jelent. Azonban, ha érezte már valaki az olaj érdekes illatát, ha látta a papír kihívó fehérségét, megértheti azt az érzést, amit a nyári lugas alatt, a májusi zöldben, a cserebogár koppanásában, vagy éppen szeretteink sírja előtt érzünk.

Nagy tisztelettel köszönök meg minden érdeklődést személyem, és írásaim iránt.

A tölgy halála

A stíl felbőgött, acélszáján szétfröccsent a forgács.
Szakszerű ék, majd alig hallható reccsenés.
A büszke tölgy lassan, méltóságteljesen lefektette lombját.

A munkás elégedetten törölte meg homlokát
Kelletlenül rám nézett, nem értve fájdalmas tekintetem,
Majd továbbment, és ismét felbőgette gépét.

Én még maradtam, gondolatban a büszke törzshöz dőlve
Lábamnál hevert fiatalságom, s szerelmem tanúja.
Emlékszem eső volt, ide szaladtunk oltalmat keresve.
Majd nap sütött, s gőzölgő levelei közt az égre szivárványt
emelt fel.

Lombja közt fészket raboltam, s a messzeségbe nézve a
jövőről álmodtam.
Ahogy ága erősödött, gyermekfejem benőtt.
De egyszer elmentem, magam mögött hagyva a madárdalt,
A délutáni záport, s az ifjú szerelmet

Én csak álltam, a csonka tuskóra potyogott könnyem
Lelkemben valami végleg véget ért.
Felnéztem az égre hol galamb körözött tollal a csőrében
Félig kész fészket keresve

A szivárvány ma gyászszalag, s én az esőt könnyezem.
Tegnap a kertben egy kis fát ültettem,
Az ágára galamb szállt, és toll volt a csőrében.

Félek.

Fáradt vagyok, és égő szemem előtt látom a szemed.
Agysejtjeim nyugtalanságot szórnak szét testemben,
S gyötör, a gondolat mely téged idéz bennem.
Előttem soraid, s én remegő kézzel faggatom tollam.

Félek!

Félek, hogy széttört szavaim melyek az őszinteségből
potyogtak hozzád,
Csak reménytelenül fakadtak bennem,
S tested melynek melegét az álom idézett,
Tovatűnik a hajnal homályán.

Borzongok a gondolattól, hogy elveszítem a reményt,
A reményt, mely önzőn egyedül csak az enyém.
Valami megváltozott bennem
Valamit felbolygattál bennem.

Felszínre hoztad miért érdemes a mélybe szállni,
Melyért érdemes suttogni, s szavakat kiabálni,
Üvöltve széttépni minden kínzó vágyat,
S suttogva sóhajtani az éjszakába.

S most félek

Félek, mint rab egy kongó cellában
Mint sivatagban vízcsepp egy repedt pohárban,
Félek felriadva, mint orv hálóban vergődő madár,
S küszködök magamban hogy elhagyhatsz talán.

Félek!

Félek s érzem, hogy elveszítem mit meg sem kaphattam soha
A szerelmed.

Szép volt

Könny volt a szemedben mikor azt mondtam felejts el
 Az utolsó őszinte, mely még nekem szólt, s értem ült ki szomorú
 szemedben
 Sohasem hittem, tudom te sem hitted, hogy több, vagy mint barát
 S hogy egy kicsit...

Kimondani nem szabad, mert fájdalmas és nehéz, ami azért csak
 ott ül a szív rejtekén
 Sok kellemes szerelmes pillanat mely elvakította a percet,
 Boldog örömet hozva mosolygó arcunkra, elmúlt.
 S most az emlékek hosszú útján halad el.

Szép volt! Igen már mondhatom, hogy szép volt
 Az, ami akkor fel sem tűnt csak szép lassan elmúlt
 Egy darabig hittünk, szerettél, szerettelek, szép volt
 Nap nap után együtt voltunk örültünk, pirultunk, boldogok
 voltunk.

Majd szünet..... hosszú szünet.
 Akkor, azt hittem külön jobb lesz, hogy valóban úgy volt-e?
 Nem tudom.
 Most jöttem rá arra, amit már kimondatlanul is hónapok óta tudok

Szeretnélek látni
 Igen csak látni. Egy pillanatra, hogy tudjam, hogy vagy, s tudd,
 hogy vagyok.
 Aztán mehetnénk.
 Te mással, és én is.

Egy pillanatnyi boldogság volt, nem tudtuk megtartani
 Én újat vágytam, te mást vártál, de ma mégis
 Ma mégis rájöttem
 Akkor téged vágytalak, s te engem vártál.

Kontrasztok

A kerti padon ültem, a holdat néztem merengve.
Nyári est volt, szünyogoktól zajos, és fülledten meleg
Nyugodt, békés csend fonta be a kertet
A szellő is tovaszállt.

A szilvafa mely tegnap még vihartól görnyedten feszült a
szélnek
Mára már megnyugodott, s sziluettje büszkén fehérlett a
csillagos égen.
A kútnál egy macska jött követve árnyéka
Felosont a létrán, s eltűnt a góréban.

Az eresz alatt a kóbblik peremén a galambok ültek
Alakjuk fekete pamaccsá szürkült a sötétben
A kutya a góréhoz fülelt, a macskát várta fülét hegyezve.
Minden elcsendesedett, gondolatom mégis zshivajgott.

Itt minden békés, de ez csak egy folt a világban
Máshol bomba hull, s közelharc dúl az utcákon.
Golyó süvít, s nem céltáblát lyukaszt át.
Emberéletet olt ki mi legdrágább a világon.

Itt béke van, ott nyomor, máshol pusztítás és háború.
Azért mert fekete vagy, béred miért a szenvedés?
A te bőröd sárga, s néped rezervátumban él.
Te fehér vagy mégis éhezél? Munkát nem kapsz,
S külvárosban züllesz el.

Van, aki jóllakottan borra-nőre gondol,
S van, aki éhezve egy marék rizst, ha morzsol.
Van, aki jachtra száll, hogy barnuljon a napon,
S van, aki szomjazó gyermeke elől, takarja el a napot.

Neked dolgoznod kell, de szólnod nem szabad.
Egész nap robotolsz, de a hasznod elmarad
Béred közel sem annyi amennyit dolgozol,
S ha fellázadnál, kérdésedre sortűz válaszol.

De ha eljön az est s felkél a hold,
Szemed, ha bánatos, ha bús,
Vágyakozva megpihen egy távoli csillagon.

Van, aki ilyenkor békés dzsungelre gondol,
Van aki, rizsföldre, szántó ökrökre,
Van, aki kalászra, repdeső madárra,
Végtelen szavannán vágató musztángra.

Van, aki kedvesét öleli dobogó szívére
Van, aki újra látja, kit már nem láthat örökre,
Más kalácsra megszegett kenyérre,
S van, aki nyugalomra szerető gyermekre.

De minden szebb volna
A csillag, fényesebben ragyogna,
Édesebb lenne a méz, szebb réten a virág,
Boldogabban futna a gyermek anyja elé,
Ha nem volna, semmi mi fenyegetné a világot.

Ha nem volna neutron, napalm, és atom,
Megszűnne a gyűlölet, a zsarnokság s terror,
A fegyver helyett virág kerülne a kezekbe,
S együtt köszöntené sárga, fehér, és fekete azt,
Mire minden érző lélek szomjazik a
- BÉKÉT-

Miért

Miért van az, hogy csak állunk
S mindketten egy szóra várunk
Egy szóra mit kimondani könnyű
De elviselni néha oly nehéz?

Miért van az, hogy szólna a szív
De néma a száj, remeg a kéz,
S a máskor oly beszédes szavak
Elhalva törnek meg tekinteted alatt?

Miért van az, hogy hangtalan hangodnak
Néma szavát csak sejteni véli a vágy
Mely bennem él tőled foganva,
Remélve azt, mi oly reménytelen?

Miért van az, hogy szeretném hallani
Álmodnak titkos sóhaját,
Mikor felébred a hajnal az éjből,
S újra csak nélküled?

Miért van az, hogy dobogna szívem
Hogy kísérje szívednek lágy ütemét
Mikor kiül arcodon az álomszépítő varázs,
Hogy bearanyozza az éj bársonyos homályát?

Gondolatom, mely szertecikáz a zajló világban,
Napalm és atom, gyilkolás és terror közt,
Dübörgő gépek füstölgő zajából,
Hozzád tér meg.
Hogy megtisztuljon szerelmed kristályos tavában.

Egy nagy remény az élet,
Örök remélés a vágy
Hisszük hogy teljesül mit szeretnénk,
S mit szeretnénk, már nem lehet miénk.

Azt hittem

Azt hittem könnyű lesz feledni téged,
De ha egyedül maradok újra és újra
Megszólalsz a csendben.
Hogy jogom volt-e szeretni?
Még ma sem tudom igazán.

Akkor furcsa, különös meleg áradt szét testemben,
Felolvastva minden hétköznapi monoton megszokást.
Nem tudom jogom van-e hogy gondoljak ma rád?
Hogy érezzem tekinteted még ma is bénító sugarát.

Nem tudom jogom van-e hogy higgyem, hogy így volt?
Vagy álmom volt?
Talán az volt. Egy gyönyörű valós álmom.
Most, holt térben lebegek a végtelen nyomasztó ködén.

Mint utószezonban az üres széksorok magányosan állok
A jegenyék lombja lassan a földre hull,
S a pad körül zümmögő szúnyogok moráját
Halk, hűvös neszek uralják ma már.

Végigmentem ismét a fák közt az úton,
Hol nem is oly rég együtt haladtunk
S kietlen árva szorongás vitte lépteim.
Menekültem az álmom elől, vagy utána?
Nem tudom ma már.

Visszanéztem, s felsikoltott a fák közt egy emlék bennem,
Újra láttam arcod, hallottam szavaid,
Éreztem szemed patakzó könnyét a számon,
A cigaretta füstjét, ahogy szétomlik a légben,
Egy pillanatra újra élt minden, ahogy visszanéztem.

Ma már tudom, más nyújt újat, s talán szebbeket mond neked,
Lehet, lassan elfelejted, mi tisztább volt, mint forrás
patakzó vize,
A forrás elillan, felszívódik, hogy kibuggyanhasson újra,
A fénylő nap is szürkességbe borul, ha hívja az örök
törvény,

De reggel, reggel újra él, hogy bevilágítsa a fákat, a füvet,
S egy padot, hol árván őrzöm emlékedet.

Búcsúzás

Lassú, csendes soha vissza nem térő alkony volt.
Ültünk a folyóparton, és egymás némaságát hallgattuk
Mindketten néztünk, de nem tudtuk, hogy hová
Rád gondoltam, s tudom te rám.

Éreztük a percek lassú, kegyetlen elmúlását
Tudtuk, hogy mindennek vége, és nem lesz tovább
Rám néztél, rád néztem, s a folyó csak folyt szelíden
tovább.
Néztem a szád mely remegett, mint őszi levél az ágon
S lehunytt pillád lassan könnyesepp nyomta szét

Nyomasztó fájdalom fuldokolt testemben
Hangom bénítón préselte torkom száraz falát
Szavaim, mint üres buborékok fonódtak körénk
S már mi is lebegtünk.
Kezed csitítón ajkamra tetted, s a folyó csak folyt szelíden
tovább

Néztük a vizet s tengert láttunk
Embereket, virágokat, füstöt és halált
Még itt voltál, de már csak egy percig
A kegyetlen búcsú véget ért

Távolodó lépteid, mint koporsószög kongva hasítottak
belém
Elmentél, én itt maradtam.
S lehunyt szemhéjaim vásznára a múlt vetített tarka
fájdalmas képet

Fűzfák közt futottunk a parti homokban, s a folyó hullámai
csiklandozták talpunk
Önfeledten neveltünk és egymásra borultunk
Mindkettőnk számára megszűnt a világ

De te elmentél, én itt maradtam egy fájó szívvel a
lelkemben
S most könnyes szemekkel nézem a folyót
Mely csak folyik szelíden tovább

Bogárné Sárközi Ilona

1957-ben Budapesten születtem. Gyermekkoromat Újpesten, ill. a Városliget közelében töltöttem. Ezek az évek életemben meghatározó szerepet töltek be. Jelenleg Pesterzsébeten lakom családommal, gyönyörű házasságban élek. Egy csodálatos leánygyermekem van.

Az irodalom és vers szeretete végig kísérte életemet, rengeteget olvastam már gyermekkoromban is. Versírással csupán három éve foglalkozom behatóbban, de annál nagyobb odaadással és alázattal. Minden egyes vers megírásakor egy bizonyos kő gördül le a szívem oldaláról, hiszen kiírom magamból a fájdalmat, de természetesen az élet napgaras oldaláról is szívesen írok.

Add Uram!

Add Uram
Hogy jó ember legyek
Szeressek
Hogy szerethessenek
Betegeknek
Nyújthassak reményt
Érezzék a kezem melegét.
Barátaim mind
Tiszteljenek
Mint édestestvért
Úgy öleljenek
Ne halljak csak
Boldog nevetést
Ne lássak a Földön
Szenvedést.

Add Uram
Hogy ne gyűlöljek én
Azt ki megbánt
Szánom - kedvedért -
Feledhessek bús emlékeket
Haragot és hamis tetteket.
Add Uram
Hogy ne bántson a szó
Hangom legyen lágy és
Nyugtató
Szemeimben őrizd meg a fényt
Ember módra élni tudjak még.

Boldogság

Szeretnék újra vendég lenni Nálad
Poharadból inni drága boldogság,
Erős karodban lágyan megpihenni
Ne hagyj el végleg, mint az ifjúság!

Szeretnék néha beszélgetni Véled
Kergetjük egymást, mint árnyék és a fény.
Ha egyszer szólnál, vakon követnélek
Várom, hogy hívjál, integess felém!

Hú szolgál lennék, ringatóznánk csendben
Felhőkig szállnánk Te édes jóbarát!
Mézízű nyárban dúdolgatnánk ketten
Mint egykor rég a szerelem himnuszát.

Szeretnék egyszer találkozni Véled
És hozd el Őt, más nem kell nekem.
Nemrég még itt volt, s egy hűvös látomásban
Úgy ahogy jött, eltűnt hirtelen.

Maradjunk együtt jóban és a rosszban
Háromszáz évig, három jóbarát
Így éljünk hárman bűvös kábulatban
Csak Te meg én és a boldogság!

Parazsat viszek

Parazsat viszek tenyeremben
Égeti kezem mit hordozok
Üres a lelkem, gyenge a testem
Mardossa szívem a nagy titok.
Miféle vér folyik ereimben?
Ki jött el értem, miért vagyok?
Mennyi a bűnöm,
Meddig kell túrnöm?
Kérdésre választ nem kapok.

Parazsat tartok tenyeremben
Lángol már énem, bűnben tapos.
Hiába éltem, homály kilétem
A forgószéllal hová jutok?

A végtelenben

Van egy pont a végtelenben
Hol a lelkek összeérnek
Távoli halk muzsika zeng
Angyalok közt élnek.
Kihűlt szívük jégveremben
Más semmit nem kérnek,
Csak még egyszer odafentről
Láthassanak Téged.

Borsos Borbála

Kedves Olvasó!

Bocsáss most meg nekem, de nem fogok bemutatkozni. Mivel minden törekvésem ellenére sem sikerült úgy megfogalmazni eddigi életemet, hogy az ne legyen se túl komoly, se túl komolytalan (mert hát az életem már csak ilyen szélsőséges). A legutolsó változat majdnem tökéletesre sikeredett – azt a jelentéktelen kis apróságot leszámítva, hogy kétszer annyi karakterből állt, mint a megengedett. Aztán addig farigcsáltam, rövidítettem, míg végül nem is lett olyan tökéletes, mint azelőtt volt..

Így életművem megírását – dédelgetett gyermekeim ízekre boncolásával együtt – az utókorra hagyom; és ahelyett, hogy megpróbálom elmagyarázni, ki is vagyok én, inkább hagyom, hogy a verseim beszéljenek helyettem. Hiszen egy költőt igazán csak a versein keresztül lehet megismerni.

„Minden most kezdődik el
Ahogy hinni sem mered” - Ákos

Most csak egy elküzd, rádgy test vagy, egy megközelíthetetlen álom-szeri jelenés.....
Bolond álmodásaim örök bálványa, szimpáfordukt
Mintha nem is látnál, de o szán vágafordulást
S reám nézel. És én beleborzongok. Ez az egy pillanataid megátte a rádegy valóat...
Hogy most meztelhetlek meg
Őt nem is látom

éír
hangz

Halhatatlan Kedves (1)

Látni akartam.

Testem minden érzéketlenül vad része utána vágyakozott. Érezni akartam hideg bőrömön a forró emberi hús párolgását; a buja, kéjes vágy lobbanó beteljesülését. Szembogarába nézni, és látni benne a törékeny halandó minden apró gyengeségét: a fakuló színeket, a homályosnak látszó képeket; s a lélek mandulaformájú tükre körül a kegyetlen idő halvány, de karakteres barázdáit.

Vágytam rá.

Illatát akartam: hogy betöltse élettelen tudóm minden zugát, és a lelkembe ivódjon emléke. Soha nem felejttem el: ez az illat számomra már Őt jelenti. Csókolni vágytam a kedves szavak zárhatatlan kapuját. Csókolni vékony szemhéját, szempilláit, homlokát. Mindent, mi hozzá tartozik. Haláláig akarom.

Látni selymes haját, ahogy lassan megüti a dér, s szürkévé vegyül. Megölelni fáradó testét, lágy csókot hinteni májfoltos kezére. Nézni elmúlását, s végül egy rózsával letakarni haláltól világtalan szemét. Boldoggá tenni röpke évei alatt a Földön... És belepusztulni hiányába, hogy Ő meghalhat, csak én vagyok az örök - az örök szenvedés és csoda.

A Halhatatlan Kedvese...

Meg akarlak érinteni

Meg akarlak érinteni!
ölelni, csókolni akarlak;
húsos fülcimpádba harapni,
és odasúgni: szeretlek!

mit súgni?
ordítani!
vergődve kínok közt
- mint szárnyaszegett madár -
keserű könnyekkel mosni ajkam,
hogy csókjaiddal megváltsd aztán.

ordítani akarok és sírni:
tombolni e fonnyadó világ
Istentelen törvényei közt!
bántani mindenkit,
ki Téged bánthat,
vagy bántott.
el akarok pusztítani mindent,
ami megakadályozza
nyílt szerelmünk.
és az egész világot
- emberestül, mindenestül!

ha csak így lehetsz enyém... -

csak meg akarlak érinteni...!
ölelni, csókolni...
hajadba fűrni orrom...
óvatosan végigkarmolni hátadon...
érezni bőröd melegét...

de csak állok itt, és nézlek... ---

Álom 2 – Apokalipszis

- kapualj
a paneltömbök
szürkén köszöntik
az új idők eljöttét -

játszótér
ölnyi tűzfészek
pislognak
és forrnak, bugyognak
az élettelen murvára
mint pokol kénes
lávaként izzó
plazmái.

hol van a családom?
öcsém? édesanyám?
-... és hol vagy te
szívem titkos őre?
téged látlak
itt vagy mellettem
de rád még más
pokol is vár
a vég előtt...
kiderült.
vége hát
nincs több titok.
végünk. -

és száll a hamu
és izzik a levegő
és vörös bőrű
ördög lányok
járják vöröslő táncukat
és sodródom
és félek
és meglátlak
és nyugodt vagy
(mint mindig...)
és kimegyünk
és ott van már
és ez most valóban Ő
az áruló
s hitszegő
vörös bőre
fehér ruhája
nem utal önmagára
nem rémisztő
inkább különös
pufók
s talán gyerekesen bájos
és énekel
és menekülünk
- gyere Drágám, ott az ajtó -
és bemennénk
és észrevesz
és vége...-
visszahullok az
ismerős homályba

Olajfolt

mindig is ezt akartam:
kitűnni, kilógni,
oda nem tartozni
semmilyen társasághoz
nem akartam
besorolt lenni
egy különböző számsor
több millió
más számsor közt
amely ugyan azokból
a számjegyekből áll
csak más sorrendben
és mégis ennyi
lettem:
az emberiség
született és halt
milliárdjai közt
egy-
ugyan olyan
és mégis
különböző
ember és mégsem az
mert a tömeg víz
és én hol méz
vagyok benne
hol arzén
és távol tartom magam
lebegek a tetején

mint az olaj
vagy az aljára
rakódom homokként
de nem adom a lelkem
vérfertőző vegyületekbe
mert hiába mondd
hogy szabadság!
egyenlőség! testvériség!
csak hazudsz mindenkinek
(és a tükörképnek)
mert ennyi vagy:
hazug
gyáva
-áruló

undorító

Halhatatlan Kedves (2)

Látni akartam.
Testem minden apró porcikája
forró ölelésére vágyott.
Szembogarába nézni,
és látni benne
a törékeny halandó
minden apró gyengeségét:
a fakuló színeket,

a homályosnak tetsző képeket;
s a lélek mandulaformájú tükre körül
a kegyetlen idő halvány,
de karakteres barázdáit.

Vágytam rá.
Illatát akartam: hogy betöltse
élettelen tudóm minden zugát,
és a lelkembe ivódjon emléke.
Csókolni vágytam
a kedves szavak
zárhatatlan kapuját.
Csókolni
vékony szemhéját,
szempilláit,
homlokát.
Mindent, ami hozzá tartozik.

Haláláig akarom.
Látni selymes haját,
ahogy lassan megüti a dér,
s szürkévé vegyül.
Megölelni fáradó testét,
lágy csókot lehelni májfoltos kezére.
Nézni elmúlását, s végül
rózsaszirmokkal letakarni
haláltól világtalan szemeit.

Boldoggá tenni röpke éveit alatt a Földön...
És belepusztulni hiányába, hogy Ő meghalhat.
Csak én vagyok az örök - az örök szenvedés és
csoda...

A Halhatatlan Kedvese...

Akit szeretek

csókok íze számban
lassan testes borra érik
mégsem hiszem néha
hogy igazán "te vagy-e te
vagy áldott csipkebokor
drága tested
melyben egy isten
szállt a földre le"
és reszketek, meghalok érted
aki látod egyaránt
lelkem virágzó sziporkáit
és a dühtől hullámozó
végtelent
amint kitárul
és Te mégsem félsz
nem menekülsz előlem.

Te vagy a Férfi
akit szeretek

(Az idézet Tóth Árpád Esti sugárkoszorú c. verséből.)

Kimondhatatlan

elteltek a hónapok
 s csak szórtam
 szóra szót
 versre verset
 - de még mindig
 nem tudom
 elmondani
 mit is jelentesz
 valójában nekem...
 "Hasonlat mit sem ér.
 Felöltik, s eldobom."
 mert nincs olyan szó
 olyan isteni név
 ami lefedné
 s magába gyűjtené
 a Világmindenség
 legrejtettebb kincseit
 a halhatatlanság
 királykék tüzét
 s nincs olyan jelző
 ami hűen tükrözné
 szerelmem
 tengermély áramlatait...

a Világot elpusztítják
 a tisztaságra vak kezek
 de majd újraépül
 s a természet
 szabad útján
 a folyók csobogástól
 szakadt partjain
 az erdők zengő
 lombjai közt
 a romos épületek
 sötét ablakaiban
 egy hang fog
 visszahangozni:
 egy ütem
 - vagy csupán
 egyetlen dobbanás
 amiben hallhatatlanul
 mormolom
 s dalolom
 a kimondhatatlan
 jól ismert
 és mégis soha
 ki nem ismerhető
 végtelen szerelmet...

(Az idézet Radnóti Miklós Tétova ódája c. verséből.)

Csörnyei Márk

Ez lennék én, egy képregényrajzoló, de néha írok verseket is.

Szerintem a jó dolgok a kaktusz tövisei között vannak, legalábbis olyan nehéz őket megszerezni.

Hát, én boldog Karácsonyt kívánok mindenkinek, és azt, hogy akiről ez az ünnep szól, minél hamarabb visszajöjjön.

Jó szórakozást kívánok ehhez a sok vershez!

Álmodjunk szépeket - B. Enikőnek

Bár hosszú a zsiráf nyaka
nem éri el az eget
de nem is azt akarja
csak a leveleket.

Tán gyors az a gepárd
bár nem úgy mint a fény
de elég neki az is
hogy ő a gyorsabb lény.

Említsem a sasmadarat?
vagy említselek téged?
hazudjam, hogy vad álmaid
egyszer célba érnek?

Talán nagyot álmodsz
de én veled vagyok, drága
álmodunk, s az álmaink
együtt vesznek kárba.

Buktak el már nálunk jobbak
okosabbak, szebbek
álmaik nem teljesültek
de legendák lettek.

Talán ez a világ
nem kér majd belőlünk
de ez a kedvünket
ne vegye el tőlünk.

2012 - H. Szabolcsnak

Sakkbábuink összecsapnak
és szikrázik az agyunk
egymás között el is hisszük
hogy soha meg nem halunk.

Egy csillag csillog az éjben
mutatja az utunk
nem várunk hát holnapig
még máma elindulunk.

Tudjuk, mit kell tennünk
és tudjuk, hol a helyünk
és hidd csak el, barátom
ez legnagyobb fegyverünk.

Hív az élet, hív a haza
és hív a szerelem
e három a legfontosabb-
még te mondtad nekem.

És igen, az út ki van jelölve
nekik, neked, nekem
s tudom, hogyha letérnék
te megfogod a kezem.

Nincs véletlen, csak a Főnök
szövi a terveket
s ha erős vagy, a kormányt
ő átadja neked.

Egy csillag csillog az éjben
mutatja az utunk
ott van fent a Mennyben-
m is oda jutunk.

Ház az erdőben

Van egy ház az erdő mélyén
senki nem lakja
a fák között elveszik
aprócska alakja.

Nagyon régi lehet
áll, mióta élek
s néha, mikor arra járok
bizony kicsit félek.

Sötét, kopott kis ház
és betört ablakok
a fák is úgy takarják, hogy
nincsenek nappalok.

Két ablak s egy ajtó
mintha mosolyogna
s a legsötétebb éjszakában
feltárul a pokla.

Köd telepszik minden
éjjel rá a házra
s a Pokolból démonok
jönnek láncon mászva.

Nem kellett senkinek
a ház az erdő mélyén
csak az Ördög licitált rá
és ő is nyert a végén.

De ő maga se gondozza
nő a gaz, s csak hagyja
nézi, hogy az idő a házat
lassan elrohasztja.

Egyszer talán leomlik
s lelke új lakóra talál
ezt reméli, s közben várja
hogy jöjjön már a halál.

Van egy ház az erdő mélyén
senki nem lakja
a fák között elveszik
aprócska alakja.

Van egy ház az erdő mélyén
áll, mióta élek
a rajtam kívül soha, soha
nem járt arra lélek.

Csak látszat legyen

Gyönyörű az arcod
És üres a fejed
Nem kell gondolkoznod
Majd gondolkoznak neked.

Gyönyörű a város
És gyönyörű vagy te is
De meghal majd a város
És vele együtt te is.

Daruka Dóra

Arcom megdermedt a hűs tengeri szélről. Nincs erőm állni. Néha reménytelenül összerogynék, de testem idefagyott, kezem a korláthoz ragadt. Az elmúlt 22 évemen gondolkodom. Utolsó csókodra már nem emlékezhetem. Hazugságok, mesés pillanatok, szertefoszlott álmok, Ők, kik még mindig hazavárnak és üres szívek, kik elengedtek és tovább álltak.

Közben a kósza gondolatokból visszazökkent az úton, a semmiből előbukkanó autók zaja, amely elnyomja a tenger hullámainak hangját. Az út, amely visszavezet a múltba, összeköt azokkal, akiket szeretek. Barátok, kik mellettem virrasztanak magányos éjszakákat, család, kik óvó biztonságot nyújtanának. Ölelések, ahol kisírhatom azt, ami többé már nem fájhat.

Én mégis itt állok, egy távoli ház teraszán, még mindig kapaszkodom, de el kell engednem, hisz benn a házban már várnak rám... Nem, még nem mehetek haza.

Nélküled

Úgy érzed minden más.
Ez a kezdet, vagy csak folytatás?
Furcsa minden,
Túl nyugodt vagy.
Nem vérzel,
De boldog sem vagy.

Létezel, de nem kérdezel.
Lélegzel, nincs mi érdekel.
Álmodoztál, de vágyból is
Csak egy maradt már:

Otthon a lépcsőn, csillagok alatt.
Ahol a magány veled marad.
Ott az érzés gondolatba váj,
A zene szól.
Rá nem gondolhatsz,
Hisz tudod, hogy fáj.

Csak a dalt figyeled.
A füst mozgását követed.
Lehunyt szemmel álmaid keresed.
De a füst is elszállt... nélküled.

Levelek a fákról

Levelek ezrei hullnak a fákról.
Bármit is érzel, nem írsz a máról.

Ahogy a levelek hullnak a fákról.
Úgy távolodunk mi is egymástól.

Közel voltál, mint levél a fához.
Elengedtél, küldve a magányhoz.

Neked mi marad?
Mi rejtőzik a mosolyod alatt?

Szemedből olvasni nem merek.
Szíved jégcsap, nem enged.

Megfagyasztja ajkad, így nem csókolsz.
Nem mondhatod, mit gondolsz.

Ti ott, fekete esőkabátok!
Most mindannyian sírok között álltok.

Arcotokon könny pereg.
Kézetekben esernyő remeg.

Szemetekben látni a szomorúságot.
Holnapra feledtek és tovább álltok.

Én tovább lépni nem tudok.
Itt kell várnom a holnapot.

Leszáll az éj, és égre száll a ború.
Én itt maradok, mint sírokon a koszorú.

Elmúlt holnap

Reggel van,
De már eljött az est.
Észre sem vetted,
De már holnap lett.
Elvesznek évek, életek.
Csak lapozod a könyveket.
Szíved tegnap még érte vérzett
De este már más lesz a végzet.
A holnapnak szépet remélve
Te vagy a magad vezére.
De itt az idő! Nézz a mélybe!
A holnapnak már vége!

Köszönés nélkül

Remélve vártam,
Hogy mellettem legyen.
Hiába, hisz itt van,
De mégsem velem.
Szívem vérzik,
Ő csak alszik.
Hiába ha hozzáér kezem,
Számára én nem létezem.
Búcsúzni jött,
De nem köszönt.
Itt sem volt,
De a búcsú, örökre szólt.

Magányos sír

Már nem számít, hogy nappal
Vagy éjjel
Egyedül harcolsz
A sötéttel
Álmokat keresel
De gödörbe esel
Reméled, a remény nem fogy el
De a sötétben lassan elveszel.
Elhiszed a szépet,
Már csak ez maradt, mi éltet.
Végül a sírra vágysz,
mert senkit nem találsz.
De akkor már sírhatsz,
Hisz önmagad, a sír vagy.

Csillag vagy pillangó

Tavasszal is sötét az éj
Te voltál az apró remény.

Azt hittem,
Te is csillag vagy mint én.
De csak szárnyadon
Csillogott a fény.

Így minden remény elfogyott:
Pillangó nem lophat Csillagot.

Síri üzenet

Mindig egyedül...
Fekszem az ágyban.
Hatalmas csodára
Soha nem vágytam.
Mindenkit szerettem,
De megbántam.
Mindenki hátba szúrt,
Kitől nem vártam.
Fájó múlt.
Néhány szép,
Mi elmúlt.
Szeresetek!
- csak erre vágytam.
A sírkövön két szó:
Mehalt, magányban.

Önző gyilkosod

Még csak most bújik el a nap.
De a testek már alszanak.
Elfáradt újra minden alak.
Ma is hiába vártalak.
Lefekszem, és inkább alszom
Ma éjjel múlik el a holnapom.
Nélküled tovább nem bírom.
Lelked álmaidban ellopom.
Sötétségben velem leszel.
Testünk többé nem ébred fel.

Tovább

Nem tudod mi a léted,
Nem érted miért éled.
Hiszel, de mégsem remélsz.
Teszel, ha mersz és nem félsz.

Nem tudod még merre mész.
Ne fordulj meg,
Csak előre nézz!

Mikor felismered a jót,
Már búcsúznod kell.
Te lépsz tovább,
Vagy téged hagynak el.

Nem állhatsz meg
Csak, hogy átéld a szépet
Tovább kell menned!
Ez az élet.

Utolsó remény

Már csak egy remény maradt:
A halál, mely könnyeket arat.
Igaz a célt nem ismertem,
Hiába, a csatát most én nyertem.
Nem akarom, hogy elmenjen.
Inkább úgy teszek, hogy ő nyerjen.

Nem kérem én mindened.
Csak néhány pillanat veled.
Néhány ölelés,
Mely a fájdalmat feledteti.
Egy kéz,
Mely könnyeim törölheti.

Maradj még, míg fenn az ég.
Nem számít, a jövő mit hoz még.
Ha itt hagysz, itt senki nem marad.
Hisz jön a halál,
Mely könnyeket arat.

Nem kérhetek...

Nem kérhetek,
Így nem kérem vissza cseppnyi
Reményemet.
Inkább vegyetek!
Vegyétek el apró életemet.

Szívesen adok,
De ezt ne adjátok senkinek.
Dobjátok el!
Ezt ne élje senki meg.

Úgy is olyan sokan vagyunk,
Egyre nehezebb sorsunk.
Én inkább meghalok,
Csak egy kis nyugalmat...
Ha kaphatok...

Üresség

Nincs érzelem,
Csak hatalmas üresség.
Nincs értelem,
Csak a nagy sötétség.

Nincs kapocs,
Mert nincs, kihez kapcsolna.
Nincs gondolat,
Mert fáj, mit gondolna.

Nincs szó,
Hisz nincs, ki visszaszól.
Nincs hang,
Hisz befelé araszol.

Nincs biztonság,
Nincs bizalom.
Nincs szó.
Csak tört halom.

Éjszaka

Érzelmek viharában,
Minden éjjel fekszel az ágyban.
Felteszed a kérdést:

Miért ébredsz fel?
Milyen lenne, ha a Nap
Nem kelne fel?

Végül felébredsz.
Fény tör át az ablakon.
De miért nem törhet át a falon?

Választ nem kapsz.
Többé nem kérdezel.
Egy árva csillagban
Reményt keresel.

Felkelhet a nap,
Majd leszállhat az éj...
Tudod, hogy nincs remény.
Hisz árnyékot hagy a fény.

Domonkos Anna

Veszprémben élek férjemmel és két gyermekemmel. Könyvtárosként dolgozom, férjem környezetmérnök. Nagyon szeretjük a természetet, s sokat járunk családosan túrázni. Ezért is szól sok versem a természetről.

Ritkán adom versírásra a fejemet, csak akkor, ha valóban úgy érzem, valami fontos mondanivaló feszül bennem. Ilyenkor könnyen megy az írás, szinte maguktól születnek a sorok. Máskor viszont nagy a csend.

Négy verset mutatok meg a „hangzavar” időszakából, hátha másokban is visszhangot ver.

Kérdések

Ki vagyok?
Teszem fel a kérdést
egyre gyakrabban
magamnak,
s a választ nem lelem.
Lény, kiben legfőbb
az értelem?
Anyá, kit túlfűt
az érzélem?
Gyermek ki felnőtt, s ezért kesereg,
Vagy bús felnőtt, ki sosem volt gyerek?

Mi vagyok?
Kérem tovább magam
könyörtelen,
újra, válaszra éhesen.
Ó, erre van sok válaszom:
Informatikus,
könyvtáros,
író, költő, tanár.
Hol a határ?
Maglelem?
Önmagam próbára tehetem?
Kell a határ, vagy hiába feszegetem?

Mért vagyok?
S lám egy újabb kérdés,
Még fogósabb,
kegyetlen!
A KÉRDÉS,
Az egyetlen!
Minek értelem, s érzélem
Szikrázó lélek s elme,
Ha nincsen értelme?

Gaia koronája

Izzó magma, kemény szikla, sár,
sós ízű, habzó tengerár,
hatalmas, hömpölygő légtömeg,
csapdába zárt napmeleg.

Harsogó zöld növénytakaró,
sarkokon szikrázó, tiszta hó.
Sokszínű, zszibongó állatsereg,
s a "korona", mi, emberek.

Vajh' akart-e ily koronát Gaia?

Láss!

Szemléltél-e már hosszan egyetlen levelet?
Simította-e végig gyengéden óvatos kezed
sima, olajos, zöld felületét, fűrészszélét,
hátán futó domborodó erezetét?
Láss, amíg lehet!

Bámultál-e már nyíló virágot, mint kisgyerek?
Csodáltad-e elkerekedett szemmel, áhítattal
színét és formáját, opálos szirmát, kecses kelyhét,
s a kehelyben apró porzót, s bibét?
Láss, amíg lehet!

Remegtél-e eléd rezdülő, szörnyű látomáson?
Utódaid már csak egy digitális terminálon
szemlélhetik mindezt, mit Neked
lábad elé helyez a természet.
Láss, amíg lehet!

Tavaszi vihar

Szeszélyes szellő száguld
Fájó faágakat facsar,
Egyszerre eső ered el,
Viruló virágokat ver.

Hófehér hópiheként hull
szép szilvavirágok szirma,
s mézgyűjtő méhe menekül,
megszeppent madárka megül.

Csillogó cseppek csobbannak,
Terjedő tócsákba toccsannak.
Foszlanak fakó fellegek,
Nemsoká napsütés nevet.

Fazekas Margit

Írói nevemen Szomorúfűz vagyok. Régen, egy októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Talán ezért is kedvelem az ősz. Évtizedekig könyvtárosként dolgoztam. A könyvek, a zene, az irodalom szeretete innen ivódott belém, hogy végérvényesen elkötelezettje legyek a sok szépségnek, amit az irodalom nyújthat, adhat. Szeretem az embereket, szeretem a szeretetet. A szépség, a nyíltság, az őszinteség fontos számomra. A szeretet érzése melegséggel tölti be szívemet.

A versek a bennünk levő érzéseket mutatják meg, s az életünk tele van megmagyarázhatatlan érzésekkel, és ha valakit szeretünk, mindent a szívünkkel látunk vele kapcsolatban. Szeretek álmodozni: Egy álomban minden lehetek. Ott szabadon szárnyalhatok,

másnak hihetem magam, másképpen szólnak a szavak, másképpen szerethetek, messze repülhetek és mindig visszatérhetek.

Lételemem a Nap, szeretem a holdat, a csillagokat, a szivárványt, a természetet.

Az 1980-as évektől - mióta tolókcocsiba kényszerültem – írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat, melyeket ajánlom nagy szeretettel az én Kincseimnek!

Szívünkben lévő mesezug ...

Ahogy a kor elszáll felettem, egyre többször emlékszem a régi karácsonyokra.

Ha elmerengve üldögélek és magamba figyelek, azt veszem észre, hol mosolyra húzódik a szám, vagy éppen könnyek gurulnak az arcomon.

Ha felnézek a könyvespolcomra, szinte minden könyvemhez emlékek, az életem emlékei fűznek. Sokszor csendesen üldögélek a sötétben, vagy egy pislákoló gyertya fénye mellett és a kinti neszeket figyelem.

Az emlékek sokszor történetekké állnak össze, amit papírra kellene vetni, de ahhoz már az erőm elfogyott. Olyankor a szívemben lévő mesezugba elraktározom, ami tovább él bennem. De ezekre a mesékre már senki nem kíváncsi, hisz mindezek az én emlékeim, az én életem volt részei.

Számomra ezek a legszebb – valós történetek – az élet és a sors írta mesék.

Mert mindannyiunknak van egy története, egy meséje, amit újra és újra szeretnénk olvasni, vagy szeretnénk, ha lenne olyan, akit ezek a mesék érdekelnének – amíg lehet.

Tarka sálat kötött a december

Tarka sálat kötött a december.
A várost teleszórta különböző színekkel.
A fák már mint lándzsák meredeznek.
Imádkozom, - egy új tavaszért,
a jövőért, az ébredésért,
hogy újra világítson a Nap,
záporozzanak ránk a sugarak.
Hogy éjszakánként újra ezüst fényével
mosolyogjon ránk a Hold,
hogy legyen szívünkben jóság, szeretet.
Gyógyuljon minden seb,
és fájdalom soha többé ne legyen.
És legyen egy új jövő!
Milyen is a jó szeretet?
Bűvöli a szívünket,
bennünk igazgyöngyként szikrázik.
Egy soha nem múló érzelem,
ami tiszta, ami érintetlen, ami örök
És mikor minden reménytelen,
mindig hazavár – a szeretet – a szívemben.

A vihar

Az égbolton sűrű, lomha füstgomolyként tekeregnek a nyári vihar ólomszürke fellegei, sötét színek árnyalatát rajzolva a horizontra. Kékes, fekete, sötétszürke, mélylila habtorlaszok, a széleiken világosszürke és piszkosfehér fodrok, mintha széttépdesett rongydarabok lennének. Közöttük még a Nap sugárszájai lövellnek át, haragosra, kísértetiesre, de csodálatosra festve az égi óceánt. A szél is hirtelen feltámad, sodorva a felhőket, míg dörgő hang zeng a messzeségből. A horizontot áttépő villámok cikáznak, a felhőket is vörösre színezve. Csodálatosak, de a villámok cikázása, a mennydörgés meg-megborzongat. Rettenetes szorongás lesz úrrá rajtam, mint minden egyes alkalommal a villámlás hatására. Minden olyan ijesztő, félelmetes. Dübörgés, fenyegető villámok, ahogy széthasad a horizont. Teljesen besötétedik, recseg-ropog minden. És ebben a pillanatban hirtelen nagy kövér cseppek hullnak az égből. Fut mindenki menedéket keresve! Azután ömleni kezd az eső. A felhők a párától különböző színűvé váltak: furcsa lilás, - kékes, szürkévé. Kristálymozaikká bomló, porladó, füstölgő esőfelhők robognak a végtelen messzeségben. Hullámszik az égbolt, az ereszcsonnákon még folyó esővíz jelzi a vihar itt létét, majd elcsendesedik az is, és elmarad a fények cikázása. Megszakad a felhőkárpit, kisimul a horizont, kiderül az égbolt. Itt-ott hallani még a megdörrenő égi kapukat – megszólalnak újra a madarak (akik eddig olyan csendesek voltak) és a távolból lassan kikandikál a Nap. Elvonult, – véget ért a nyári zivatar.

Karácsonyi készülődés közben ...

Karácsony felé jár az idő. Még nem havazik, de metsző, hideg a levegő, mely végigszáguld tüdőmíg. De bármilyen csípős is a levegő, el kell indulnom a karácsonyi meglepetéseimet intézni.

Igen, a karácsonyra gondolok. Mióta itt hagytál, egyedül töltöm a karácsonyaimat. Te elmentél – bár nem jószántadból, hisz a halál ragadott el mellőlem. Elmentél – karácsonyhoz közel. Szomorú volt az a karácsonyom, mint azóta is mindegyik, hisz 13 év együttlétet nem lehet a szívünkből oly könnyedén elfelejteni, kitörölni.

Arra gondolok, milyen örömmel vártad mindig a karácsonyt, mint egy kisgyerek. Hetekkel előtte dugdostad a kezembe a megtakarított pénzedet és megkértél, vásároljak szeretteidnek ajándékokat – „Te jobban értesz hozzá” – megjegyzéssel. Milyen izgatottan díszítetted a fenyőnket. Picurkánk a helyéről figyelte – értő kis szemével – a csillogó díszeket és fényeket. Mintha Ő is ünnepelni készülne. De hiszen ünnepelt is, mindig megajándékozott volt a születésnapokon, a karácsonyokon. Ő is annyi időt töltött velünk, mint mi együtt.

Orromban érzem a fahéjas sütemények, az általad készített forralt bor illatát, amelyek a karácsonyainkat átszöttek.

Könny önti el szemeimet, és kegyetlenül feszítenek

az emlékek, ahogy feltörnek bennem. Szomorúság ül lelkemre. Karácsony – milyen szomorú is lesz újra nélküled, hiszen már három éve nem vagy velem.

Szép a város karácsonyi készülődésében. Több helyen sorakoznak a kisebb-nagyobb fenyőfák, várva, hogy hazavigyék őket és a csillogó szemű gyerekeknek adjanak örömet ezen a szép ünnepen. A villogó fényektől ragyognak a kirakatok.

Csak az én lelkemben fájnak újra és újra az emlékek. Metsző hideg a levegő. Sietve teszem meg hazafelé az utamat. Zimankóssá vált a december. Arcomba vág a hideg, csípős – decemberi szél. Vajon fehér lesz e az idei karácsony? Vajon a szívem megnyugszik e valaha?

Lelked a lelkemben

Eljöttél, itt vagy
Valahol túl a fényeken
Némán figyelem szívverésemet
Lelked a lelkemben
Bennem, - Érted élnek az emlékek.
Befelé figyelve hallgatom a csendet
Ne némulj el!
Szükségem van Rád.
Te vagy az életem.
Úgy félek – Segíts nekem!
Gyönyörű szemeddel simogass szelíden!
Legyen még ragyogó fény nekem

Kettőnk szíve verte kotta

Életre hívtál, létezni hívtál, megszelídítettél,
felmelegítetted a szívemet, a lelkemet
fényt gyújtottál nekem, szeretetet adtál.
Minden fájdalom, minden kínom elszállt
A Nap – a Hold – a csillag mind Te vagy nekem
Itt gyűlik szívemben, s most lásd – részletezem
A szivárvány ragyogó színeivel jelölted ki utam
Tehetetlenül kívánom megadni magam
Nappalok, éjszakák, szikrázó fénye nekem csak Te
vagy
Lelkemhez fonódik lelked, s lám így ölelsz
Együtt szárnyal lényünk, mint egy csodálatos dallam,
Összezseng és ringva ring, az adagióban halkan
Kettőnk szíve verte kotta, melyet együtt zengünk
örökkön fogva.

Esőcseppek

Kristályfüggönyként zúdul az égből az eső.
A tópart a felhős éggel összefolyva a
messzeségben, a végtelenbe veszik.
Mint drágakövek csillámlanak a vízen,
az újra kibúvó napsugarak.
Tündérország – szívem boldogsága.
Olyan, mint egy friss fénykristály.

A villódzó csoda felett a tavasz hangja
és illatárja lebeg.
Zsibong, ragyog a milliányi esőcsepp.
A tó most az én lelkem tükre.
Mikor az égből a tiszta sugár fátyolként zuhog,
a csillagok milliói gyönyörködnek a víztükörben.
A szellő hullámzó fodrokat vet a tóra.
Hunyorgó fények és eső –
lelkem háborgó tengere.
Sápadó nappal, kigyúló mécsesek,
lassan kelő Hold, s az esti csillagfürdő
a tó vizében. Itt ülök most is,
és te csak távolból gondolsz reám.
Szívemben feljajduló fájdalmas hiány.

Őszi rapszódia

Az égbolton még aranylik a Nap
susog a nyári szél vetkőző lombok alatt
langyos érintéssel simítja arcunkat
levelek beszélgetnek ölelő ágakkal

elmesélik, milyen volt a nyár
hisz az ősz hangulata már küszöbön áll
sárguló levelek a mélybe hullanak
lassan útra készülnek a vándormadarak...

Fazekas Zsuzsanna

Egy Debrecen melletti városban Hajdúhadházon lakom. 27 éves vagyok.

Az írás számomra olyan, mint a zenészeknek a hangszer, vagy a táncosoknak a mozgás. Ezzel tudom magam kifejezni és megismerni. Ha leírom a gondolataimat akkor szembesülök velük igazán. Nem tudom, hogy jó-e amit csinálok, csak abban vagyok biztos, hogy az életem célja, hogy mások elolvassák és megértsék azt amit papírra vetek. Nem akarom megváltani a világot, de másképpen látom, mint sok mindenki.

Sokáig válogattam az írásaim között, mire kiválasztottam ezt. Azt hiszem ha ezt valaki figyelmesen, érzéssel elolvassa, kicsit másképp lát és érez majd. Remélem.

De szeretnék...

Pár nappal ezelőtt felhívott egy barátom telefonon. Hétféve lévén bulit szervezett és meghívott engem is. Ritkán szokott a házába összejöveleteket szervezni,de ha megteszi össze szoktunk jönni jó néhányan, fiúk, lányok egyaránt. Ilyenkor a szokásos beszélgetések és könnyed iszogatások mellett általában valami társasjátékkal is feldobjuk a hangulatot. Most is elkezdtünk tanakodni, hogy mi legyen az, de mivel már untuk az activityt és a barkochbát, egy kártyajátékhoz pedig sokan voltunk, gondoltam játsszuk azt, hogy mindenki elmondja mi szeretne lenni. Lehet mondani élő, vagy holt személyt, tárgyat, élőlényt, bármit, csak indokolja meg miért azt választotta. Ez újdonság volt, tetszett mindenkinek, így hát belevágtunk:

- 1. játékos:

Én festmény szeretnék lenni. Szeretném ha kiállítanának egy olyan helyen, ahol gazdag és szegény egyaránt megnézhet, megcsodálhat. Olyan festmény, amely magával ragad, elgondolkodtat és hatással van az emberekre. Műalkotás, amit ha néznek átérzik az erőm, és olyan érzéseket kelthetek amire éppen szükségük van: bátorságot, szépséget, önbizalmat adhatok.

- 2. játékos:

Én hajó szeretnék lenni. Napokon, heteken, sőt hónapokon át szelni a vad és a csendes vizet egyaránt. Érezni akarom a csendet, a nyugalmat. Érezni akarom a hullámok nyelvét, a halak simogatását. Biztonságot adni és megvédeni az embereket a viharoktól, segíteni őket újabb felfedezésekben. Hozzájárulni fűszerek, élelmiszerek eljuttatásában egyik néptől a másikig, megismertetni egymással népeket és kultúrájukat.

- 3. játékos:

Én könyv szeretnék lenni. Könyv, melyben bölcsesség, tudomány és tisztelet lakozik. Szeretnék szókinccset adni az embereknek, választékos, szép magyar beszédet. Szép lennék, nagy és nehéz, olyan enciklopédia-féle, amit ha kezvedbe veszel máris nagynak és okosnak érzed magad. Ha ilyen könyv lennék, és sokan olvasnának, az emberek tisztelnék és segítenék egymást. Szeretném, ha a gyerekek is ismernének, hogy elindíthassam őket a nyugodt, kiegyensúlyozott, agresszív mentes útra.

- 4. játékos:

Én zene szeretnék lenni. Komolyzene, könnyűzene, opera. Bármilyen, ami meggyógyítja az elkeseredett lelket, a megsebzett szívet és édessé teszi a keserű szájízt. Zene, melyben az emberek nyugalommal találnak, harmóniát, békét. Szeretnék

mindenkihez mindenhová eljutni: úgy a rabságban élő emberekhez, mint a békés családokhoz. Szeretnék mindenkit egyenlő emberré tenni a zene által. Szeretnék hatással lenni az emberekre, megérinteni őket. A rosszakat jobbá tenni, a jókat biztatni.

- 5. játékos:

Szeretnék szeretet lenni. Belebújnék mindenkibe, szaporodnék és "megfertőznék" mindenkit. Nagyon sok dolgom lenne és el akarnának tiporni, de harcolnék az életemért. Szeretném minden arcot megmutatni, mindenkit utolérni. Szeretnék világhatalomra törni.

Ezzel ért véget a játékunk, amit nagyon élveztünk és megegyeztünk, hogy legközelebb is játszunk majd ilyet.

Nos, kedves olvasó, biztosan meglepődtél, hogy a játékosok milyen "életet" választanának. Valószínűleg csalódást okoztam, hiszen arra számítottál, hogy gazdagságot, hatalmat és pénzt akarnak majd.

Láthatod, nem így történt. Olyan dolgokat választottak, amivel az embereken segíthetnek, azokat jobbá tehetik. S hogy miért? Mert a fent leírt történet valójában nem történt meg, csak kitaláltam. Ilyen nincs, csak a mesében.

Fekete Eszter

Az irodalom végigkísérte az életemet. 11 évesen írtam meg életem első versét. Évekkel később tértem át a prózára, és itt találtam meg a saját hangomat.

Magyar szakon végeztem: ennek is egyik, de nem kizárólagos oka, hogy írni kezdtem.

Több irodalmi portálon jelen vagyok, és számos antológiában szerepelnek az írásaim.

Egy haldokló anya levele

Drága Gyermezem,

ma lettél 20 éves. Sok erőt és boldog életet kívánok neked! Testben nem lehetek már melletted, de a lelkem veled ünnepel. Elég érett vagy már arra, hogy ma megtudd, ki az édesanyád...

Nem sok időm van hátra. Az orvosok szerint néhány óráig élek még. Leírom hát ide a teljes igazságot a születésed körülményeiről...és kérlek bocsáss meg nekem mindezért. Ígérem, semmit nem széptétek, a halál küszöbén állva nem akarok hazudni az egyetlen lányomnak. Ma már büszke vagyok rá, hogy anya lettem. Gyönyörű kisbaba vagy...az én kicsi gyermezem. Bár így vártalak volna! Milyen boldog lett volna az utolsó 9 hónap az édesapáddal! 26 évesen még túl fiatalnak tartottam magam az anyaságra. Egyelőre nem akartam gyereket. Mikor az orvos megerősítette, hogy várandós vagyok, nem jutottam szóhoz. Azt sem tudtam hova menjek, mit csináljak, csak bolyongtam az utcán. Hirtelen jöttél...nem tudtam örülni neked. Nem akartalak megszülni, de megölni nem tudtalak volna. Azt akartam, hogy élj.

Apa nagyon örült a születendő babánknak. Az első hónapokban ő választott ki mindent számodra...nekem mindegy volt...azt hittem, úgysem tudlak majd szeretni.

Te közben nőttél, fejlődted...az első rúgások...ahogy teltek a hetek, hónapok, én egyre boldogabban figyeltem a növekedésedet, egyre jobban örültem a közelgő érkezésednek. Azonban megtudtam, hogy nem nevelhetlek fel. A szívem túl gyenge, nem fogja bírni a szülést. Vagy idő előtt világra kell jönnöd, ami a 6. hónapban szinte biztos, hogy halálos lett volna, vagy csak rövid ideig élvezhetem az anyai boldogságot. Azt akartam, hogy élj...és hogy boldog légy. Talán rám is hasonlítasz majd egy kicsit. Tudnod kell, hogy nem vagy egyedül. Van édesanyád. Az illatom, amit újszülöttként érzel, megmarad az emlékeid közt. Ha egykor nagyon egyedül leszel, érezni fogod, hogy a lelkem átöleli a lelkedet...

Kicsi lányom bocsáss meg nekem! Ne haragudj az első napokért. Úgy hagyom itt a földi létet, hogy szeretlek, boldog vagyok, hogy élsz. Szeretném, ha a neved Piroska lenne...egy csodálatos kisbabának, akiben tovább élek és így nem marad magára...

Most befelezem ezt az utolsó levelet, hogy a karomba vehesselek, gyönyörködhessenek benned drága gyermekem.

Szerető

Édesanyád

Fekete Tamás

Vendéglátásban dolgozom, de szabadidőmben szívesen blogolok, írogatok, filmeket nézek és történeteket találok ki. Kedvencem a filmzene és annak gyűjtése.

35 éves leszek októberben. Egy gyermek apja vagyok. Asszony sajnos nincs. Ezúton ragadnám meg az alkalmat...

Egy ismert pizzériában dolgozom Pesten.

Kedvenc íróm Stephen King, kedvenc könyvem Ken Follet Katedrálisa

Szoktam verseket írni, de nem rajongok értük. Sem a sajátokért, sem más költőkért. Jobban szeretem a regény és novella műfajt. A neten Jerryco névvel garázdálkodom.

Pincemanóm

Apró kis manó volt a szentem,
Ahogy megláttam, megszerettem.
Kartondobozban bujkált előlem,
Egy ideig hagytam: Felőlem!

Néha kikandikált szőrös kagyló füle,
Azt hitte, nem látom: A kis hüle!
A pincében éldegélt, de máma,
A szobámba hozta két csöppnyi lába.

Éhes lehetett, hogy szobámba szökött,
Ami újtába került, mindent arrébb lökött.
Már, ami nála kisebb holmi akadt,
Mert azoktól kis teste meg nem szakadt.

Egy papucsot dobott a másik után,
Az elsőt nagy elánnal, a párját után.
Ágy alá görgette a kétkilós súlyzót,
Eltolt egy dobozt, tollat, vonalzót.

Ekképp a kis csapáson, mit készített,
Eljutott az ágyamhoz, ott feszített.
Kobold testét kihúzva, feltekintett,
Mikor rábámultam, gyorsan felém intett.

Meglepett, hisz sokáig kerülte világom,
Kíváncsivá tett, vajon most miért látom?
- Hé, ember, figyelj csak reám!
Szólt a kismanó eképpen hozzám.

Én a sötétben lakom, te a világosban,
Sokáig jó volt ez, de mára már meguntam!
Úgy érzem, eljött napja a cseréljünk!
Kis ideig a másik helyén kell élnünk!

- Aha! - bólogattam, kezemmel matatva,
Magamban persze cseppet sem mulatva.
- Én, ki lakomat hoztam tető alá,
Csettintésre a pokolba szárnyalá...

A kis manó már kezét dörzsölgette,
Elhitte, hogy így lesz, ebugatta-teremtette!
Pöttöm mancsával a takarómba markolt,
Amit még édes anyám horgolt.

Megrángatta azt, hogy felfedje testem,
Amit eddig lustán pihentettem.
Kikaptam a párnát a fejem alól,
Kiszaladt számon: -Ez majd letarol!

A manó fürgén ugrott volna tova,
De sajnós, hirtelen, nem volt hova!
Mebicsaklott két tömpe lába,
A párnától lett tekintete kába.

Koppant rajta a hatalmas ciha,
Neki fájhatott, ami másnak piha.
- Kell még, te kis szörny? Mert akad!
- Kaphatsz folytatást, bár ne akard!

Nem akarta, mert fogta magát,
Hátra hagyva kicsi akarátát.
Becsapódott mögötte a pinceajtó,
Néhány porcica lett sereghajtó.

Vékony hangocskája még kihallatszott:
- Nem játszottuk le, folytatjuk a harcot!
- Persze én itt leszek, ha akarsz, várlak!
De ha megint meglátlak, nyomban agyonváglak!

Apró kis manó volt a szentem,
Mivel az enyém volt, nagyon megszerettem.
Kartondobozban bujkált, a pincében, előlem,
De mivel hagytam, nem szökött meg tőlem.

Néha, mikor magából bátorságot merített,
Rám törte az ajtót, és rémisztően nyerített!
Szobacserét akart kivívni, azzal a kis agyával,
De hogy mégse, meggyőztem: párnacsatával!

Az öregember padja

Az öregember egyedül ücsörgött a padon, galambok turbékoló seregétől övezve. A lába mellett, a fakó vörös tákolmányon, melyet ezernyi feliratnak olvasható karcolás díszített, olcsó napilapon egy fél kenyér pihent, szétmarcangolt sarokkal. Az öregember néha tépett a kenyérből, a héját majszolgatta, a belét pedig szétmorzsolta, és a madarak közé vetette koncnak. Azok izgatottan burukkoltak, örvénylő kavargással a lehulló morzsákra vetették magukat, apró fejükkel a nagyobb falatok után kapkodva.

Az öregember ráncos arcából két táskás szeme szeretettel tekintett végig a végtelenségig éhenkórász seregen. Néha köhintett, torkát köszörülte, a morzsákat sepregette viseltes kabátjáról, aszott ölét lapogatta, tisztogatta, és az eget, vagy a többi sétálót kémlelte.

Senkije sem volt már a földön, csak a madarak. Meg a postás, aki minden hónap elején elhozta a nyugdíjat, és minden hónap közepén elhozta a kiegészítő segílyt, meg az ingyenes újságokat, amiket az öreg még akkor is gondosan átnézett, ha már előre tudta, számára nem tartalmaz a lap izgalmasságot. Igazából, a postással csak a pénzátvételkor találkozott, mert az újságot egyenes a postaládájába dobta.

Néha, igaz, ahogy az évek múltak egyre ritkábban, levelezőlapot, képeslapot is kapott, vagy tényleg ritkán, egy-egy levelet is, valami régi komától, baráttól az őskorból, vagy értesítést, egy ősi barát haláláról. Ezeket – némelyikre válaszolt is, ha a helyzet megkívánta - gondosan megőrizte, csak úgy magának, és télen, karácsony hetében mindig átnyalazta a küldeményeket, hogy egyeztessen; ki halt meg előtte, kit élt túl, öregségében. Persze, ahogyan teltek az évek, mind kevesebb barátot kellett túlélnie.

A barna kenyérhéj darabka már elolvadt a szájában. Fél kézzel tört egy darabot, a morzsa csak úgy hullott a padról a kavicsos térre, a szemtelen szárnyasokat közelebb, a bokái köré csalogatva. A padra azért sosem merészkedtek fel, hogy egyenesen a kenyérből raboljanak maguknak falatokat. Beérték azzal, amit önként dobált eléjük. Az ujjai közé csípett kenyérkatona, a kitartó feszegetéstől letört a nagyobb kenyérről, így az öreg a szájához emelhetette. Megmaradt fogában azért még elég erő lakozott, hogy a héjjal elbánjon. A fél falatot eltüntette, forgatni kezdte az arcában tátongó öreg odúban, a másik felét két kézzel szétmorzsolta, és a szürke madarak tengerébe szórta.

Az őszi szél már fel-felerősödött, kabátja hajlataiba fűjt. Az öregember megreszketett, fázósan, mert már évek óta nem védte a teste a széltől, mint mikor még ifjú volt. Gyerekként a hóba futhatott meztelenül, csak megrázta magát, és bírta, hosszú percekig. Mára már egy kis szél is képes lehetett, hogy ágnak döntse, hiába igyekezett vitaminokat juttatni fáradó, kimerülő szervezetébe, hiába eszegetett elalvás előtt zaftos narancsgerezdeket, hiába csumázott ebéd után ki magának

egy-egy idared almát, hogy elszopogassa a gyorsan barnuló gyümölcsöt, hiába engedett meg magának vacsora közben egy pohárka asztali vörösbort, néha egy kupica snapszot. Az életerő az évek monoton lassúságával egyenletesen elszivárogozott porcikáiból. A haja sötétjét ezüstös szálak hálózták be, majd cserélték fel. Izmai sorvadtak, minden lehetséges, elvégzett sport ellenére is. A peckes, sietős lépteit a vánszorgó csoszogás váltotta fel. Azután a bot, amire mind erősebben kellett támaszkodnia, de csak rosszabb napokon. Amikor jött a front.

Ma tiszta volt az ég, legalábbis esőfelhőktől tiszta. A játékos bárányfelhők gyermeketegen kergetőztek, mint az öregember tette azt valamikor hetven éve, odalent, a faluja határában, miután a gazdák a mezőn összeszedték a terményt, és csak néhány hatalmas szalmabálát hagytak hátra. Volt idő, mikor ő benne is túlsordult a játékoság. Pitymallattól késő szürkületig képes volt a falun keresztül kasul szaladgálni. Senki sem szólt rá, senki sem állította meg. Társai között volt, csupa életrevaló csemetével, akik vele együtt nőttek fel, akiktől messzire szakadt, vagy ők szakadtak el tőle, és akik minden évvel kevesebben voltak, fogyatkoztak.

A barna héjat ráérősen forgatta a szájában. A nyálával porhanyóssá tette, játszott vele, ízlelgette. Imádta a barna héj ízét, még akkor is, ha már nem volt olyan, mint odalent, falun, annyi éve. A falat hol a szájpaddlására tapadt, hol a nyelve alá bújt, néha egészen hátra csúszott, de sosem okozott neki fulladást, nem akadt meg a torkán. Ahogy öregedett, egyre többször rágcsált üres kenyérkét, mert amit rátehetett volna, hogy megízesejtse, mint a vaj, vagy egy finom felvágott, nem engedhette meg magának. Régen, mikor a nadrágja szára rojtosan lógott a porban, és lábacskaín nem viselt cipőt, igazi vajjat, vagy gazdag sertészsíros kenyeret evett. Néha kevés májjal egybefőtt kacsaszírt is kapott. Apja módos volt, anyja pedig gondos háziasszony, ezért sosem éhezett. A vajjat, igaz, csak a gyerekek unszolására, a mama maga köpülte, a zsírt jófajta pörceből, kövér malacokból nyerték vagy büszkén

gáogó libákból. Vörös hagymát aprítottak hozzá, lila hagymát pácoltak ecetben, gyöngyhagymát sóztak be, a kenyérhez a földből rángatták ki a sárgarépat, néha csak tessék-lássék öblítették le vízzel, paprikát és paradicsomot téptek mellé az árnyas kiskertből, a töpörtyút mellé rakták, gazdagon sóval, kevés mustárral, vagy pirospaprikával, és néha napján, cukorral, ha édességet kívántak. Ma már nem esznek ilyeneket a gyerekek, finnyásak lettek. A maiak olyan tejtermékekkel kényeztetik válogatós bendőjüket, amiket az öregember csak vágyakozva nézegetett a közértek polcain. Nem engedhette meg magának, hogy holmi túrós, mazsolás, gyümölcslekvárral ízesített, csokoládéba mártogatott, vaníliával, vagy karamellel töltött, rizses, krémes, joghurtos csodainyencségeket falatozzon. Gondolatban beléjük turkált, végigolvasta a dobozuk falára ragasztott ismertetőket. A csomagolást simogatta, ha úgy érezte, nem túl szépen sorakoznak egymás mellett, rendbe szedegette a poharakat, tubusokat, dobozkákat, címkével kifelé, takarosán sorakozva. Nem vett ilyesmiket, de az idő eltelt a rendezgetésükkel.

Ezeket a finomságokat csak megnézegette, és elképzelte, ahogyan a szájában olvadoznak. A képzelet semmibe sem került. Kenyeret evett, sokszor üresen, néha kedveskedett magának némi parizerrel, de annak is az ára lett magasabb, a minősége pedig ezzel szemben arányosan romlott. Vajat nem vett magának, beérte olcsó margarinnal. Azt bekavarta fűszerekkel, néha egy kis túróval, tejfőllel, hogy kirúgjon a hámból. Komoly lakomákat csapott, ha hónap végén maradt egy kis félrerakni való. Ilyenkor banánt is vett, mert azt nagyon szerette. Meg egyszer mangót is, de az nem tetszett neki, meg drágállta is. Csak urizálni akart. Sok mást gyümölcsöt nem kedvelt, vagy sajnált kipróbálni. Esetleg, ha vendégségben volt, de manapság nem hívták meg sehova. Mára már nem maradt aki meghívhatta volna. Újra a nadrágját igazgatta. Ami a földre hullott róla, csemegévé lett. A galambok néha megfogyatkoztak, szétszóródtak, ha idegen közeledett, hogy ha szükséges,

könnyebben menekülhessenek. Máskor annyian rajzolták körül, hogy már-már megijesztették az öreget.

Ha így körülfogják, vajon hogyan tud felállni, és hazaballagni, ha úgy érzi, itt az ideje, és eleget fázott, idekint, a parkban, ezen az ódon, megviselt, és nem is nagyon kényelmes padon. A padot nézegette. Az ő padját. Mindig itt ült, ha galambot etetett. Ez a pad a park közepén állt, az író szobra előtt, árnyas tölgy lombja alatt, körülvéve sűrű bokrokkal. Afféle utolsó erőd. Mellette tartós fémrácsból kialakított szeméttároló, benne, a parkőr jelenlétére utaló, fekete nylonzsák, félig telve szeméttel. A zsák tépett, szakadozott, mint amit már több napja hátrahagytak. A park takarítója nem mindennap cserélte őket. A szemetes alatt csikkek garmadája, amiket a galambok pici lábacskája a kavicsba tapicskoltak.

A pad élénkvörös színe megfakult az unalmas évek alatt. Ráfért volna egy alapos csiszolás és festés. A karcolatok alatt a fa már besárgult, a feliratok körül lepattogzott a vörös szín. A léceit tartó csapszegek elkorrodáltak, bebarnultak. Ha az ember vette a fáradságot, hogy a háttámlán ellenőrizze a csavart és az anyát, láthatta volna, hogy azok már egységesen egybeolvadtak, rőt színben játszva. A pad elhasználódott, mint az öregember.

Szerette ezt a padot. Idén lesz tíz éve, hogy a délutánjai tetemes részét ezen a padon töltötte, el, délutáni, szegényemberes uzsonnájával egyetemben. Egyetlen egyszer ült rajta valaki; egy síró-rívó özvegyasszony, aki odakéredzkedett mellé, és órákon keresztül a megboldogult férjéről mesélt. Az öregember egy ideig figyelemmel követte azt a folyamatot, ami az asszony szájából a friss levegőbe csurgott, de egy idő után a szavak összerosódtak, és ő visszatért a madarak etetéséhez. Arra sem emlékezett, hogy a nő mikor hagyhatta magára, és néha arra gondolt, talán ott sem volt senki, csak az érzékei tréfálták meg, és elé vetítettek egy amolyan szellemi barátot, csak miután nem egyezett ki vele, az érzékesalódás inkább elpárolgott.

A padot simogatta bal kezével, az ügyesebbel pedig tört a

kenyérből. A morzsa hullott, a kenyér héja a szájában tűnt el. Többnyire egyedül múlatta itt az időt. Ha ritkán mások is a parkba tévedtek, kevésbé eldugott helyeken pihentek meg. A nők főleg az "ilyen" férfiak miatt, inkább kerültek a helyet, a gyerekek pedig sokkal inkább a manapság oly divatos szórakoztató központokban csellengett, iskola helyett.

Akik itt kerestek menedéket, azok hasonlóan elhagyott emberek voltak, öregemberek, akik magukkal törődtek, mint ő, hajléktalanok, akik kihúztak pár éjszakát a bokrok alatt, maj a helyi zsványok zaklatásai miatt odébb álltak. Meg a szerelmesek, akik néhány óracska gyengéd csókcsatát vívtak a padokon, majd nevetgélve, optimistán a jövőbe tekintve, eloldalogtak. Ők is inkább tavasszal, vagy nyár vége felé. Télen üres volt a park, a szemeteszsákot elég volt kéthetente cserélni, vagy inkább havonta. Háromszor, egész télen. Télen csak az olyan elveszett lelkek tévelyegtek erre, mint az öregember. Azok, akiknek még a lakásuk is üresebb volt, mint itt a csupasz fák, hideg padok, és megritkult bokrok. Levél nélkül a bokrok, mint megannyi ferde hurkapálcika, nyúlkááltak az ég felé. Télen az öregember sem jött el mindennap. Télen, - ha már úgylis drága a fűtés alapon – inkább bezárkózott a lakásába. Az egyszobás, konyhás üregébe, ahol az egyetlen fürdési lehetőséget egy zománcozott, és erősen lepattogzott lavór szolgáltatta. Télen a duruzsoló gázkonvektorhoz ült, könyveket olvasott, amiket utána antikváriumba vitt, és eladott, vagy ha sikerült jobb üzletet kötnie elcserélt.

A fűtés komoly vagyona került, és még az önkormányzati támogatással együtt is komoly érvágásnak bizonyult, így kiélvezte valamennyi percét. Késő estig olvasott, lefekvés előtt lecsavarta a konvektort a minimumra, és alaposan betakarozott a dunyhájával. Még az apjától maradt neki a tisztanemű. Amolyan szegényes örökség. Viszont télen, amikor odakint a szeretett madarai is le-lefordultak az ágról, - már amelyik ostoba mód nem költözött melegebb vidékre - jó szolgálatot tettek ezek a vastag dunyhák, felvert cihák. Óvták reszketeg, törekeny testét, és bár reggelre a melegség elillant a szobából,

az ágya izzott, akár a katlan, vagy az ördög valaga.

Télen a pad nem nyújtotta ugyanazt a biztonságot, mint az év többi évszakában. Télen a pad, és persze vele együtt az itt maradt madárcák, bőjtöltek. A varjak, szajkók, csókák, és tépett verebek nem találkoztak az öregemberrel. Talán, a verebek igen, de már csak, ha vége lett a télnek, kibújtak az első virágocskák, a föld méhéből, és a reggeli napfényvel némi meleg is a világba lopakodott.

Ha tavaszodott, és nem jött az a csúnya, bothasználatra kényszerítő front, az öregember felöltözött, olykor dupla zoknit vett fel, elstált, slattyogott a kedvenc pékségéhez, vett egy fél kiló kenyeret, és tiszteletét tette a parkban, a padjánál. Megnézegette, körbejárta, simogatta, cirógatta. Összeszámolta, mennyi új rovátkával, felirattal, karcolással gyarapodott. Szamba vette a sérüléseit, hol vetemedett meg, melyik csavarnál lazult ki a deszka, törtek e le belőle, tettek e benne komoly kárt, elbírija e még a súlyát. Elbírt, mert ahogy a pad gyengült, ment tönkre, úgy az öregember is fogyott, töpörödött.

Tavasszal, mikor még a zápor hirtelen jött és ment, akár barátságos felhők mögül, vagy megtévesztően édesen ragyogó napfény ellenére, nem száradt meg eléggé a pad ülőkéje. Ilyenkor az öregember azokból az ingyenes újságokból terített maga alá keskeny védelmet, amit a postaládájába dobáltak bele sűrűsödő rendszerességgel. Reklámújságok, politikai lapok, ingyenes hirdetési magazinok, ilyen-olyan fajtái. Milyen jó szolgálatot tettek neki. Ha nem süttött a nap eléggé, és a víz a fában rejtőzködött, leterített néhány lapot, ugyanabból, amit a kenyere alá is fektetett, és kényelmesen üldögélt tovább. Nyáron erre szüksége nem volt, szinte soha. Nyáron a park barátságosan döngicsélt, duruzsolt az ezernyi apró lélettől, ami benne élt. A bogarak, a növények, a parkban sétáló kutyások, gyerekkocsit tologató kismamák, a rosszsontok, akik ide jártak ki galerit erősíteni, terveket szöni. A jövőre nézve. A gyerekek, akik nem mehettek messzire otthonról, vagy pénzük nem maradt csavarogni. A kocsma részégei, akik két sör között

kicsit ejtőztek, pihengettek, néha egy-egy melós, aki kijött, hogy meguzsonnázzon, lecsaljon pár percet a munkaidőből, vagy csak kicsit összeszedje magát a délutánra, estére. A postás, aki térdig járta a lábát megpihent, hogy lógázza a virgácsait. A parkoló őr leült, hogy könnyebben szemmel tarthassa a járgányt, amelyiknek három perce lejárt a jegye, és még maradt addig hét, hogy megbüntesse. Kijött egy hasas ifjú hölgy, aki a nyolcadik és kilencedik hónap határán járt, és csendben, magába roskadva elszívott egy cigarettát, habár, az nem tehetett jót a benne gyarapodó életnek. Kijárt néhány diák, akik suli után nem kívánt hamar hazaérni, ki tudja ki vagy mi miatt. Talán apu, talán anyu. Talán egy rossz jegy. Néha a közeli rendőrőrsről jött ki valaki, szolgálati ruhában, hol egy szendvicssel, hol egy cigarettára, sűrűn az órára pislogva, felállás után ruharendezgetéssel, porolgatással. Máskor ismeretlen emberek sétáltak a fák lombjai alatt, akik messziről jöttek, és messzire mentek. Emberek, akiket erre tett le a busz, és még nem vitt tovább a lábuk. Emberek, akik sétáltak, sétáltak és a parkba tévedtek, egy kis padra lecsücsültek, néhány szabad perccel, néhány hosszú lélegzetre, amit a friss levegőből tüdejükbe szívhattak.

Az öregember pedig a galambokat etette, életéről elmélkedett, és a környéket figyelte, meg a kék eget. A kenyér jobb keze mellett, újságpapíron hevert, mint mindig.

A szája örölt, bal keze a padot simogatta. Most is, amikor az évek súlyától eltorzult ujjai a zsibbadás belé költözött. Nehezebben vette a levegőt. A kezét hol ökölbe zárta, hol kinyitotta, megfeszítve ujjait, hogy a görcsösség elszálljon belőle, akár egy nem kívánt, hívatlan vendég.

A görcs nemhogy alább hagyott volna, hanem felkúszott a karjában, a csontjaiban, az ereiben, megcélozva az oldalát, és kisugárzott a lábába is. Akkor már tudta, hogy baj van. A füle zúgásából, a zsibbadás irányából, a csípő érzésből, ami bal arcának petyhüdt bőrét érte. Abból érezte, hogy a szeme nézett, de igazából nem látott. Érezte, hogy a kezei hasznavehetetlenné válnak, ölébe esnek. Érezte, hogy a lábai

távoliak lettek, mintha nem hozzá tartozó testrészek lennének, mintha egy másik városba mentek volna nélküle.

A gyógyszerzt hónapok óta nem hordta magánál. Szólt volna, segítségért, ösztönösen, de nem volt kinek. A park üres volt. Csak az öregember ült a padon, galambokat etetett, vele szemben egy szobor, amit egy híres író tiszteletére formáztak meg.

A teste elhagyta magát. Ahogy a szíve megszűnt verni, a bal lába alól kifordult a talaj, a bokája meghajolt, lassan csúszni kezdett a kavicsokon. A bal lábát követte a jobb is, balra dőlt, és lassan, szinte vigyázva a földre ereszkedett, engedve a gravitációnak, de isteni csoda folytán úgy, hogy a tehetetlen testben ne essék kár.

A galambok egyetlen pillanatra felrebbentek, hogy azonnal ismét az öregember körül fonjanak védelmi gyűrűt. Az öregember feneke alá szorult újságpapír követte a súrlódó nadrágot, a földre borítva a megmaradt kenyeret, héjastul, belestül, úgy ahogy az öregember megcsipkedte. A madarak nagyokat téptek ki belőle, mohón rikácsolva. Amelyik igazán nagyot tudott szakítani belőle gyorsan szárnyra kelt, hogy a többi éhenkórász elől kimenekítse szerzeményét. Az öregember teste és a pad előtt igazi kis háború alakult ki.

Az öregember egyik szeme furcsán kifordult, így most a bal lefelé tekintett, szeretett madarait lesve, a jobb pedig groteszk módon felfelé nézett és a játékos bárányszerű felhőket vizslatva.

Fodor Helena

„Óh, ne mondjátok azt, hogy a Könyv ma nem kell,
Hogy a Könyvnél több az Élet és az ember:
Mert a Könyv is Élet, és él, mint az ember,
Így él: emberben könyv, s a Könyvben az Ember.”
(Babits Mihály)

Minden másodpercben új emberi lélek születik a világra. Új fény gyullad ki: egy csillag, mely lehet, hogy majd különösen szépen világít, de mindenképpen soha nem látott, saját színe van.

Új lény csókolja meg a földet – talán lángészt, talán szépséget sugárzón, testet ölt az, amit még soha nem láttunk.

Egy emberben sem ismétlődhet a másik, és ő sem ölthet testet soha többé másban! Minden új lény üstökös, amely az örökkévalóság folyamán csak egyszer érinti a földi pályát; hogy egy rövid pillanatra vakító fénnel villanjon fel a két sötét örökkévalóság között.

Éjjeli merengés

Felnéztem az égre, és hirtelen semmi szépet,
Nem találtam a csillagok ragyogásában.

A mindenség végtelen üressége, mintha csak,
Tükörképe lenne a szívemben sajgó fájdalomnak,
Amitől soha nem tudok megszabadulni.

Fájdalmas dolog, ha valakiben munkál az,
Alkotás vágya, de nincsenek meg a szükséges,
Feltételek ahhoz, hogy tette válna.

De csak eddig volt igaz, mert most leírtam nektek,
Köszönetül, hogy itt lehetek és befogadtatok.

Köszönetül mindenkinek, a dicséretért,
A kritikákért, mely remélem építő jelleggel,
Vezeti a kezem.

Cetlik...

Reggelenként, ha felébredek,
Ott találok a szeretetet.
Kicsi cetlit látok,
Mely hívogat,
Nem látod?
Pici kockára van hajtva,
Ma, vajon mi lehet rajta?

Reszkető, ráncos ujjaim,
Bágyadtan nyúlnak felé,
Óvatosan bontogatva,
Szívemben dobogva.
Haladok a cél felé.

Kicsi kockás, tépett papír,
Tollal, írt... kusza írás.
Mosolyt csal az ajkamra,
Könnyeket a szemembe,
Szipogok, s alig látom.

Maszatolgom csak arcom.
Reggelenként, ha felébredek,
Ott találok a szeretetet,
Mert ezek az apró cetlik,
Csillagvirágomtól jönnek.

Úgy! Nem mondanak semmit.
- Jó éjt, szia, szeretlek,
Megettem, a vacsit.
A lényegét ne ott keresd,
Lányom írja ezt!

Istenem! Micsoda kincsek.
Összegyűjtöm sorra mindet,
S még e cetliket, ott találok,
Talán, elkerül az Örök álom.

Hajnali gondolatok

Sokszor elgondolkodom,
Itt e tovatűnő alkonyon,
Hol volt, merre járt,
Ki törölte le arcáról az út porát?

Kinek keblén nyugodott a keze, hiába vártam akkor,
Úgy este fele.
Itt van már velem,... de olyan... más, Csodás!
De mégis ott, az a... más!
Kitől és mit tanult, amit nekem most megmutat?
Még a fűzfa is sír az ablakom alatt.
Miért és meddig van, hogy velem marad?
Tűnődöm, nagyon sokat.

Hit, szeretet, bizalom!
Hol van és mely fokon?
Félek csak remény,... nincs okom?
Sírok, s ezt ne vedd zokon.

Elhagy,... visszatalál, oh... de hányszor!
S testem, lelkem hánykolódik a vágtyól.
Szívem s testem együtt remeg.
Istenem, csak el ne veszítselek!

Sötétség

Felébredtem.
Felébredtem?
Nem is tudom, hol vagyok.
Testem s kezem remeg.
Hallgatózok, figyelek,
A szívem, halálra didereg.
S a világ, bennem,
Kérdőjelnek öltözött.
A mélyből valami, feldereng.
Nappalok, csillagok, s a hold?
Hol vagyok?
Sötétben, vagy fényben élek?
Nappal van, vagy éj?
Nap, éj, hold, csillagok.
Magasan, s messzi van az ég.
Nagyon távol a fény!
Sötétség vagyok csak az éjben.
Napok telnek, talán hetek.
Kérdéseim, csak özönlenek.
S jó az éjre nappal,
Nappalra megint éj,
S megmarad a kétség.

De, egyszer, majd felébredek,
S a sötétségből,
Talán, fény leszek.

Papok erdejében

Sötét erdő mélyén járok,
Valahol, kismadár dala szól,
Utamat, most egyedül járom,
Lelkem ott maradt, valahol.

Alkonyodik. Csípős az éj.
Bolyongok odvas fák közt,
Hullik bíbor-arany levél,
S kergeti a bűvös őszi szél.

Recseg a vén tölgyfa ága,
Csak áll, ott, egymagában,
Oldalán sötét lyuk tátong,
Tán, visszasírod az ifjúságot?

Egy hang szólt bennem halkán, -
„Mért vagy itt, mit keresel?
Nem találsz senkit, s semmit,
Mindaz, amit tettél, vagy nem,
Gondolod, valakinek számít?”

Csak botladozok, a sötét éjben,
Elfáradtam, s földre rogytam.
Alattam, zörgő bíborlevél,
Betakar csendben, az erdei éj.

Kérdések... kérdések

Óh, ti sorsok, balsorsok,
Mit tudtok ti, mit suttogtok?
Óh, ha egyszer csendben leülnél!
S magadba tekintenél.
Nem ítélnél.
Fiadról, lányodról,
Miért és mi okból?
Miért milyen jogból,
Ítéltél, s ítéltél,
S nem szeretted?

Szeretted és hittél?
Minek és kinek?
Éltél és küzdöttél?
Miért és kiért?

És a te életed?!

Holdfény a tavon

Holdfény a tavon, sötét az ablakom.
Hiába várom már, ez a nyár is tovaszál.

Ringó csónakom, ott lenn a tavon,
Csak holdfény világít, itt az ablakon.

Emlékeimben újra ring kis csónakom,
Fogom a kezedet, s te nézed a szemem,
Én hozzád simulok, szerelmesen.

Elmerülök holdfénytől ragyogó szemedbe,
Az életem raktam, akkor a kezedbe.

Holdfény a tavon, indulok utamon,
Boldog kis csónakom, üresen ringj már utadon.

Magányom

Az éji csendben, senki sincs velem,
Csak a gyertya világít nekem.
Fényes lángját csendben figyelem,
Istenem, mond, mit üzensz nekem?

Az éji csendben,
Senki nincs velem,
Ki megfogná reszkető kezem,
Ki letörölné hulló könnyemet,
Ki átölelné sajtó szívemet.

Istenem mond, mit üzensz nekem?
Az éji csendben,
Mikor senki sincs velem.

Plátói szerelem

Történt egy napon megláttalak,
Szemed fénye ragyogott, mint a nap.
Nem tudtam ki vagy, nem is érdekelt,
A pillanat szép volt, s fénye mindent átölelt.

Mi történt akkor édes Istenem!
Felelt a testem, s reszkető kezem.
A szívem megdobbant, a lábam remegett,
Éreztem akkor, hogy bevégeztetett.

Előtűnt minden, mi szép volt valaha,
Miről azt hittem, már nem jön el soha.
Akkor már tudtam, van mégis vágy, van szerelem.
Egyszer mindenki életében, esélyt ad az érzelem.

De az idő nagyon mostoha,
Későn jött érzelem, már nem ér el soha.
Hiába vágysz rá, esélytelen,
Az idő eljárt, marad a „plátói szerelem”!

Suhanó évek

Elképzeltem, milyen kerek az élet,
Milyen boldog leszek majd véled.
Eljegyzés, esküvő, majd gyerek,
Aztán jött a koppanás, a döbbenet.

Nem vagy már szép és jó,
A másiké szebb.
Lusta vagy! Kövér!
Nem jó már az éték.

Változás kell, nincsenek érvek,
Fiatalabb, szebb, s elmúltak az évek.
Velem unatkozol, nála mulatozol.
Ott nincsenek gondok, s gyerek zshivaj.
Ő rá ér, meghallgatni,
Arcán mosoly, s kacaj.

Vigyázz! Nehogy jöjjön hozzá is más.
Ő lesz szebb, s jobb,
S az Ő arcán lesz mosoly, s kacaj.

Szembeszéd

A szó felesleges, beszél a két szemem,
Elmondják titkomat, nincs már mit rejtennem.

Jöttödre, lám, a könny pillámat elfutotta,
Szívemről hírt adott, tekintetem ragyogva.

Nem kell, hogy kezed az orcámat becézze,
Elárul szüntelen, pilláink rezzenése.

Szerelmet vall szemem, amíg szemedbe mélyed,
S te lángját visszaküldöd, kutatva az enyémet.

E párbeszéd külön kerít a nagyvilágtól,
Vigyázz! Csak halkán,
Szerelem beszél e suttogásból.

Megjött az Ősz

A vadludak, hosszú sorban,
Integetnek, V-alakban, fent az égen,
Fákon, zöld birsalma korongja,
Széles mosolya néz le a világra.

Lágy, susogó, őszi szellő,
Venyigék, szőlőt termő.
Még narancsban napozó,
Mazsolává aszaló,
Arany alma, piruló,
Érett körte, sárguló,
Lehulló levél, barnuló,
Kopog rajta, dió, s mogyoró.

Mókus, pocok gyűjtögeti,
Hosszú tél lesz, el kell tenni.
Vastag hótakaró alatt,
Karácsonyi fénytükrében,
Így lesz meg a finom falat.

Ezüstös kis dióm

Karácsonykor, ha díszítem a fát,
Először őt teszem fel, a dió burkát.
Már kissé kopottas, s alig van színe,
Ezüst bundája, immár haloványszürke.

Beszélgetünk, míg őket felaggatom,
A szalmacsillagot, s a mézesbábom.
Nézd! Ezt a diódísz, még Csillag készítette,
Emlékszel? Titokban, a tükör mögé rejtette.

Ez itt, kicsi viaszgyertya. Én örököltem.
Sosem felejem! Anya kezét, vele megégettem.
S kerülnek elő sorban a kincsek.
Gyermekeim éke!
Rájuk láthatatlan írva, emlékmese képe.

Elmesélem, egész évi búmat, s baját.
Mi volt ez évben, s hova tűnt sok barát.
Ritkán szól közbe, csak huncutul kacag,
Bólint, s kacsint is néha.
Ne búsulj, s legyél már laza!

Karácsonykor, ha díszítem a fát,
Először őt teszem fel, a dió burkát.
Hiába kopottas, kissé szürkebarna,
Az én fámat csakis, Ő koronázhatja.

Ezüstös, kis dióm, csoda ajándék nekem,
Édesanyám dísze, emlékét fogja két kezem.
Így vagyok én ezzel, csak díszítem a fát,
S közben szívemet, a jelen, s a múlt hatja át.

Jaj, de ha vége az ünnepnek, engem már, nem hallhat,
Sötét dobozban, egy évig, megint csendben alhat.

Csak egy keserű vers

Ej, keserű világ... mi lett veled,
Hova tűntek belőled, a jó emberek.
Minden szívben sebet ejtesz,
Reményt, vigaszt kinek engedsz?

Ha én gazdag lennék, - reményben, vigaszban,
Nem írnék verset, melyben csak panasz van.
Hervadt sárga papírom röpítem feléd,
Régi lapon... mond egy szép mesét.

De most... elnyeli az éj, e borús regémet.
Jövők sötét, mert irigyek a szemek,
Nem tűrik, az örömteli perceket.
Milyen ez a világ... önző, s pimasz,
Minden hiába, se remény, se vigasz.

S mivel, most nem látlak benne téged,
Sebzett szívem bezárom,
Fájós fejem... karomra hajtom,
Sír, befejezetlen... keserű kis versem.

Most már aludni térek,
S mégsem alszom el.

Ablakomból

Sötétség.
De amott, halványul az ég,
A hajnal harangja dalol,
Távol, messzi valahol.
S mint pók a szőlőágon,
Úgy ringok én, a „hálón”.

Messze harangzúgás,
Lágy, halk nesze.
Óvatos. De bejut lassan,
Lelkem mélyébe.
S a fák, ágai rejtelmes,
Fájó titkot súgnak.
Ülök a számítógép előtt,
Bámulom a szürke képernyőt.
Próbálok gondolkodni,
De üres. Nincs benne semmi.

Üresség, s szürke köd, kint s bent,
A nagyvilágban, s az emberekben.

Mennek, csak mennek,
Egymással, s egymás mellett,
Monotonul, sorba, mint a gépek.
Érzés már semmi, nem is látnak.

Gál Andrea

Budapesten, Angyalföldön élek.

Kamasz koromban naplót vezettem életem alakulásáról, napjaimról. A gyermeki szavakat később valami más váltotta fel, a mondatok verssé álltak össze. Egerben, 15 évesen írtam meg első „művemet”. Tanárnőm nyitotta meg előttem a kaput az irodalom, a versek felé, melyek azóta is fontos részei az életemnek.

Érzéseim, vágyaim, alkotásaim által teljesednek ki bennem igazán. Megragadom a pillanatokat, a jó és rossz dolgokat, ebből rakom össze a mindennapok színes mozaikját. Családom, barátaim, gyermekeim Viktor és Imola szeretete a legfontosabb az életemben, erőm, ihletem minden egyes nap belőlük nyerem.

Boldogság anyyala

Huncut kósza szellő játszadozik
fehéren tündöklő, csillogó ruháddal.
Göndör fürtjeid aranyló szőkesége
Mint búzatenger hullámszik légies alakod körül,
Varázspört hintve magából.
Lépted nyomán anyyali dallam fakad,
Hangod bársonyával simogatsz.
Puha kezekkel arcom gyengéden érinted,
Lágyan törölve le minden fájó könnyemet.
Szemeid mélykék tengerében fürdetsz,
Megtisztítod szívemet, s boldogságba burkolsz be.
Karjaidba vonva lágyan ringatsz, édes álmat bocsátva
rám.
Illatos virágokkal teli rétre hoztál, ahol
mosolygó tündérekkel járom életem legszebb táncát.
Egyre gyorsabban forgok körbe-körbe ebben a
csodavilágban, míg csak el nem szédülök.
Szükségem volt rád és te jöttél, nem csak az
álomban létezel. Megajándékoztál a szeretetteddel,
megmutattad a boldogabb éneket.
Mélyen magamba zárlak, hogy a szívem minden
dobbanásával köszönetet mondhasson neked.

Titkos kedvesemnek

Az éjszaka csendjében elmerülve talán már
gondolhatok rád...
Kedves szavaidra, kezed lágy simogatására,
pillantásodra.
Vágyak, érzelmek, melyeket minden egyes új nappal
eltemetek magamban.
Mellettem jársz, lélegzel, létezel. Érzem közelséged,
mégsem érinthetlek.
A testem viszont forrón követel, fájdalmasan,
szenvédélyesen...
Csókod emléke égeti ajkaimat, érzem lüktető
testedet, minden érintésedet.
Az éjjel hangjai kísértének, eggyé olvadok veled...
De most csak nézlek, és tudom, hogy nem árulhatom
el szenvédélyemet, érzéseimet.
Látlak, mégsem érinthetlek, nem szerethetlek...
Istenem, meddig bírom ezt? Vadságom, örültségem
magamba temetem, így kell tennem...
De éjjel előveszlek, akkor az enyém vagy, egészen...
Most hogy itt vagy velem, érezlek, öllelek, szeretlek,
nem is kell már félnem.
Az éjszaka csendjében elmerülve már csak rád
gondolok...

Életem húrjai

Felhangolva várom, hogy életem dallamát
Eljátszd rajtam. Szép kezeddél végigsimítsd testemet,
mely már szinte hallatná csodás hangját. Húrjaim
megfeszülnek, amint közeledsz felém, bárcsak
megérintenél már...

Belesimulok ölelő karjaidba, átadom magam neked.
Erős, határozott kezed bátorságot önt belém, húrjaim
pattanásig feszülnek.

Megszólaltak végre a vágy hangjai, Előcsalogatva
belőlem a szerelem ritmusát.

Életem húrjain ezután nem is játszhat más...

Viktornak

Áldott volt az a nap, és te is ott voltál.

Mindenki aki megpillantott, azt mondta:

"milyen gyönyörű!" Állj meg hát ebben a rohanó
világban egy percre mellettem, hogy újra

elhangozhasson az a pár szó: "Még mindig gyönyörű!

" Születéseddél boldogságot hoztál életembe, és te
lettél az én drága ajándékom. Kérem az Istent, hogy
nap nap után, minden Körülmények között igényt
tarthassak erre az ajándéokra! Boldog 10.

születésnapot drága kisfiam!

Születésnapom – kétféleképpen

Borúsan:

Esős nyári napon, egyedül, boldogtalanul léptem ma a krisztusi korba. Egy újabb év ami úgy telt el mint egy pillanat. Talán az egész élet ilyen lesz. A tükörből egy hajdanán bájos lány néz vissza, csodás kék szemekkel, fáradt, megtört mosollyal az arcán. Még a tükör sem tud hazudni, akkor én is őszinte kell legyek magamhoz és nem szabad, hogy elragadjon bármiféle hamis tükörkép. Ez vagyok én, egy néha az életbe belefáradt, összetört szívű, naiv nő, érzelmes anya, gyerek, testvér, kolléga, barát, néha társ... ki éppen melyiknek lát, így 33 évesen...

Derűsen:

Még az esőcseppek is nekem dalolnak ma, ők is tudják, születésem napja van. Egy újabb év, lehetőség a kibontakozásra, a megújulásra. A tükörbe nézve egy reményekkel teli lányt látok, mosolya, pillantása tiszta, őszinte érzelmeiről árulkodik. A tükör nem kell hazudjon ma, nem várom el hogy mást mutasson, 33 évem büszkén vállalom. Hiszen szerető, féltő anya vagyok, édesanyját imádó gyerek, igaz testvér, megbízható kolléga, hűséges barát, szenvedélyes társ. Ha már ezeket magaménak tudhatom, nem volt hiába eddigi életem sem, és talán neked is tudtam adni valami jót magamból így 33 évesen...

Kérdések válaszok nélkül

Miért merülsz el bennem,
Ha nem kellek neked?
Miért nem kellek
Ha elvesztem fejem?
Miért vesztet el fejem
Ha nem is vagy velem?
Miért nem vagy velem
Ez örök rejtély nekem...

Kiírlak magamból

Elmentél, mert menni akartál,
S én hagytam, hogy így legyen.
A szívem tiltakozott, de tudtam,
Aki menni akar, azt engedni kell...
Játszani a közönyös embert,
Fájdalmam leplezni, mosolyt színlelni
Most látom csak mily nehéz.
Hazudni magamnak már nem akarok többé...
Elmentél, mert menni akartál,
S én hagyom, hogy így legyen.
Nem engedlek vissza a szívembe,
Többé nem okozhatsz fájdalmat nekem...

A hajnali réten

Piros szirmokon az esőcseppek
Gyémántként ragyognak.
A nyári szellő varázsos dallamot játszik
S lejtí táncát a csodás virágok között.
Apró bogarak színes kavalkádja
Tűnik fel a harmatos fűben,
S kezdi meg napi zsongását.
Madárfióka csipog, éhes szüntelen
Szárnyát próbálgatja, repülne már,
Várja őt a nyári ég, várja őt a végtelen...

Szüleimnek - Egy kamaszlány vívódása (Zsuzsinak ajánlva)

Csak fekszem az ágyon és azon tűnődöm,
Hogyan mondjam el nektek mit érzek.
Miként kezdem el feltárni lelkemet,
Elmesélni legtitkosabb félelmeimet...
Hiszen úgy érzem, nem értetek...
Harcot vívok a felnőtté válással,
Az érzéseimmel, az emberekkel, veletek...
Azt látjátok megváltoztam, más lettem
Pedig csak megpróbálok megfelelni,

Elfogadtatni magam ebben a világban.
Vágyaim kusza hálójában vergődve
Nem tudom ki hogyan közelít felém,
Kinek adhatom őszinte érzéseimet,
Félszeg vágyaimat, szeretetemet...
Itt vagyok veletek, de most ez nem elég
Éreznem, tapasztalnom kell,
Engedjétek, hogy megleljem, ki is vagyok
nélkületek...
Csak fekszem az ágyon és azon tűnődöm,
Miért nem mondtam el eddig mit is érzek.
Elengedném biztonságot nyújtó kezeteket,
Elröpülnék jó messzire tőletek,
Talán ezért érzem most úgy, hogy vétkezem
ellenetek...
Kérlek szeressetek, irányítsátok mindig
Jó irányba az életemet, de most engedjétek...
Éreznem kell, hogy tényleg értetek,
S elfogadjátok már nem teljesen gyermeki
énemet...
Talán tényleg más lettem, megváltoztam.
De egyvalamit már biztosan tudok, rátok mindig
szükségem van...

Gyarmati Gábor

Ifjú korom óta késztetést érzek, lelkivilágom kesze-kuszaságában rendet tenni, oly módon, hogy gondolataimat, érzelmeimet papírra vetem.

Igazából, még nem próbáltam a nagyobb nyilvánosság előtt megosztani mindezt.

Remélem, e röpke víziókkal, oly módon tudok rést nyitni egy kapun, hogy sikerül másoknak bepillantást engednem, egy minduntalan a régi időkbe visszatekintő, melankolikus világba.

Egy olyan világba, ami hasonlatos egy girbe-gurba hegyi ösvény, avarral borított útjához, ahol az elmúlt percek lábnyomainak lenyomatai, épp oszlásnak indulnak.

Az elmúlás döngő, kíméletlen lépteit megtorpanásra kényszeríteni, talán legjobban, a betűk erejével lehet.

(Villámlások)

Veronika

Epekedő mozdulataimat kordában tartó tekintetedben, ott van elbújtatva, egy figyelmemet felkeltő ismeretlenség. Kívánnék behatolni titkolt világodba, hogy megismerjem pillantásaid rejtett igazságát, de nem tudom megtalálni a hozzád vezető utat, mert pupillád fókuszán nem tudok áthatolni.

Az éj sötét, alig neszezik az utca, a hold is szégyenlősen mosolyog ránk. Lehajtott fejjel lépdelsz mellettem, túsarkaid koppanásai kísérik, kezéd lágy, hívogatással teli kutakodását az enyém után. Majd rám nézel, nevetésedben nincs csalfaság, ajkadat hívogatóan kínálsz fel nekem.

Lélegzetállítóan kívánatos testiségedet hol leplezed, hol kihívóan kápráztatsz vele, mintha csak legkedvesebb játékodat játszanád.

Talán az ördög lánya lennél, aki semmi másra nem vágyódik, mint csupán dúskálni a földi élvezetek végeláthatatlan útvesztőjében?

De mit számít ez, ha örömed tobzódásai közben, gyönyöreidben velem osztozol...

Árnyékok nélkül

Furcsák ezek az árnyékok. Már nem követnek olyan szorosán, mint régen. Olykor lemaradnak, én meg csak visszanezék rájuk szigorúan, ők pedig megszeppenve jönnek utánam. Prüszkölök velük egy kicsit, nem bánom, menjetek, ha akartok, én nem fogok nektek könyörögni, hogy gyertek velem.

Azonban nem tudok állandóan foglalkozni velük, mert rengeteg más dolgom is van. Például állnom kell éjszaka a kihalt járdán, figyelnem kell, ahogy a közlekedési lámpa zöldre vált, de hiába szedem össze minden erőmet, képtelen vagyok átkelni az utca másik oldalára.

Sehol egy ember, tátongva, semmitmondóan kémlel a szürkület, kistestvére, a félhomály, lassú hullámokban sündörög körülöttem.

Persze megint esik, nem nagyon, de az is lehet, nem esik, csak én gondolok rá.

Az árnyékok türelmetlenül toporognak mögöttem, néha előttem néznek rám, kíváncsian belenéznek a szemembe, sürgetnének az átkeléssel, de nem értik, hogy óvatosnak kell lennem, meg itt van ez nyavalyás eső is, nekem meg nincs esernyőm.

Az árnyékok egy idő után, persze fittyet hánynak rám fogják magukat és magamra hagynak. Hát jó, menjetek csak, ha akartok, nekem más teendőm van, sokkal fontosabb és különben is most pirosat mutat a lámpa, meg kell várjam, hogy zöldre váltson.

Most pedig itt állok és várok a kietlen utcán árnyékok nélkül, és csak úgy szakad az eső...

Fata Morgana

Szép ez a magyar puszta, bármerre járok, hatalmas terek vesznek körül, igaz, sehol semmilyen látnivaló, mégis van benne kíváncsi. Ösztönöm hajt, csak megyek-megyek, keresem az elmúlt életem elvesztett pillanatait, tudom a vágy ördöge, itt bújtatta el őket valahol.

Végre, egyszer csak a távolban, a horizont vonalánál, egy gémeskút halvány sziluettje villózik szemembe az erős nyári napsütésben. Tudom, ha elérem, friss, szomjamat oltó víz lenne a jutalmam. Engem mégsem a víz üdesége vonz, hanem a kút mélyén megbúvó időereklyéim hívogatnak megállíthatatlanul. Talán, szürke hálóm, fáradt erejével, ki tudnám halászni, meg tudnám menteni őket.

Bár, úgy tűnik, mintha különös módon, hullámozva lebegne a levegőben. Ki látott még ilyen kutat?

Kitartóan menetelek, de valahogy mégse érek a közelébe, mintha fogócskát játszana velem. Pedig el kell érnem, hisz ott van benne a múltam és ott vagy benne te is általa. Ha elérném, visszakaphatnám az életem, hisz múltam nélkül a jövőm sem lehet meg.

Láthatnám, újra rám villanó mosolyodat, kezéd vágyakozó mozdulatait, és megint hallhatnám hangod megnyugtató simogatását is.

De ez a kút csak himbálódzik, hajladozik, most hirtelen kettő is van belőle. Olykor meg-megemeli a levegő, egészen a magasba, aztán hirtelen leejti a távoli ismeretlenségbe, eltüntetve a varázslatot, hagyva, hogy kergessem tovább életem délibábjait...

Amikor az emlékkönyvedbe írtam

Nézem a múltat,
nagy benne a rend
s közben
kezemre hullott
a hajnali csend.

Lám, mily hasonló
az élet útja
s közben
hallom, valaki
félve azt súgja:

emlékkönyv, őrizd
meg kis titkomat
s közben
hopp! Megcsókoltam,
szép Juditomat!

Amikor elszakadt a térdszalagod síelés közben

Nyiffi-nyaffi nyaffogat,
lába fáj, hát hívogat.
Kerek szemmel hallgatom,
mennyi-mennyi fájdalom.

Ó, a kislány nagy beteg,
jó, ha lépni tud neked.
Vigasztalom szüntelen,
nem vagyok én hűtelen.

Használt a kis gyógyírom,
fogom hát, le is írom.
Kicsi lányka ne sírjál,
szerelemnek Te hívjál!

Amikor kezemet fogta

Amikor kezemet fogta,
szárnyaltunk hegyen-völgyön át,
mindent elfeledve, mi volt,
tovaszállt idők fájdalmát.

Amikor kicsit mély hangján,
hozzám szólt s nekem komponált,
minden égi s földi gyönyör,
sejtjeimben ott rezonált.

Amikor este megcsókolt,
varázsport hintett ajkamra,
hogy mézédcsókja ízét,
ne feledjem el hajnalra.

Elhagylak!

Titokzatos áramlatok
járnak, kelnek,
felsejlő kérdéseimre
nem felelnek.

Szappanbuborék az élet,
annak veszem!
Fújok rajta egyet-kettőt,
kinevetem!

Szavad hite elillant már,
Ó, fájdalom.
Elhagylak! Ha nem bánod, ez
jó alkalom.

Hámori Zsóka

Hámori Zsóka vagyok 1981-ben születtem Budapesten. Az érettségit követően adminisztrátorként helyezkedtem el egy pénzügyintézetnél. 2003-ban megszületett életem értelme kisfiam Barnabás. Jelenleg egy kis faluban élünk a Férjemmel és a Kisfiammal.

Gyermekkorom óta érdekel a színház és a táncművészet. Az írás csak mellékszereplőként állt mellettem, majd később fontos szerepet kapott az életemben, az érzelmeim és a gondolataim kifejező eszközévé vált. Az első verses alkotásom Édesapám halála után született.

Főbb motívumai, tartalmi forrásai verseimnek, a tragédia és a veszteség hatására a bennem egyre erősödő érzelmi kötődés kifejezése egy jó Barátom felé, valamint önmagam és a világról alkotott elképzelésem. Szerepet kapott műveimben a lét kérdése és az elérhetetlen iránti vágyakozás is.

51 év múlva

Fekszem. A tél dermesztő hidege húz be az ajtón, ordít, úgy süvít be, dideregve összehúzom sajgó testem. Túlélem ezt a telet? a fagyhalál kerget, a kályhára nézek, a tűz elaludt velem.

Szobám ablakának korhadó párkányát millió szú eszi, rágcsálja, motoszkál fülemben, álmaimból vezérük hangja fölver, szembeszáll velük, sorsuk ennyi, az idő végezetéig.

Fejemet átfordítom, a plafont bámulom, besárgult falak, körülöttem kábultan tekeregnek, a múlt képei előttem. Eszeveszett rohanás, az idő elszállt fejem felett.

Minden ugyanaz, a bűz kering körbe, szagolgom a penészt, omladozó falak, közelednek felém, pislákoló fény, bevillant limlomok a sarokban, pók szövi hálóját emlékeimre.

Recseg ropog hullámszik alattam, öreg hajópadlóm, egy végtelen utazás, téveszméim a távolba ringatnak. Azt mondták demens vagyok, pedig egy vitorlás hajó, ahol lakom.

Polcomon porosodó fényképek, generációk,
kik elfeledtek. Az ígért gyermekkorom,
önfeledt arca, visszales árva szemekkel.
Betekint rám lehelve, így elszállt, elmosódik
előttem.

Oly sok éve már egyedül, elzárt fájdalom,
hordozom, önsajnálatomban elvesztem,
már 51 év telt el, hogy meghalt bennem minden.
Belém hasít, tébolygó örület lesz úrrá rajtam.
Kényszergondolatok.

Árny szülötte hús-vér alakzatok körülöttem,
ronggyal borított bútordarabok, botladozó
lépteim, leizzadok, törött tükröm előtt
állok, egy szörnyeteg bámul rám, csak egy
érzéki csalódás.

Összeáll egy kép, az énképem.

Álarcom ledobom a többi emlék közé,
kopognak, felvert végzetem, de büszkén
állok bevégezve, a halál lehajtja fejét
előttem.

Sorsot húzott. Közömbösen állok előtte.

Hangos kacajjal távozik el tőlem, látomásom
reménnyel kecsegtetett. Visszatalálok, toporgok
egy helyben, a magam koromfekete világában,
az én nyomoromban.

Vakvágányok

Hová tűnt az énem? Vakvágányra vezetett kattogó zaja eltévedt síneken. Állomások, évek, boldog gyermekkor, de mit hozott az élet? Kopogó cipőm, kocsma zaját elnyomva, felverten, a nyálcsorgató részeg alázó hangja. Szoknyám alá nyomott hagyott az erkölcs énképem torzult, a hosszú magány jött.

Egy füstölgő kémény, téglaszlop közé szorított, levegőtlen otthon, mit az elviselhetetlen tél fájdalmas reszketései kormossá tettek, a testek szabadulása lettem. egy fészek. az elferdült, bélelt kéményem, a változó évszakok, a koszos tél és a kispert tiszta tavasz, az élet körforgása koptat. Egyhangúság? Egy sín. Fásultság?

izzik, mint a levegőtlen rakás, kivágott rőzse sír, gyanta fakad. lángoló tüze ég, a szerelem forrongó melege hűl, fullasztó füst gomolyog, pernye alá temetett hasztalan évek, az idő olt, egy megfojtott szerelem lassan fogy, elalszik a tűz. Most hajnali parázs?

Keserű lett az élet, egy jelmezbe bújtatott,
bohóc lettem. arcomra mosolyt festettem,
cirkuszi játék lett, porondra került életem.
kinevetnek egy könnycsepp az arcomon
a festék elmosódik rajta. siratom
kisiklott énem, jelmezem alatt reszket
félelmében. az utazásnak vége, függönyöm
behúzom a színpad mögé bújok.

Szépséged

Örök fiatalságod, szépségedet, melyet
évről évre a tavasz megannyi varázsa
hordoz, elfeledtetve a hosszú őszt, s a
bús telet. Kincset őriztet megannyi szívbe,

reményt, a tavasz gyermeke benned él,
varázsod kelti életre, úgy válik egybe
olvad vele. Egy százszorszép.
Szépséged? Az első hóvirág.

Kedves ajándékok az Édesanyáknak.
Tiszta szíveddel tekintesz, mint nőkre
ránk, így hat, siet előre boldogan
tovább. Egy remény, összetört lelkekben,

az ősz, s a bús komor telet hátrahagyva
halvány rózsaszín, mint puha bőröd, a harmat
cseppéi olvadnak el, simogatva a nyári
napsugárral, úgy csordul végig a szerelem

virágán. Egy rózsa? A lelkembe fagy
csak forrón égeti tüze, ha szemeidbe nézek,
örökké lángoló, szívemben érzem.
A folyón, mint zuhatag a mélybe,

visszavetve, mint felhők porzása
az égből. Így szóródnak rám
parányi hűs érzés, a vizesés
zuhataga frissít, egy testi kéj.

Tovább csordogál, úgy áramlik mederbe
hömpölyögve, egyenletes hullámokkal a
tengerbe vezet. Millió lelket nyugtat.
Szépséged? Egy végtelen érzés.

Végtelen? Univerzum sötétjében,
üstökösök csóvája, csillagok fénye.
Titkon őrzik szépséged, ragyognak
rám, simogatva úgy bújnak hozzám.

A gyönyörű tiszta égbolt, egy
tavaszi éjszakán. mellyel betelni
ember nem tud, Te, mint a Föld
ezernyi szépségét hordozod magadba

Phtolemaiosz hite rendületlenül
hatol belém, így őrzöm szépséged
a szívem közepén. Örök?
Határtalan. Arcod kör-vonalai

meg babonáznak, leírhatatlan.
Giotto, ki oly hűen ábrázolta,
az emberi szépet, vászonra nem
fog ecset, kezei beleremegnének

a Te szépségedbe. Nincs oly művészet,
mi visszaadná, e Testi szépet,
megszólíthatatlan, csak száll
s jó a tavaszi széllel.

Pillanatok képei, arcod rezdülései
a természet ezer arca mutatkozik,
szívek öröme taláztatik elrejtve
benned, egy Varázslat.

A katicabogár

Egy szomorú napon,
az utolsó utadon
koporsóba zártak,
az örök nyugalomba.
Fájdalmam elnyomva,
gyászom, csak a fekete fátyollal
takart arcom mutatta!
Sírásom nem hallatszott,
csak egyetlen egy könnycsepp,
mi elhagyta arcom.
Gondolatom elterelve,
pillantásom
egy másik sírra esett
nem akartam látni,
hogyan eltemetnek!

Piros, s fekete pöttyök,
mint egy katicabogár!
Szemeimnek nem hittem,
hiszen fagyos volt minden!
Erősen nézve,
a leheletét keresve
csak látni akarom, hogy él!
Emlékszem!
Apa! Te is?
A félelmük bennünk élt,
kapálóztak a levegőért!
egyet sem elveszítve,
apró életeket mentve,
a víz fogságából;
a halál karmai elől.

Testünk, már lila volt,
annyira kihűlt,
de mi nem hagytuk veszni őket
átérezve félelmüket,
Mi sajnáltuk az életüket,
s szárnyaikat szárítottuk,
hogy újra repülhessenek!

Gondolataimból ébredve,
fejemet fölemelve
homokot szórnak az emberek,
egy idegenre!
Gyorsan, a katicát!
Mentsd az életét,
talán még nem késő!
Tenyerembe zárom,
hogy átmelegedjen,
Újaim közt kis rést hagyva,
csak hogy levegőt vegyen!
Finoman érintve törékeny,
apró testét, de mozdulatlan,
hisz az előbb még élt!
Kezüket nyújtják az emberek,
nem értem miért?
Nem is ismerem, csak egy idegen!
A koporsó, a koszorúk! És a név?
De hisz ez az Édesapám neve!
És a Katica?
Meghalt!

Hornyák Yvette

1988-ban születtem egy vidéki kisvárosban, Pakson.

Az óvodában kiscsoportosként én énekeltem a leghangosabban a nagycsoportosok ballagó dalát; általános iskolai éveim alatt pedig számtalan vers- és prózamondó versenyen vettem részt.

A gimnázium elején már nem csupán a versek szavalása foglalkoztatott, hanem az is, miként zajlik az alkotói folyamat. Így az eleinte „fiókba készült” szárnypróbálgatásaimból született meg aztán a versírás iránti szerelem.

A középiskola után felkerültem a főváros rohanó, zsongó világába, amelyet azóta ugyan megszoktam – mégis: még mindig idegennek érzem magam itt.

Gyakran hajlamos vagyok pesszimizmusra, ennek ellenére szeretem az életet. Leginkább azért ragadok tollat, hogy kiadjam magamból életem mélypontjainak súlyos terhét: a hiányt, a csalódást, a fájdalmat. Emiatt az egyoldalúság miatt már kaptam néhány kritikát. Ennek ellenére a mai napig nem született még igazán vidám versem, hiszen ez vagyok én. És mint tudjuk, a költészet is egyfajta önkifejezési forma.

Az élet egy csodás dolog, de minden nap belehalunk egy kicsit. És én ezt így prezentálom.

Curriculum Vitae

21 éve jöttem e világra, mely oly kegyetlen -
szenvedni, túrni, létezni.

Panaszos, szomorú énekem kúszik a Hold fátyla felé.
Egyetlen

megfoghatatlan és végtelen pillanat életem.

Feszített időm homokóráként pergeti perceimet a mélybe,
betakarva lelkem húrjait, melyek lassan elhalkulnak -
s e keserédes életet valakinek mégis megőrzik...

Szigetünk

A nagy Duna közepén van egy kis sziget,

Hová nemigen viszi a sodrás a vizet.

Oda evezünk ki gyakran mi is pihenni,

A zajos, rohanó napokat közösen feledni.

Nem járt arra senki sem, csak Te és én;

Békében feküdtünk a sűrű víz rejtekén.

S ez a varázs kitartott egy nyáron át,

Bearanyozva perzselő napjaink alkonyát.

De egyszer jött egy gonosz vihar, mi gerjesztette a vizet,

Így lassacskán elsüllyedtek álmaink, s velük a sziget.

A sziget nélkül jövünk a pusztulás felé haladt,

Nélküled szememből vérző szívem könnye fakadt.

Nincs már sziget, s a tavasz sem hoz új virágot.

Így pusztított el egy hirtelen vihar egy egész világot.

Csoda

Várom már a hajnalt;
ahogy a Hold a Nappal
tüzes robajjal helyet cserél –
S a fekete trónra fehér lepel borul.

Várom már a reggelt.
Mindig valami újat hoz,
ahogy a felkelő nap fénye
az ablak tükrén kalandoz.

Várom már a délutánt.
Ahogy homokot repít a szél,
s a sok kis buta levél
tétován száll egymás után.

Várom már az estét,
mikor a világ kitarja lelkét,
s a városra csend borul:
szívem a boldogságtól túlcsoordul.

Mert részese lehetek e csodának,
a mennyei szépségnek, a világnak.
Érezhetem a komor fájdalmat;
hallhatok biztatást, s rágalmat...

De mindez mit sem ér,
ha nem vagy mellettem,
hisz Te vagy menedékem, s életem.
Neved a világom legszebb szava,
s a leggyönyörűbb ajándék Te magad vagy, Anya!

Félek...de tudom...

Félek,
Hogy nem tudok megfelelni;
Félek,
Hogy nem tudsz majd úgy szeretni;
Félek,
Mert nem bízol bennem;
Félek,
Pedig tiszta már a lelkem.
Félek,
Ahogyan szemeidet nézem;
Félek,
Ahogy boldogtalanságod érzem.
Félek,
Hogy egyszer csak már nem bírod;
Félek,
Hogy erőt vesz rajtad szörnyű kínod!

De tudom,
Hogy meg fogom csinálni;
Tudom,
Hogy ugyanúgy fogsz szeretni;
Tudom,
Hogy bízni fogsz bennem;
Tudom,
Mert ezt súgja a lelkem.
Tudom,
Ahogyan izzó szemeidet nézem;
Tudom,

Mert testeden a vágyat érzem.
Mert tudom,
Hogy mi egymásnak lettünk teremtvé;
És tudom,
Mert ez közös életünk rendje!

A csend hangjai I.

Van néhány hang a zongorán,
Mely feléleszti haldokló szívemet.
Az éj felén túl, a fájdalom alkonyán
Most újra átgondolom léteimet.

A cigarettámba most egy mélyet szívok;
Egyedül vagyok, csendben sírok;
S a zongora is lassan elhalkul...

Reménytelen harc

Gyertyám szelíden lobog;
Szívem halkán dobog.
Csak nézek némán az üres lapra,
S visszaemlékezem azokra a csodás napokra.
Keserű könnyeim áztatják égő arcom.
Vajon meg tudom vívni nélküled e harcom?

Horváth Mihály

Amatőr versíró vagyok. Azért mondom, hogy versíró, mert szerintem én még a költőtől nagyon messzire állok. Azért egyesek szerint van egy-két egész jó versem, és ezek közül összeválogattam egykettőt, hogy egy olyan helyen is megjelenhessenek, ahol talán műértő szemek is olvashatják. Remélem minél több embernek okozok velük néhány kellemes pillanatot. Bemutakozásom teljessége érdekében, és hogy a helyet is kitöltsem, egy kis bemutatkozó verssel kezdeném. Mindenkinek jó olvasást kívánok a műveimhez.

Bevezető

Ha gondolnék egyet, és úgy írnék verseket,
Sose tudnék írni egyet se rendeset,
De hogyha az ihlet hozza ki belőlem,
Az összes akadály elhárul előlem.

Ontom majd rímeim, olvassák a népek,
De azért egy dologtól mégiscsak félek,
Ha nem tetszik versem, tessék hozzászólni,
Nem kell kritikát a szekrény mögé dobni.

Azért remélem, hogy tetszeni fog versem,
Nincsen benne rossz szó, nincsen benne egy sem.
Kis bevezetésnek most csak ennyit szánok,
A többihez meg jó olvasást kívánok.

A második legnagyobb isten

Ez vesz körül téged is,
Ez hajt mindig előre,
Lehetsz te bátor, félénk,
Lehetsz bölcs, vagy dőre.

Irányítja tetteid,
Belevisz rosszba, jóba,
Veled van mindig, megkísért,
Álomban, s valóban.

Érte húzod az igát,
Érte izzadsz vért, ha kell,
Nincs ellenség, nincs barát,
Ha róla van szó, menni kell.

Ő teremt nagyot, szépet,
Vezet hozzá sokféle út,
Érte ölnek testvért, népet,
Érte vívnak háborút.

Láthatod, bármerre tévedsz,
A világban bárhova mész,
Szeretik, tisztelik az istent,
De a második mindig a Pénz.

Életem tengerén

Egy furcsa éjjelen álmot láttam.
Hajó voltam, kecses bárka.
Szeltem a habokat sose tétovázva,
Viharos szél vitorlám tépázta.

Három vitorlám volt, úgy emlékszem,
Mindhárom nemesebbnél nemesebb vászonból,
Szív, Lélek, Elme, így hívták őket,
E három dolog volt az árbocokon.

Kegyetlenül hajtott a szél,
Az áramlatok mind előre sodortak,
Egyszer észak, máskor dél volt a cél,
A hullámok is ide-oda dobtak.

Úsztam életem szürke tengerén,
Kikötőre oly ritkán találtam,
Ha szárazföldet észrevettem én,
A szelek mindig más irányba fújtak.

Nem rég találtam pont egy kis szigetet,
Szép volt, színes, tele minden jóval,
Meg is álltam, tartani egy kis szünetet,
S befoltozni elszakadt vitorláimat.

Kellemes kis sziget volt,
E szürke tengeren,
Ha már itt vagyok, gondoltam,
Hát letelepedem.

De túl szép volt, hogy igaz legyen,
Délibáb volt csupán,
Mire elértem volna partjait,
Elnyelte egy vad hullám.

Így úszom tovább, lankadatlan,
Vitorlám lovagol viharok szelén,
Úszok, úszok, majd elsüllyedek
Életem szürke tengerén.

Babits után, szabadon

Valamiért versíró lettem én,
Vagyis költő, ha így jobban tetszik,
Vágyam már rímbe szedve él,
Érzelmem versekben leledzik.

Szerettem volna látni nagyvilágot,
Hogy versekké változzon minden élmény,
De orromnál tovább sajnos még nem látok,
S rólam szól minden költemény.

Soraim mindig csak bánatom zengik,
Versekben örömem árja dalol,
Fejem az ihlet kis szelei körülengik,
Mindig bennem van egy vers valahol.

Remélem az ihlet sosem fog elhagyni,
Remélem versekből sosem lesz elég,
De úgy érzem, valami sosem fog változni,
Én leszek mindig a kezdet, és a vég.

Vágy

Látlak. De mégsem.
Távol vagy. Érzem.
Vágytól elvakulva,
Tűztől megvadulva,
Szemednek fényétől,
Ölednek tüzétől,
Élek. De mégsem.
Távol vagy. Érzem.
Szeretlek. Szeretlek.
Örülten kereslek,
Eszem elveszítve,
Testem szétfeszítve
Várlak. De mégsem.
Távol vagy. Érzem.
Csókodtól kábultan,
Vérbőtől ájultan,
Szeretném érezni,
Testedet élvezni.
Örökké. De mégsem.
Távol vagy. Érzem.

Ragyogj fel Nap

Ragyogj fel, Nap!
Áraszd el életem fényed erejével,
Égess ki szívemből minden bánatot,
Hogy boldogan élhessek melegében.

Ragyogj fel, Nap!
Szárítsd fel szememnek hulló könnyeit,
Öleld át testemet meleg sugaraddal,
Hogy olvasni tudjam lelkem könyveit.

Ragyogj fel, Nap!
Te izzó gázgömb világunk végtelen egén,
Úr vagy Te mindenek felett, felettünk,
S minden más élő rövid életén.

Ragyogj fel, Nap!
Ne hagyj elveszni szemünk világát,
Ne hagyj elveszni életünk értelmét,
Életünk értelmét, az Életet magát!

Érzés

Az érzés, mi éget legbelül,
Az érzés, mi hajt kegyetlenül,
Az érzés, mi örökre fogva tart,
Az érzés, mi folyton hozzád hajt.

Az érzés, mi nem hagy nyugodni,
Az érzés, mi csak néha hagy aludni,
Az érzés, mi téged hozzám fűz,
Az érzés, mi engem hozzád űz.

Az érzés, mi belül szétszakít,
Az érzés, mi tombol, s elvakít,
Az érzés, mit szívem már oly rég akart,
Szeretlek, ez az érzés, mi életben tart!

Hosszú László Andrásné

A II. világháború végnapjait élte amikor belecsöppentem ebbe a világba. Én még gyertya és lámpavilágnál gyakoroltam kisiskolásként a szépírást. Ma már tudom, nem a betűk szépsége a legfontosabb, hanem ami az írott szóból sugárzik az olvasó felé.

Karácsonykor lehet a legragyogóbb futófény, nekem mégis a karácsony hangulatát a gyertyafény adja. Tudtomra adja az örömhírt..Megszületett a Világosság.

Hiába a legmodernebb világítástechnika, a gyertya nem megy ki a divatból, ahogy az írott szó sem. Lehet interneten is olvasni de egy könyvnek melegsége, illata van, ami semmihez nem hasonlítható.

Bocsánat, magamat kellene bemutatnom. Nem tartom magamat különleges tehetségesnek, csak szeretek írni. Naplót, novellát, mesét, verset. Verset akkor írok amikor a szívem csordultig van szeretettel és a szeretet mint a patak megárad. Folyik belőlem a szó ami én magam vagyok. A vers igaz szó, nem lehet mellébeszélni, ami akkor abban a "szent" pillanatban papírra kerül az vagyok én. Szeretem az ilyen lelkiállapotot. Ilyenkor szárnyalok mint a sas, nagy magasságokba és nagy mélységekbe.

Úgy gondolom a világon a legfontosabb dolgunk szeretni. Hálás vagyok a Teremtőnek mert egész életem során voltak akiket szerethettem és engem is szerettek. Szerintem a szeretet tartja fenn ezt a világot.

Amit magunkkal viszünk "odaát" az csak annyi amennyi szeretetet életünk során másoknak adunk.

A legjobb barátom mondásával zárom soraimat.

"Én úgy szeretlek benneteket, hogy megszerettetem veletek magamat."

Szeress ha tudsz ...

Ha szeretni tudsz hát szeress,
a lelked szavát kövesd.
Nézz irgalmas szemmel a fákra,
ne hagyd,hogy a rossz megtépázza.

Ha szeretni tudsz szeress hát,
különösen az akácfát.
Méz-édes virága hófehér,
a méze minden kincsel felér.

Ha szeretni tudsz hát szeress,
rózsák között sétálva,nevess.
Mindig szíved szavát kövesd,
aki utadba kerül szeresd.

Ha szeretni tudsz szeress hát,
legyen mindenki jóbarát.
Ne ítélezz jó és rossz fölött,
egységet láss tövisek között.

Ha szeretni tudsz hát szeress,
a porban is gyöngyöket keress.
Kacagva menj a holnap elé,
ez vezet a boldogság felé.

Egyek vagyunk

Én tükröződöm vissza a szemedben,
az én örömöm látom a tiedben...
hogy is van ez?...én ÉN vagyok,
s te TE vagy,vagy te vagyok én
és én te vagy?....
Hiszem, ez mindegyik igaz.
Egység e nagy különbözőség
egységben a mindenség.
Rész vagyok mindenben
s belőlem is van az egész
s én állandóan vagyok.
Nem voltam, vagy leszek,
vagyok most, a jelenben,
állandó rész a mindenben.
Táguló értelem....mi ez a csoda!
Fénnyel van telve lelkem otthona,
eltűnik a test szilárd valója
mintha minden csupán fény volna.
Nem látható, nem tapintható
de érzem, hogy van, vagyok,
nagyon jó így nekem,
emberként veletek lenni... szeretem.

Ui: ha a por egyszer rólam le hull
és kiszabadul a fény belőlem
akkor leszek igazán ott a mindenségben.

Tó tükrében ...

Néztem magam elé, ...a semmire vártam
s a tó tükrében Anyám arcát láttam
Mi ez ? ... játszik velem a képzelet,
az idő nem takarja most a képeket.

Ilyen a síron túli szeretetet,
víz tükrében láthatom a képedet.
Visszatértél most a napsugárral,
mint máskor az ezüstsínű holdvilággal.

Reszkető hullámot fodroz a szél,
a nádasban valaki de szépen zenél!
Mosolyt csal a hullám az arcodra,
úgy tűnik most minden mintha igaz volna.

Nem mozdulok, csak nézem a vizet
soha-soha nem láttam még ilyent.
Túlparton a hárs szépen virágzik
mikor a képzelet velem éppen játszik.

Érzem a virág édes illatát
látom Édesanyám szép mosolyát ...
Együtt vagyunk a semmi partján,
ringatózunk a mindenség karján.

Valaki kavicsot dobott a vízbe,
képeket a hullám a túlpartra vitte.
Édesanyám! ...de jó volt veled játszani,
semmi virágából emlékeket fogni.

Megint ősz van?...

Bokrok között langyos szelek járnak
a kék égen báránnyelűk szállnak
Útmentén egy elhervadt vadrózsa
kapaszkodik a kökénybokorra.

Egy ökörnnyál hintázik éppen
kifeszítve a tarka levélen
harmatcseppek ringatóznak rajta
mintha szakadt függöny rojtja volna.

Száraz leveleket sodor a szél
susogása még a nyárról mesél
halkan lépek a nyirkos pázsiton
ittthon vagyok ez az én Párizsom.

Nagy már a csend búsul a természet
uralkodó lesz rajt az enyészet
én halkan magam mellett ballagok
odafent ragyognak a csillagok.

Integetni kezdek a karommal
leveleket szedek egy halommal
Mindenben múltó időt látok
de szívemben új tavaszra várok.

Rövid kis séta ...

Délután van, sétálok a virágos réten,
ittthon vagyok a somogyi dombvidéken.
Tudom, hogy ez az út merre, meddig vezet
itt töltöttem a legszebb éveimet.

Gólyák gázolnak át az éren
ott ahol halastó volt akkor, régen.
De nagyot változott a világ ...
már nem tavasszal nyílik a hóvirág.

Most az évszakok sem állnak már sorba,
régen a nyár a tavaszt maga elé tolta.
Mostanában már nyár jön a tél után
pár napig van csak tavaszi napsugár.

Valamikor szép tavasz volt ... kikelet,
tavasz után nyár hozta a meleget.
Ősz a gyümölcsöt rázta le a fákról
télen meg mesélni szoktak a régi világról.

Mára már én is régi lettem
ezért rövid kis sétát tettem.
Körbe nézek még egyszer ezen a tájon,
csak kicsit, hogy ne nagyon fájjon.

Békák kuruttyolnak egyre hangosabban,
kicsit gyönyörködök még a lenyugvó Napban.
Eltűnik előlem búcsút int mára
én meg emléket szórok a magam lábnyomába.

Tóth János /Janus/

Egyszerű család nem túl bonyolult fia vagyok. Tudtommal nem vagyok rokona Petőfinek és Aranyinak sem, de mind a két költő nagyon közel áll hozzám. A stílusom, ha írhatok ilyet, talán az Ő költészetükre emlékezteti az olvasót, de a csalódások elkerülése érdekében szólok: én nem vagyok olyan jó, mint ŐK!

Lassan huszonnégy éve írok verseket, vagy annak látszó írásokat. A természetből merítek írásaimhoz ihletet, vagy az ihlet merít belőle és elmondja nekem /?/ nem is tudom, a lényeg, hogy természetes vagyok. Magyarul írok, és ezt próbálom érthetően az idegen kifejezések nélkül tenni, kisebb-nagyobb sikerrel. Az elmúlt években pályázatokon vettem részt és megjelentek verseim antológiákban, hangos kiadványokban. Jelenleg három saját verseskötetet mondhatok magaménak.

Lényegét tekintve amatőr vagyok. Különösebb célom nincs az írással, a cél maga az írás. Szeretem a betűk, szavak fűzését és minden versemet gyermekemnek tekintem még akkor is, ha kicsit vagy nagyon elfuseráltak.

Ha nem verseket írok, autószerelőként dolgozom. Szabadidőmben harcművészetet tanulok ennek is a Ju Jitsu ágát. Közel tizenöt évvel ezelőtt kezdtem el és jelenleg 2.Dan-os mester vagyok.

Honlapom: janusvers.gportal.hu

Hajnali eső

Ki tudja hány nehéz sóhaj
párját zokogja rám
ez a hajnal szülte eső?
Megannyi fohász, felhőkben
bolyongó ima,
most cseppekbe zárva a tájra
áttetsző vízfüggőnyt sző,
mit a tétova szél néha elrángat,
s láthatom, ahogy ezüsttel festi
a vézna fákat, a felkelő nap,..
...és eszembe jutsz,
fogam az ajkamba harap.
Vörös fények égnek
remegő szempillám íriszemre zuhan,
sóhajom száll, összes imám ami van,
az utolsó felhő lába alatt
hozzád indul apám,
s én még maradok itt e hanyatló hajnalon,
életem talán utolsó zátonyán.

Ablakra fagyott

Ablakra fagyott
hajnali pára jégszeme
szobámba bámul,
benn a csend puha párna,
tudatom nyújtózik,
még kábul.

Bőrömet simítja
a hideg magány
s dűnék nőnek
karc ujja alatt,
...érintéseid emléke karaván,
rég nem járt úton újra áthalad.
Borzongó fájdalom,
szakadó sebek,
szívemben éles rianás,
álmomban szorított
kezed nyoma
a lepedő ráncain,
ez maradt,
...semmi más.
Ablakra fagyott
hajnali pára,
vörösén felizzik,
bele hal lassan,
a Nap csókjába.

Nem vágyom

Nem vágyom a gyémántok káprázatos fényét,
a karátos arany sem űzi magásra lázam,
még csak kósza ábránd sem szakítja szét
lelkem, hogy kacsalábon forogjon a házam.
Szavam hó-lapra esik, sorba simul, s tovacsobog
bennük feloldva egyszerű poéta lényem,
kincsekkel felér, ha versem polcodon ácsorog,
s te magadhoz hívod a fáradt esti fényen.

Könnyét hullajtja a gyertya

Fejfa tövén lobban a fény
gyertya ölt lángfátylat,
viaszkönnye hull a földre
siratja apámat.

Csend csitítja, s elaltatja
lávatestű kínom,
emlékképek előlépnek
peregnek a síron.

Gyertya jajdul, idő fordul
visszahoz a mába,
Holdezüst és fekete füst
küld az árvaságba.

Hangulat

A fekete vas-eget
ezüst szegecsekkel
fogja át az éj,
ferdén aranyívű lakatként
függ rajta,
a fogyó holdkaréj,
de a hajnal-kohó
izzik már keleten,
parazsa égre kap,
azúr acél lesz az ég
a lángnyelveken,
reményt kovácsol a Nap.

Jevuczó Diána

1989. november 4-én érkeztem meg Gyulára, a legjobb családba. Persze mondhatnánk úgy is, hogy „megszülettem”.

Azóta meg folyamatosan csak nővök, nővök meg felnővök. Például abból is látszik, hogy már nagy vagyok, hogy mikor kifestőzők, akkor nem megyek ki a vonalból. Mikor éppen nem színezek, akkor egyetemistásat, meg szomatopedagógusosat játszok, nézem a 3-as metrón az embereket, zenét hallgatok, vagy csak szimplán elhiszem, hogy gyönyörű és fontos ez az egész. Mármint a világ.

Imádom a buborékfújót, a kék elefántot és a tulipánlevelet, csokoládéért pedig bármire képes vagyok.

Én vagyok Benito másik elvált anyukája.

(Szorosan kapcsolódó bemutatkozás olvasható Koszti Andreánál! - a szerkesztő)

Párhuzamos világok

Hangulatot kellett keresnem magamnak. Volt néhány elintéznivalóm a városban, és arra is késztetést éreztem, hogy hosszasan bámuljam a járókelőket, s szinte részletről részletre vizsgáljam át ezt a nyüzsgő társulatot. Ehhez, pedig feltétlenül hangulatra volt szükségem, mert az emberek nem tűrik maguk körül a semlegességet. Állásfoglalást követelnek, hogy a megfelelő időben, a megfelelő helyen, a megfelelő személynek tudják a fülébe súgni cinkos, megvető félmondataikat.

Így a körülményeket figyelembe véve és a létezés lehetőségeinek színes változataira felkészülve három számot töltöttem fel a telefonomra egy világzenei albumról: egy indiait, egy spanyolt és egy magyar népdalt. Mert akkor még meg voltam róla győződve, hogy a három szám végtelenül különböző hangulata közül valamelyik majd magával ragad, saját képére formál, mint egy múltból felbukkanó illat, vagy egy napfelkelte távol az otthonomtól.

De nem így történt, tévedtem...

Ahogy ültem a parkban az Ady szobor mellett, egészen furcsa dologra lettem figyelmes: Az emberek funkciótlan mozdulatai hirtelen mind küldetéssel bírtak, céljuk volt, méghozzá hogy beépüljenek a zenébe, és hangsúlyosabbá tegyenek egy-egy

akkordot a maguk különös, megismételhetetlen módján. A dallam mintha magával ragadta volna a várost. Álarcos bál volt ez a javából...talán egy kicsit Ádám szerepjátéka jutott eszembe az Ember tragédiájából, csak itt nem én utaztam. Ellenkezőleg. Én voltam az egyetlen biztos és megkérdőjelezhetetlen pont.

Így tárult elém egy India misztikumával átszőtt világ, ahol az emberek sejtenek valamit abból milyen picinyek a világ rendjéhez képest. Céltudatos, bölcs férfiakat és nőket láttam, akik saját, egyéni nirvánájuk felé igyekeznek sietve, mintha minden pillanat elfecsérelt idő lenne ezen a világon.

Majd ugyanígy fonódott körém a Spanyol mentalitás, a minden mosolyukkal a pillanat varázsának áldozó emberek lehelete, melytől minden felpezsdült, szinte meghazudtolta előbbi önmagát. Egy 4 év körüli kislány táncolt el előttem, pontosan ütemre mozogva, mintha égi hangszórók ontanák a városra a zenét, melyet hallgatok, kötelezve őket a feltétlen behódolásra. Odébb 3 év körüli kisfiú pózolt megadóan, kissé sértődötten szüleinek egy fénykép erejéig. Nem gondol még rá, mekkora ajándék ez tőlük. A múlt egy darabja, melyre pár évtized múlva sóvárogva pillant majd.

Végül a magyar népdal következett, a maga csodálatos egyediségével. És az is tény, hogy ehhez kellett a legkevesebb képzelőerő, mert ez benne

rejlett a falakban, a fákban, és az emberek szívében is. A sírva-vígadás ősi szelleme tükröződött a padon pihenő hajléktalanok és a turisták szemében, ahogy egymást nézték, és a megbotránkozó tekinteteket sem találtam idegennek vagy nem idevalónak, amiket én váltottam ki pusztá céltalan ücsörgésemmel és kíváncsi tekintetemmel. Ez természetes. Természetesen magyar...

Hazafelé jövet aztán azon gondolkodtam, mi is volt ez valójában. Végül rájöttem, hogy semmi különös, csak egy aprócska tévedés, amit már korrigáltam is magamban: a hangulat -legyen az bármely természetű is- sosem az egyént formálja, hanem a környezetet. A minket körülvevő világra telepszik rá csendesen, vagy éppen mindent elsodrón, igazat adva a párhuzamos világok elméletének, és mindazoknak, akik végtelen számú valóságról, vagy egy másik világról beszélnek nekünk arcunkba suttogva, a megszegyenüléstől félve, de mindig kitartóan és következetesen. Becsüljük meg őket, mert minden tudósnál többet tudnak a világról...

Jószay Magdolna

Debrecenben élek, szerkesztő-tördelő-korrektorként kiadóban dolgozom. Két felnőtt gyermekem és egy másfél éves unokám van. Régóta verselek, bár évtizedekkel ezelőtt nem motivált semmilyen cél; magamnak, saját örömömre tettem. Komolyabban csak az internetes lehetőségeim óta - nagyjából 3 éve - publikálom verseimet, prózáimat irodalmi oldalakon (Csillagszemek, Héttorony, AMF, Poet, Egypercesek). 2005-ben jelent meg egy kézzel kigyűjtött idézetgyűjteményem Aranygondolatok címen, saját olvasmányaim alapján. Idáig 6 antológiában jelentek meg verseim, folyamatban van egyelőre további 2.

A Macska magazinban publikálom cicás prózáim.

Elsősorban magam örömeire verselek továbbra is, de úgy gondolom, ha csak néhány embernek sikerül átadnom valamit írásaimban, már nem hiába írok.

Bodza virága

Májusi szellő járja a táncát,
bodza virágán tündér ül...
Nap sugarának csillan a fénye,
ráncokat hint el szemed körül.

Bodza virága illatot áraszt,
szívednek ablaka nyitva már,
tündéri dallam száll a világba,
itt van a fényes, aranyló nyár!

Bodza virága, illatod árja
Lengje sokáig e tündért körül,
Mily ragyogó öröm lenne az nekünk:
majd ha az ősz jön is - itt hegedül!

Mozaik

Mozaikképek,
csillag- emlékek sora
szemem tükrében...

Simogató szél
vigye hozzád az érzést,
hiányzol nekem...

Pityang-öröm

Állok a parkban
péntek délutáni,
óvatos világú,
megkönnyebbült csendben.
Agyam, mint szivacs,
tán már végkimerült,
tiltakozik minden
túlterhelés ellen.

Látom a piciny
ejtőernyőcskéket
szertelibbenni a
délutáni fényben,
ahogy belefújok a
pongyolapity pang
puha gömbjébe
merengésében.

Egyszerű öröm
szaladt végig bennem,
ahogy a pihéktől
némán búcsút vettem,
s eszembe jutottál,
míg a feketerigók
dalával magamat
hazakísértettem.

Józsa Szabolcs

Amikor legelőször billentyűzetet ragadtam (igen, én már a számítógépek korában nőttem fel ám!), nem gondoltam volna, hogy az egymás után leütött gombok bármit is fognak jelenteni a nagyvilágnak.

Csak úgy elkezdtem valamit írni. Aztán a szavak szép lassan mondatokká dagadtak, a mondatok bekezdésekké, és egyszer csak azt vettem észre, hogy befejeztem valamit. Nem tudtam hogy mi az, de elkészült. Meglepődtem, és azon nyomban rohantam édesanyámhoz megmutatni a kész 'művet'. Szerettem én magam felolvasni neki, figyelve az előttem ülő arc apró rezzenéseit. Mikor végeztem, ő elmosolyodott és csak annyit mondott: „Ügyes vagy.” (Amikor kicsit sötétebb területekre is bemerészkedtem, megírván első horror-szerű novellámat, a reakció hevesebbé, de bőbeszédűbbé is vált:”Hogy tudok ennyi hülyeséget kitalálni?”)

Első, nyomtatásban megjelenő munkáimat szeretném ezért neki ajánlani, abban reménykedve, hogy talán újra elmosolyodik.

A cipő

-Ez pont jó lesz – a nő meglebegtette a túsarkút a bambán bámuló eladó előtt, majd miután nem tapasztalt reakciót, megkopogtatta vele az asztalt. – Hahó! Figyel ön rám? – a férfi ránézett csodálkozó szemeivel a nőre, aki értetlenkedve figyelte az előtte álló élőhalottat játszó embert. – I...igen – megpróbálta elvenni a nőtől a cipőt, de az visszahúzta a kezét. – Lenne szíves megnézné, hogy hogy áll a lábamon? Mert nekem tetszik, de lehet hogy egy kívülállónak nem nyerné el a tetszését.

A férfi felvonta a szemöldökét, majd rántott egyet a vállán. – Természetesen – ezzel megkerülte a pultot, majd odaállt a nő elé. Az egyik cipő a nő lábán volt, látszott rajta, hogy legalább három számmal nagyobb rá. A nő lehajolt, belebújt a másik cipőbe, kiegyenesedett és hátralépett kettőt. – Nos? Jó? – A férfi nem tudta, hogy mit mondjon. Nagy rá az a cipő. De ha ezt mondja, lehet hogy megharagítja és oda a kedves vásárló. –Hahó! – egy csettintés. – Szerelmes valakibe? Vagy szimplán ilyen bárgyú?

A férfi egy kicsit megrázta a fejét és nem is gondolkozott azon, hogy mit is mond: - Hölgyem, szerintem ez egy kicsit nagy lesz...

A nő megdermedt egy pillanatra, majd elmosolyodott. – Úgy gondolja?

-Igen...szerintem pár számmal kisebbet kellene választania.

-Nem a színe a rossz? A vörös már nem divat manapság.

-Nemnem. A színével nincs gond. Csak a...

A nő hirtelen elkezdett kiabálni: - CSAK MI? A
LÁBAM A ROSSZ UGYE? MONDJA CSAK KI!!
KÖVÉR VAGYOK!!! IGEN, NA ÉS?? HÁNY EMBER
VAN A VILÁGON AKI KÖVÉR!!!

-De hölgyem, én nem...

-CSAK SEMMI DE, ÉRTI?! MÉGIS MIT KÉPZEL
MAGÁRÓL???! AZÉRT FIZETIK, HOGY
SÉRTEGESSE A VEVŐKET? AKKOR MENJEN
BABOT ARATNI A RÉTRE ÉS NE ENGEM HOZZON
KÍNOS HELYZETBE!!!

A férfi miközben hallgatta a nő kirohanását,
elgondolkozott, hogy a babot aratni szokták e, de már
nem volt több ideje ezen tépelődni, ugyanis észrevette,
hogy a nő újra lehajol és megint leveszi a cipőt.

-MAJD MEGMUTATOM ÉN MAGÁNAK, HOGY
KIVEL SZÓRAKOZZON!!!!

A férfi csak most fogta fel mit akar az előtte álló őrült.
Gyorsan körbenézett, de senki sem volt a boltban. De
hát miért is lenne, pont ilyenkor, amikor egy cipővel
hadonászó hölgy sipítozik itt neki.

-Hölgyem, jobb lesz ha leteszi azt a cipőt, mert...
hhhhhhh...- a férfi szava elakadt, úgy ahogy a lélegzete
is. Vér spriccelt ki a torkán keresztül, megöntözve az
előtte álló alakot is. A férfi hátratántorodott,
nekiütközött a pultnak, a jobb tenyere egy kupac
rajzszögben landolt. –Ahhh – elfojtott sikolyt hallatott,
miközben arra gondolt, hogy ruhát kell majd cserélnie,
mert ezt összevérezte. Az már nem jutott el a tudatáig,
hogy egy túsarkú cipő áll ki a torkából, miközben egy
nő ordítozik vele, hogy azonnal szólni fog a főnökének,
mert tiszta vér lett az újonnan vásárolt ruhája. Maga elé

tartotta a jobb kezét, amiből még mindig állt ki pár rajzszög. A vér lassan szivárgott a szúrt sebekből, bele az ingujjába, ahol csatlakozott a torkából érkező tömeggel.

Milyen érdekes ez a nő így homályosan. Pislogott párat. Kezdett elcsúszni az előtte lévő kép, most a bal kezével csapott bele a még megmaradt rajzszögbe.

Elmosolyodott. A felesége bolognai spagettit csinál neki, a kedvencét. Ma is megérte bejönni dolgozni.

-ÉRTI??!! EZ TÖKÉLETES RÁM!!!! ÉS PONT! – a nő, miután látta, hogy nem tud értelmes mondatot kiszedni ebből az emberből, sarkon fordult és kisétált a boltból. Talán kéne vennie egy új kalapot is...

Közel s távol

A végtelen és fakó alkonyon
Tört pillanatok várják a reményt
Halott kígyó tekereg arcodon
Sziszegve sikítja azt, hogy: Miért?

Meredten nézed a messzeséget
S ő higgadtan visszabámul rád
És míg számolod a veszteséget
Döglött rózsaként hervad el a szád.

A kis csepp elveszik a tengerben
Szemed könnye nem leli otthonát
Síkság magasodik az emberben
Elveszetten keresve lábnyomát.

Bársony kezéd a halált markolja
Szíved nyikorog mellkasodban épp
Tested vérét az élet gátolja
Vezeklek érted, csak azt mondd, miképp?

Golyók gurulnak fel az ég fölé
És koppannak hullámzó léceken
Lopózva kerülnek hátad mögé
S menetelnek rajtad délcegen.

Pillantásod a homályba réved
Nyelved kis vízért kutatva kiált
Rejted vágyad, mert félsz hogy eltéved
S nem találja a helyes irányt.

Csak tapogatózik a sötétség
S beleakad csapzott hajadba
Húzza, tépi, már nem ereszti rég
Vár rád, vinne a messzi hajnalba.

De satnya teste éjig vonyíthat
Hogy férges szájával hozzád érjen
Téged csak az én csókom boríthat
Hogy álmomban lelked tovább éljen.

Elmúlt minden. Lélegzeted halkul.
Izzó homlokod kezem nászágya.
Záporozik könnyem. Arcod fakul.
Tovaszáll életem minden vágya.

Kakucsai Gáborné Horváth Róza

„Pár éve otthon jártam.

Tiszta egű, tiszta szagú, tiszta ragyogású falum, de megváltoztál, még szebb lettél.

Úgy tűnt, csak a templom utcája maradt majdnem a réginek. Fáradhatatlanul mentem egyik utcán le, a másikon fel. Kezemben lévő magnón Kovács Apollónia hangjához menekültem. Keresek egy régi utcát, keresek egy régi házat.

És megtaláltam!

A mellette lévő új, átalakult épületek között öregen kopottan, fától megfosztottan. Kíséretemben lévők nem tudták, mi történik bennem, s én hallgattam.

Az a történelmi változás, amely hivatott mindent átformálni, újat, szépet adni, úgy tűnt, meghagyta nekem gyerekkorom színterét, hogy soha ne tudjak az impresszióimtól megszabadulni.

Hirtelen fellángolással fogadtam: megveszem bárkié! Átformálom, újjáépítem! A szobákba csipkéekkel szegett tollas párnákat a mennyezetig rakom.

Régi falum reám zúduló emlékét magammal hoztam, haza. Fáradtan nézek a messzeségbe. Késő, késő!

Valamikor órák hosszat tudtam így bámulni a Köröst, kis vesszővel csapkodva a vizét. Néha úgy érzem, a csend, ami körülvesz, minden hangnál, zajnál félelmetesebb.

Tudom, hogy az időm lassan lejár. Kevesednek a napok, de ami szép, az velünk marad és kísért egy életen át.”

Régen volt 1918! Ma 2009!

Nyolcvan év

Hosszú az út idáig,
Tavasztól karácsonyig.
Messze, mögöttem hagytam
A forró, perzselő nyarat.

Hosszú az út idáig,
Májustól lombhullásig.
Arcomba fagyott könnyek
Temetik, mint szép emléket:

Sűrűn hullók, az orgonát,
Pergő kicsik, az ibolyát,
Lélekbe marók, a gyöngyvirágot,
Meleg sóhajok, a búzavirágot.

Mint felhő mögül a napsugár,
Derű villan arcomon át,
A szeptember utolsó melege
Remélem, itt marad nekem.

Telnek felettem a hetek, az évek!
Szeretnék itt fogni egy percet!
Menteni valamit, amit még lehet,
Didergő szívemben meleget, hitet!

Mindig egyedül

Míg bolyongok a sziklacsúcson
Félelem fog el.
Kis patak halk csobogását
E végtelen nagy csendet
Hogyan énekeljem meg?
Elmondani e sok szépséget, nincs erőm.
De ha arcomba néztek, tudomásul veszitek
Nagyon szép itt minden, itt marad a lelkem!

Mint elefánt, ha halálát érzi
Járatlan területre vonszolja testét megpihenni.
Így jöttem én hozzád Mátra,
Ilyen halálra szántan!
Lelkemben csendet, nyugalmat keresve.

Ma utolszor járom hegyi utam.
A sok virágot, csendet
Egy csokorba szedem,
Sok-sok hétköznapra
Vasárnapnak teszem!
Vannak utak, melyet
Csak egyszer jár az ember
Köszönöm Mátra, hogy voltál Nekem!

Csendes percek

Ne hidd te azt, hogy nagyon fájt: még csak nem is
sírtam.

Csak az a kis fáradt mosoly kiált: itt maradtam!

Ne hidd azt, hogy csendes estén hozzád száll
sóhajom,

Fogva tartom, nem engedem: szabadon csapongjon!

Ne hidd te azt, hogy nagyon fájt, hisz mosollyal
ébredek.

Nevetésem együtt száll a sárgarigó fütytel.

Fütyüljétek, daloljátok kismadarak szépen,

Volt egy kis ház, ott valahol, lenn a faluvégen!

Hazudik a muzsikaszó, hazudnak az álmok,

Miért van, hogy mégis muzsikára vágyom?

Muzsikaszó kíséren majd utolsó utamra,

Földeljétek el velem egy csendes koporsóba!

Száll a zene, sír a húrja, neked üzen hangja!

Odalenn a faluszélen minden csendes, néma.

Csöndessége, némasága kíséren utadra,

Nem zavar meg többet soha a hegedűm hangja

Kepecz Erzsébet

Író, festő vagyok. Az általános iskola elvégzése után cipőgyártónak tanultam. Majd később elvégeztem a vendéglátó iskola, felszolgálói szakát. Azóta is a vendéglátóban dolgozom.

Tizennégy éves korom óta tagja vagyok a pécsi Autó-Motor sportbírói szakosztálynak. Amit 2000-ben hagytam abba. Azóta mint néző veszek részt a versenyeken. Szeretem az indiai zenét és kultúrát. Másik nagy szenvedélyem a festészet, és a rajz. Szabadidőmben írok, zenét hallgatok. Az írás számomra a gondolataim, érzéseim kifejezése.

Apámnak

Egy hónapja múlt november nyolcadika.
Nekem jelentős a mondani valója:
Ekkor született apám.
Rég elmúlt augusztus tizenötödike.
Nekem örök gyászt juttat eszembe:
Ekkor halt meg apám.

Emlékek rohannak, néha elmúlnak,
Nézek vissza bágyadtan, félőn, esendően...
...apám, még mindig itt a sok kérdés,
mit intéznék hozzád.
tudom, már rég elmentél,
de még ma is fáj a felismerés.
Néha még szólok hozzád:
„apám segítség kellene, elveszek ide lent”
Várom válaszod! Tudom, hogy hallgatod,
Mit pici lányod suttog hozzád.
Hiányod minden egyes nappal csak nagyobb lesz...
...azt mondják az idő majd megoldja,
De nem...mert egyre jobban fáj.
Ahogy telnek az évek, még mindig rád gondolk.
Lesz-e szívemben megnyugvás?
Lehet-e feledni, ki számomra oly kedves volt?
Sok a kérdés, mi kavarog bennem,
Keresem rá a választ, de nem lelem.
Talán majd egyszer ezen is túl leszek,
Ami most oly nagyon fáj, eltűnik az évekkel.

Fiamnak

Kiáltás száll felém, kiáltás mit hallok rég,
tudom már honnan jön, fájó a felismerés.
Fiam hív fájón: „anyám segíts!”

Nem tudom, mit tegyek, fáj az életem,
szívem beteg, rágja lelkem.
Mennem kellene, nem merek.

Segíts nekem, hisz kezéd ha rám teszed,
múlik minden gyötrelmem.
Érzem, ahogy nyugszik fájó sebem.

Ezt neked köszönhetem.
Míg itt állsz mellettem,
az életben bajom nem lehet.

Gyere fiam, nem bánthat senki sem,
mert még kezem emelhetem,
védőn körbe ölel.

Minden változik, mert ilyen a világ.
Bár mi örök marad: az anyai szeretet,
csak ezt az egyet ne feled!

Editnek, Barátnőmnek

Mikor vak sötétben tapogattam,
Mikor fázósan összebújtam,
Ha kerestem egy jó szót,
Egy bátorító hangot.

Mikor már feladtam minden reményt,
Te voltál az ki jöttél felém.
Kezet nyújtottál a bajban,
Kérdéseid zárva magadba.

Mikor te voltál a mélyben,
Akkor viszonztam én ezt néked.
Így kovácsolódtunk egygé,
Igaz baráti szeretetté.

Lassan elvész már e szó jelentése,
De mi őrizzük a számunkra e becses kincset.
Vigyázzuk, hogy senki szét ne törje,
Mert ilyet csak egyszer kap az ember,

Egész életében.

Fájdalom

Ki kell kiáltanom magamból
mert szét feszít nagyon!
Ki kell kiáltanom magamból
mert szét rágja testem!
Mért tud fájni annyira hiányod?
Mért tud fájni annyira nem tudom.

De érzem a fájdalmat
érezem nagyon.
Porba sújt a bánat,
porba dönt a vágyam.
Szeretni akarlak, de nem engeded.
Szeretni akarlak, mégis csendben elmegyek.

Hogy , hogyan lesz ezután?
Már nem kérdezem, válaszod remélni,
nem merem.
Némán mész el mellett, sírva fordulok feléd.
Nyújtanám kezem, de Te inted, hogy nem kell!
Csak állok és nézlek Téged, ahogy el tűnsz a
tömegben.
De itt maradok, csendben, ha mégis vissza fordulnál,
megtalálj engem!

Karod

Hozzám ér kezed, simít lágyan,
tűz lobban... vágy gyullad,
akad a lélegzet... dobban az érzelem.
Kívánlak: örülten... érzed testemet?

Bújok hozzád: ölel karod,
fejed hajtod keblemre.
Simítom hajad: érzem csókotat!
Lágyan... majd vadul.
Sajdul az érzelem.

Mit teszel velem?
Bábbá formálsz életem!
Játszol szívemmel!
Varázslatsz bűvöl el!

Szerelmed lávája: égeti lételemet.
Élnem nélküled: nem lehet.
Kell a szerelmed: hogy higgyelek!
S te itt vagy én nekem!

Suttogja szél: szíved csak enyém!
Bólint rá a holdvilág...
igen ez mindig így legyen.
Mert szíved már rám talált.

Már nem bús a táj: eltűnt a homály.
Virítva süt már a nap!
Mert megtaláltalak.
Karodba bújva: oszlott el a fanyar
őszi mélabús néma avar.

Kerek Anna

Önarckép(p)

egyetlen állan-
dó tulajdonságom a
változékonyság

Ráadás

csak én adtam- s még
távozásoddal is én
lettem kevesebb

Feszültség

nincs ki pendítse
a tökéletesre fel-
hangolt húrokat

A Nap könnyei

A Nap, ha sír az égen: hiányzol.
szivárvány sem feledteti
találkozásaink nyomát;
mosolyodat

Egy személyiségről

tollpéhely- lavina

Szájvirág

(egy autista kislány emlékére)

r e b b
 á g ö e
 b y r e t t
 é r z e k k i m o n d a n i
 a e
 k r
 á r m i t i s e g y
 k
 é
 p
 t
 e
 l
 s e g
 z b á
 á b r
 j v i
 a
 g
 y
 o
 k

Egy normális vers (?)

Mostani elhatározásom "ügynevezett" normális versek írása-
már ez is sok kérdést felvet (remélem elmélkedésem senki nem veti meg)
(((még azt mondják a magyarban sok az e))) (((meg persze azt is nem illik a tánc...))) hogy mi az hogy
normális meg mi az hogy vers
ahogy a fecskék távolodnak tőlünk
szeretem- másban a tavasz bennem inkább az ősz, ami
életre kélt- kelt
és a futás és a két bögre forralt bor meg persze a zenék
a munka közbeni koncentráció után befelé koncentrációt
okozott- fokozott lelkiállapot ez is
hogy az égnek áldása van-e rajtam- vagy átok; csak idő kell
és mindent tisztán látok
ahogy világot is
most még azt érzem semmi sem elég de bízom benne el jön
egyszer az is, hogy a semmi is sok lesz
– egyelőre még csak ok
és tessék máris egy ellenbizonyíték-
normális verset egyszerűen nem tudOK.

Komáromi Áron

1992-ben születtem. Hogy pontosan mikor kezdtem írni, azt nem tudnám megmondani. Régen kezdődött, apró történetekkel. Mostanra már valamivel komolyabban fogom fel az írást.

Amikor olvasol, egy történet tanúja lehetsz, megismerheted a szereplők személyiségét, végigizgulhatsz a cselekményt. Viszont amikor írsz, magad hozhatod létre a történetet, úgy formálhatsz a szereplőket és a cselekményt, ahogy csak akarod. Ez az író szabadsága... ezért szeretek jobban írni, mint olvasni...

A tolvaj

Késő délután volt, a nap már alig látszott a háztetők fölött. Az emberek ilyenkor hazaindultak, az állatok aludni tértek, a boltosok is bezárták üzleteiket. Így tettem én is. Épp a standokról szedtem ládába a különféle gyümölcsöket és vittem őket a raktárba. Volt mindenféle gyümölcsöm. Mindennapiak, mint az alma, körte, barack, de voltak valamivel egzotikusabbak is, mint az ökölnagyságú, zöld, mézédés zaán, vagy a kicsi, narancssárga, tojásdad alakú kamkvat.

Ma hamarabb zártam mint máskor. Egy bizonyos problémám miatt pár napja a városi őrséghez kellett fordulnom segítségért és mára ígérték, hogy küldenek valakit.

Az utolsó ládát raktam épp tele, mikor végre megláttam közeledni. Ezüstszínű páncélt viselt, rajta a torudani címerrel. Kezében lándzsát tartott. Ez volt Torudan őreinek a megszokott felszerelése.

Mikor közelebb ért, megszólalt mély, tekintélyt parancsoló hangján.

- Ön Simandon Jinkens?

Ránéztem. Negyven év körül lehetett. Nagy termetű, harcedzett férfi volt és a tekintete azt sugallta, hogy a jelenlétében nem tűr semmilyen szabályellenességet. Előre láttam, hogy kiváló lesz a feladatra.

- Én vagyok – mondtam – Kérem jöjjön be.

Félbehagytam a pakolást és beléptünk a házamba.

Tágas ház volt, a legkülönfélébb bútorokkal és díszekkel. Mindig kedvem támadt elmosolyodni, mikor megláttam. Hiába, mire nem telik, ha az ember jó eladó.

Becsuktam az ajtót – Kér esetleg valamit inni?

- Nem, köszönöm – felelt a férfi – Csak a munka miatt jöttem.

Leültem az egyik közeli fotelbe – Üljön le kérem.

- Rövid időt leszek csak – felelt – Jó nekem állva is.

Halványan összeráncoltam a homlokom. De mikor a férfi sebtében körbenézett a szobában, ismét mosolyogni támadt kedvem.

Hagytam, had nézelődjön kicsit, majd megkérdeztem – Megtudhatom a nevét, uram?

A férfi felém fordult – Gowan Sawanor – felelte kurtán.

- Nos, miszter Sawanor – folytattam – Azért hívtam, mert van egy komoly problémám. Tudja, én elég régóta tartom fenn ezt a boltot, és szerencsémre nagy sikernek örvendhetek. De mostanában egy tolvaj dézsmálja a készleteimet, szinte minden nap! Csak egy pillanatra nem figyelek oda, és huss! Már el is tűnt egy marék resnye vagy egy pár mangosteen.

Szünetet tartottam, hogy Sawanor átgondolhassa a helyzetet, majd hozzátettem – Szeretném, ha mostantól nyitástól zárásig a standjaimat figyelné, és elkapná az enyveskezűt.

Sawanor bólintott – Ez minden?

Felálltam a fotelből – Igen. Remélem holnaptól már

számíthatok magára.

- Természetesen – mondta Sawanor, és az ajtó felé lépett. Még utoljára visszafordult, hogy további szép estét kívánjon, majd elsietett.

Két nap telt el, mióta Jinkens felbérelt standja őrzésére. A bolttól valamivel távolabb álltam, hogy ha a tolvaj jön, ne lásson meg és ne meneküljön el azonnal. Én viszont könnyebben észreveszem, és el tudom kapni.

Dél felé járt. A téren meglehetősen nagy volt a csönd, csupán néhány ember lézengett erre-arra. Ilyen időben ebédelni szokás. Ahogy erre gondoltam, éreztem, hogy én is kezdek éhes lenni, de nem hagyhattam el az őrhelyemet. A tolvajt el kellett kapni, habár voltak kételyeim, hogy ma feltűnne. De Jinkens azt mondta, „szinte minden nap” jön, így volt rá esély, hogy mégis feltűnik.

Nem szerettem őrt állni. Helyette szívesebben kerestem volna a város szennyeit az utcákon járőrözve. Csak abban reménykedtem, hogy a többi katona, akik járőrszolgálaton voltak, minél több bűnözőt elkap. Ki nem állhattam a bűnözőket. Aki nem képes tisztességes munkával megélhetést biztosítani magának és családjának, az nem érdemel szabadságot.

A stand felé néztem. Jenkins, aktuális vevő híján, a gyümölcsöket szemlélte, majd a térre emelte tekintetét. Láthatóan elégedett volt a délelőtt

pénzhozatalával, mert a kirakott áruknak már a fele elkelt. Ekkor vettem észre a köpenyes alakot. A szélső pult mellett guggolt, és egy gyümölcsöt emelt le a széléről.

Azonnal felpattantam ültemből, és futni kezdtem. Az alak, a gyümölccsel a kezében, szintén futásnak eredt. Meglehetősen kis termetűnek tűnt, sötétkék, piszkos köpenyt viselt és az arcát csuklyával takarta el. Tipikus tolvaj, gondoltam.

Most már láthatóan Jenkins is észrevette, mi történt – Hé! - kiáltott az alak után, de már nem tehetett semmit. Én viszont igen.

Azt kívántam, bár több ember lett volna az utcákon. Az lelassítaná a tolvaj menekülését. De az utak szinte teljesen üresek voltak, a tolvaj pedig meglepően fürgén mozgott.

Perceknek tűnő másodpercek után üldözöttem befordult egy sikátorba. Halványan elmosolyodtam. Örként a város minden részét ismertem, a legnagyobb főutaktól a legkisebb utcáig. Jól tudtam, hogy a sikátor, ahova az alak befordult, egy teljesen egyirányú, kanyargós út, ami a közelben lévő másik utcán lyukad ki.

Továbbfutottam hát, rövidesen befordultam a megfelelő helyen, majd a sarkon megálltam és vártam. Nem kellett sokat várnom. Rövidesen futó lépések hangját hallottam közeledni. A játszmának vége, gondoltam és elvigyorodtam. A lándzsámat gyorsan a földre tettem. Nem lesz rá szükségem. A megfelelő pillanatban kiugrottam a tolvaj elé, és a

vállánál fogva a földre terítettem. Az eséstől az ellopott gyümölcs kiesett a kezéből, a csuklya pedig lecsúszott a fejről.

Egy kislány nézett velem farkasszemet. Hosszú, szőke haja pizsoktól sötétlett. Nem lehetett több nyolc-tíz évesnél. Tágra nyílt, mélykék szemekkel rémülten meredt rám.

Ijedten néztem a férfira. Páncéljából ítélve városőrnek tűnt, és a városőrökről sok rossz dolgot hallottam már. Állítólag nagyon kegyetlenek azokkal, akiket elkapnak.

A férfinak szinte fénytelen, barna szeme volt. Negyven év körülinek tűnt. Hosszú ideig csak nézett rám. Nem értettem, miért nem kap fel és visz rögtön börtönbe.

- Ne bántson... - nyöszörögtem végül halkán.

Az őt csak nézett rám, és amikor megszólalt, hangja mély, szigorú, ellentmondást nem tűrő volt.

- Mi a neved, kislány?

Nem értettem, miért fontos ez neki, de engedelmesen válaszoltam: - A.. Arabel...

- Miért lopsz? - kérdezte a férfi – Nincs a szüleidnek tisztességes munkája?

Haboztam a válasszal. Nem akartam elmondani. Senkinek sem akartam elmondani. De most muszáj volt.

- Anyukám beteg – feleltem – Mindig ágyban kell lennie, nem tud dolgozni...

- És apád?

- Apám meghalt. Hét éve.

A férfi összeráncolta a homlokát, és arcvonásai megkeményedtek.

- Testvéreid?

- Két testvérem van... Egyikük három éves, a másik négy.

Fogalmam sem volt róla, hogy miért fontos neki ezeket megkérdezni. Talán a papírmunka miatt...

- M... Most börtönbe fog vinni?... - kérdeztem félve.

A férfi csak nézett rám keményen.

Kora délután volt. Gowan a gyümölcsös standok mellett állt és Simandonnal beszélt.

- Hogy lehet az – kérdezte Simandon – hogy egy piti tolvajnak sikerült megszöknie egy városőr elől?!

- Úgy tűnik, régóta úzi ezt a mesterségét – felelte Gowan – De ne aggódjon. El fogom kapni.

- Abban biztos lehet – mondta az árus – Addig fog itt örködni, amíg elő nem keríti!

Gowan arcvonásai halványan megrándultak, de bólintott – Értettem.

Simandon visszatért a pultjai mögé. Láthatóan dühös volt. Gowan felé intett – Menjen!

Az őr megfordult, és visszatért a helyére. Tudta, hogy még sok-sok hétig fog örködni... hiába.

A tolvaj soha nem került elő.

Komáromi János

Ki tudja honnan és miből születnek a versek? Azt hiszem mindig és mindenütt jelen vannak. Néha én is rátalálok egyre-egyre. Megpróbálok a legkisebb változtatás nélkül papírra vetni, számítógépbe írni. Nem sikerül. Mindig valami más születik. Néha olyan, ami hasonlít az eredeti, önmagától létező versre, néha teljesen más. Van, hogy olyan, amit előtte észre sem vettem. Hirtelen megjelenik, átáramlik rajtam és mire észre venném, mire tudatossá válhatna, már készen is van és elégedetten néz vissza rám a monitorról vagy a fehér papírlapról. Az így született versek a leginkább érintetlenek... ezek a spontán versek. Néha rímelnek, máskor egyáltalán nem, néha szabályos szerkezetben feszítenek, máskor összevissza keverednek a sorok, a szótagok. Mindegy. Mindig hordoznak valami olyan megmagyarázhatatlant, aminek segítségével képesek másokat is megragadni... és ez az a valami, amit szándékosan soha nem lehet "versbe tenni". Ennyit arról, amit én gondolok a versekről...

Minden más, amit magamról elmondhatnék megtalálható a honlapomon és ott elolvasható valamennyi írásom, illetve meghallgathatók hangos és megzenésített verseim is. Címe: <http://www.verselo.gportal.hu>

csak harmincöt - harminchat sor Radnótihoz

elemelkedtél a Földtől
már két generáció is felnőtt azóta
Lelked száll tovább
harmincöt év szenvedés
csak harmincöt év élet
harmincöt év halál

de nem...
nem csak szenvedés
szerelem és vágy is
és boldog mosoly
még ha azonnal meghalt anyád
és korán itt hagyott apád is

ölve-született árva-magányos életed
vérben fürdetett ostobán-hetyke sorsod
szerelem parázson friss mosolyra pirultál
a szó ereje még mocskok kezében is biztatott
míg végül tört irónként
rongyos utak puha sarába hulltál

exhumált
zsebben rejtőző szavaid
ma is szeretetről suttognak nekünk
míg fűtött szobák nyári hűvösében
a fennkölt művészet helyett
egymásba bújva szeretünk

mi tudhatjuk
mit jelentett neked
a haza ezer apró alkatrésze
mentél amíg menni tudtál
és mindig veled maradt
a kedves érintése

csak harmincöt
ennyit számoltak odafenn
ennyi is elég egy örökkévalósághoz
csak harmincöt
végtelenné vált percnyi létezésed
erőtetett menet a Menny kapujához

emlékszem az elsőre

emlékszem édes szavaira
szétfolyt a számban
feküdtem és nem mozdultam
égttem forró lázban

virágszirom puhaságú
ajkait éreztem
alig vettem észre
hogymég nem is léteztem

levegőt is Tőle kaptam
első csókomban
de így is oly jól esett
majd bele haltam

bodza-nyár

bodzaernyő
 fehér tányér
 egy-egy ima
 mind a nyárért
 egy-egy ima
 egy-egy álom
 én az enyém
 nem találok

bodzaernyő
 bogár álma
 egy-egy mosoly
 nyári máglya
 egy-egy mosoly
 egy-egy álom
 én az enyém
 most is várom

nyári vágyak
 tűzvirágok
 könnyű kaland
 nyári lányok
 forró táncok
 napsugáron
 ölelések
 nyári mámor

nyári esők
 szivárványok
 könnycsepp-émlék
 rég volt lányok
 forró esték
 tűz nappalok
 hajnal-csókók
 éj-sóhajok

bodzaernyő
 sárgult tányér
 egy-egy dal az
 ifjúságért
 egy-egy hangból
 egy-egy ének
 dúdolhatom
 mert enyéme

falra festett

vigyázz...

ha árnyaid ijesztenek
ha falra rajzolt képeket
őriz neked az éjszaka
bár a festett ördögök
most még nem térnek haza

figyelj...

kopott vakolatok alól
a kétségbeesés feléd hajol
eleven fájdalom sikolt
és visszhangzik benned
minden ami lesz és ami volt

vigyázz...

megcsalhat néha a lelkünk
a rémek tudod mindig bennünk
és nem a Pokolban laknak
furcsa halál-szaga van
néha a falaknak

figyelj...

mindig ébren kell lenned
Neked észre kell vened
amikor feltámad a gyalázat
amikor szolgálkűvé
gonosz-felelőtlené válik az alázat

vigyázz...

ne hagyd fejtetlen
ha mosolyok mögé rejtetten
vigyorok képe villan néha
merd felismerni a gonoszt
ne holnap! - még ma

figyelj...

csak Te vagy képes megmenteni
csak Te vagy aki megteheti
mert embernek születted valaha
Te vagy a mindenség leggonoszabb
Ördöge
és legszelídebb Angyala

rajongó költészet

csodálva nézett rám az este
tekintetem szemében kereste
amit valahol elveszített
és semmi sem kényszerített
de mosolyogtam mégis:
csak ennyi a poézis
egy rajongó tekintet
és magad máris költőnek tekinted

forró fényben

forró fényben teltek napok, égetett az ágyunk
andalogva kéz a kézben, fák tetején jártunk
lentről kéklő félhomályból, téglafalak mellől
virágszirmok ragyogtak fel, fellebbentett kendőn

szilánkjait belénk szórta, széttörött a vánkos
azóta hogy veled vagyok, nem is voltam álmos
cserepekre hasadt a Nap, fényporában jártunk
mire végre hozzánk értünk, véres lett a lábunk

úgy öleltél mintha félnél, elveszted a testem
kapaszkodóra találtam, ragyogó szemedben
csók-puzzle-ból összeraktam, magunk a jövőnek
sötét éjjel csillagfényvel, minket megjelölnek

minden álmom fakó fénykép, tűz lobban a vérben
tested mellé megkapom majd, lelked forró fényben

tenyerembe

tenyerembe ült a Nap - egy percre ott maradt
forró volt és égetett - bőrömbé örök jelet

tenyerembe ült a Hold - éjjel a vendégem volt
hideg és néma maradt - fény-fátyla rám ragadt

tenyeremben csillagok - szét szórom ha akarom
olyan sötét a Világ - ragyogjanak mindig Rám

egy esély a világnak

egy esély még a világnak
egy esélyt adok még! - mondta
és belerúgott a földön heverő üvegbe
az billegve gurult odébb
közben zöld fénypázmákat hintett
az aszfalton szerte-szét
furcsa hangon nyikorgott
karistolta az éjszakát
önmagában visszhangozta
rugdosója
elkeseredett bánatát
csipás szemét egy macska nyitotta
felnézett
és fejét máris visszadugta
a biztonságba
a melegbe
önmagát
saját szőrébe
de mit tehet az ember?
az újságra szoruló
akinek minden nap friss hír kell
hogy legyen éjszakára takaró
egy esélyt adok... - motyogta
miközben már az álmok útját taposta
rongyos pulóverébe belebújt a szél
fázott most is
mint mikor a járdán baktatott az este
vacsora nélkül
már csak a nyugalmat keresve
és a falszögletbe kuporodva
már nem tudta
mi az ami a gyomrát mardossa

hányszor

hányszor jött már el a Vég Kedves...
hányszor jött már el értünk...
de soha nem féltünk

történetünk tovább gördült
új létezésekbe
de kezem mindig vissza talált
kereső kezédbe

hányszor öleltél utoljára Kedves...
hányszor búcsúztunk örökre...
emlékszem a körökre

jártuk a Nagy Tervező
végtelen idő-korszakait
gyakran nagyon távol voltunk
de tudtuk végleg el nem szakít

hányszor születtünk újra Kedves...
hányszor ébredtünk új öntudatra...
mindig más alakra

magányos idegenek maradtunk
minden új valóságban
de életutamon mindig
újra Rád találtam

de most vége lesz Kedves...
a spirálok körökké lettek...
ez a Vég már nem lesz a Kezdet

most egymás mellől már
semmilyen sors el nem sodor
kilépünk a körből végre
szereteteddel közös-Nírvánát okozol

sötéten

eltakar előlem valami fekete
valami sötét és kemény árnyalat
csak alig sejthetem
mi lehet a páncél alatt

nem láthatom puha tekinteted
csillogó szemeid eltakarod
nem tudhatom vajon rám tekintenek?
mutatni miért nem akarod?

vajon mosoly vagy könny ül
szép szemed sarkában?
vagy talán a vágy...
amire oly régóta vágytam?

minek ez a páncél?
rejtőznöd miért?
hidd el nekem
így igazán senki nem ért

ezt az áldott nappalt
így Te is sötétebben látod
pedig lehetne derűsebb
sőt akár ragyogó is világod

végre én is elmerülhetnék
ragyogó szemeid tengerében
de most fennakad a vágyam
ebben a hideg feketében

megtörheted az átkot
 Te könnyen megteheted
 csak végre már
 vedd le a napszemüveged!

...

bocsánat
 azért nagy pofont ne adj!
 csak most látom
 Te nem is az én barátnőm vagy!

száguldani

száguldani kéne
 mint valaha régen...
 ott az álombeli
 ébredező réten

csak előre döltem
 pillanattá váltam
 hajszolt boldogságom
 legott megtaláltam

versengve a széllel
 vitt lovam előre
 patái zuhantak
 zöldellő mezőre

monoton ritmusra
 ringattuk a testünk
 semmi többet ennél
 soha nem kerestünk

átizzadt nyakához
 aléltan simultam
 a lelkemben akkor
 szabadon daloltam

két lélek vált egyé
 száguldó-akkordban
 soha életemben
 boldogabb nem voltam

fa-kor

előbukkan majd újra eltűnik a domb mögött
az a magányos távoli fa ami gyermekkorom őrzi még
ma is éppen úgy mint rég amikor a fű fölött
az égre nevtünk az ágakról... milyen szép emlék

most minden lépésemre ringatózik
felidézi azokat a nyári szeleket
amik - amikor hazamenni még nem akaródzik -
himbálgják a sok falubéli siheder gyereket

akik emlékeimben ricsajoznak és nevetnek
csak úgy száll a vidámság fel és egyre feljebb
amíg neki ütődik a fellegeknek
azután hullik az éjbe egyre lejjebb

lépteim a forrón-porzó dombtetőre érnek
hol leghevesebben tűz a sárga-déli Nap
innen távolról is látszik ahogy fekete ábrákat mérnek
a hús árnyék-foltok az öreg fa alatt

ott elheverni óra-hosszat
nézni a levelek közt árszűrt ragyogást
Ó, hogy szerettem és soha el nem aludtam
hisz álomnál jobban kívántam az éber látomást

mintha tekinteted láttam volna mindig
minden fénynyaláb a szívembe szűrt
megfogadtam akkor ott hogy a sírig
nem teszek más fejére koszorút

de mást ír mindig az élet
és mást hoznak a holnapok
lásd az eskü semmivé lett
már csak emlékek a tegnapok

de ez a fa még mindig itt áll
mementó egy megszegett esküről
de vezekelni a fánál sosem láttál
hiszen nem is tudsz az esküről

még most is ha hátam porba mártom itt
még most is látom gyöngy-szemed fényeit
levelek között szűrt aranyként hullik rám
régén hozzád mondott szerelmi imám

Gyerünk Pajtás!

velem volt mikor vágtatni kezdtünk
nyomunkban vad horda ugatott
mikor végre a folyóhoz értünk
hetykén mellém ugratott

Gyerünk Pajtás! - kiáltott nevetve -
Nem fél a víztől sem én, sem lovam!
Mégsem jó, ha egyetlen emberre
tucatnyi ellenfél rohan.

gázolt lovunk hasig vad habokba
a túlsó part egyre közelebb
az ellen nyilai mellettünk hullottak
de ő csak harsányan nevetett

Gyerünk Pajtás! - harsogott a hangja
fáradt lovam is erőre kapott
előttem járt, amint a széles folyóból
a meredek partra kaptatott

felemelkedett a nyeregből
ágaskodó lováról lepergett a folyó
intett és mutatta az ösvényt
ahol száguldhat bátran a ló

Gyerünk Pajtás! - bicsaklott a végén
a szó már nem bukkant tisztán elő
vércsík indult el a mellkasán
épp szívében állt meg a nyílveasző

átemeltem saját nyergembe
a lova majd haza talál
vágdatni kezdtem veszettül
de már mellettem ült a Halál

Gyerünk Pajtás! - hallom ma is néha
és látom arcán a huncut mosolyt
néha azt hiszem egy angyal volt
aki kicsit velem kóborolt

nemRAPesve

elmúlt a hét és nyomtuk a melót
kerültünk minden ócska kis csehót
ég már a szemünk és porzik a torkunk
sz*abbul vagyunk, mint tegnap voltunk
nem frankó ez így, már unjuk a banánt
csak ritkán eszünk friss-meleg kaját
sivár arcok közt telik a napunk
egyre csiszoltabb lesz ott bent az agyunk
minek tököl már Fortuna, "rossz lány"
jöhetne már egy kis szerencse-foszlány
sötétben kelek és sötétben fekszem
észre sem veszem és megöregszem
nem azért születünk erre a Földre
hogy robotoljunk örökkön-örökre
születünk szeretni, nevetni, sírni
csak így lehetne valahogy kibírni
elrohad csendben egész világunk
mi meg rohadtul semmit nem csinálunk
mérgek a vízben és savas az eső
sok fej felett bádogból a tető
csudaszép világ ez, mi is úgy látjuk
szemünk fennakad, szájunkat tátjuk
paloták, verdák, magánrepülők
egymást segítő "pecsenyesütők"
mit tegyünk Haver ha jobbra vágyunk
ne legyen este hideg az ágyunk
legyen mit ennünk, ápoljuk a lelkünk
legyen akinek fáradtan is kellünk

szentek nem leszünk emberek vagyunk
 de szégyelljük mennyi rosszat tett fajunk
 jobbak lehetnénk ha nagyon akarnánk
 őseinkre nem is hasonlítanánk
 de kényelmesebb csak enni és inni
 a gondokkal semmit sem törődni
 ma még van lóvé, meg csajok, meg pia
 ma még nem megyünk józanul haza
 majd holnap talán másként lesz minden
 majd holnap talán elhúzzunk innen
 másutt éljük majd együgyű életünk
 pusztuljon el a világ nélkülünk

elemek

röppenj	lángolj	pihenj
szökkenj	lobogj	táplálj
szél sodorjon	tűz perzseljen	föld takarjon
libbenj	susogj	ragyogj
lebbenj	hajlongj	csillogj
víz áztasson	fa elrejszen	fény vakítson

hasadj	ölelj
pendülj	csókolj
fém megvédjen	élő legyél
feledj	szeress
ismerj	hidd el
értem jöjj el	a lelkünk él

csókolj

csókolj csillagokat az égre
csókolj hajnalt és alkonyt
olyan forrót, mintha égne
mintha lángra lobbanna az égbolt
mintha úgy lenne most is
ahogy rég volt
amikor erről az életről
még álmaink sem szóltak
amikor emlékeink
még a múlttól sem voltak
csak léteztünk...
ahogy a lelkek léteznek
test nélkül...
ahogy az angyalok vétkeznek
csókolj jövőt a holnap egére
csókolj igazat és lehetetlent
örömet a bánat helyére
lélek lobogjon csókod tűzében
lelked keveredjen el az enyémben

egymás felé

egymás felé fordulni
mintha egyre nehezebb lenne
mintha már alig találna
szemem a szemedre

elhaltak bársony-érintéseink
hangunk kiürült
elfeledem lassan azt is
szíved minek örült

hideg lett ami forró volt
gyakran a csendet hallgattam
emlékszem mennyire zavart
hogy többnyire egyedül maradtam

a belenyugvás erős kérge
lassan körbe nőtt
éj-magányom úgy fogadom
mint régi ismerőst

egymás felé utak
többé nem vezetnek
szép emlékek nem jönnek már
mindig csak követnek

kedves...

kedves...
az idő oly hosszú mint egy sóhaj
az álom elrohan
tarkómon érzem most is a kezed
eltűnök csókodban
sötét fátylát ereszti ránk a múlt
életem végtelen hosszú volt eddig
de lassan bealkonyult

kedves...
a végtelen már semmit nem jelent
az idő bilincsei lehullottak rólam
egyetlen pillanat Veled
egyetlen múló sóhaj
mégis minden benne van
mit a Mindenség valaha alkotott
...Teljességünk megadatott

nyuszi karácsony

erdő szélén, téli éjjel
kicsi nyuszi ácsorog
hosszú füle csupa hó már
nevetik a csillagok

valahonnan a távolból
halk csendülést hallani
fénylik is már a láthatár
ott jön az a "valami"

mire vár itt? mit toporog?
jeges szélben didereg
nem figyel? nem is érzi
ma éjjel a hideget?

ragyognak az erdő fái
csillog minden fényő ág
talán répa vagy káposzta
amit nyuszi nagyon vár?

más ez az éj, varázslatos!
közel van már a csoda
el nem tűnik nyuszi arcról
várakozás mosolya

nem répa az, sem káposzta
mind kettőnél "finomabb"
ettől lesz majd kedves nyuszi
mindenkinél boldogabb

izgatott már szinte remeg
körbe-körbe szimatol
közelben jár nagyon-nagyon
tudja itt van valahol

nyuszi csak áll, el nem szalad
üdvözli a fényeket
befogadja tiszta szívvel
átjárja a szeretet

ma érkezik, biztos benne
"egy napot sem késik ám
itt lesz mindjárt, beragyogja
fénye ezt az éjszakám"

erre várt már, ezt kívánta
bár nem tudja értelmét
mégis érzi nyuszi szíve
a Karácsony örömét

Te is örülj, vidám legyél
hisz boldogság vár ma Rád
elhozza most a Karácsony
a szeretet mosolyát

réti-est

valamikor régen ott sarjadtak az évek
a rétek fűszálai között
ha az alkonyi ég reánk köszönt
amikor már indulni kellett volna haza
de még kint tartott a közelgő est hűvös-szava
és azok a csillogó szemek
amik mint az égbolt csillagai
úgy ragyogtak és megrebbentek néha
ha véletlen hozzám ért kezed
a puha és meleg
de rám nem néztek olyankor
csak azt láttam hogy tekinteted máshol barangol
valamikor azok a réti-estek
mennyi boldogságot kerestek
és az apró rebbenések mögött
megéreztem hogy ez már nem múlik el
ez már örök
az emlék azóta is velem maradt
bár minden réti-estünk a semmibe zuhant
nincs már meg a rét és az estek is fakóbbak
szemedben talán még ott laknak a csillagok
és még megtalálhatom maholnap
amikor ismét hozzám ér kezed
ami most is puha és meleg
de most sem nézel majd rám...
és én csak mosolyra húzom a szám
hát nem múlt el mégsem minden
az ifjúság nem ment messzire innen
vagy talán még most is itt van velünk
és soha nem hagy el
ha - valakit – szeretünk...

szőj belőlem

szőj belőlem álmokat
titok-őrző fátylad én legyek
másként látod a világot
ha szemed előtt lebegek

ragyognak majd a nappalok
és felizzik az éj
kérlek el ne hallgass
folyton csak mesélj

álomszötteked leszek
lebbenő érzéki vágy-takaró
melengetlek és hozzád simulok
andalító leszek és lázító

meséd szője csillogó brokáltá
létem arany szövetét
álmodj meg magadnak
a mesének ne legyen vége még

könnyű leszek vagy nehéz
ahogy éppen kívánod
lenge fátyol vagy nehéz damaszt
hogyan betakarjam az álmod

szőj belőlem álmokat
előttem nem lesznek titkaid
ha magányos éjjelen valakit keresnél
én leszek a "valakid"

szilfa ága...

szilfa ága dértől görbül
jegenyefán jégcsap csendül
havat hord a téli vihar
hideg szellő bozótba mar

szilfa ágát szél hajlítja
jegenyefát megcsavarja
hullnak ágról hópamacsok
surrannak a rókamancsok

szilfa ágon Tél danászik
jegenyefán citerázik
didereg a fagyott erdő
csak Tavaszig legyen erő

szilfa ága álmodt látott
jegenyefa mellett állott
tavaszi Nap simogatta
langyos eső megmosdatta

szilfa ága légy kitartó
jegenyefát megtámasztó
ketten biztos kibírájátok
a Tavaszt is meglátjátok

Kosztai Andrea

1989. decemberében láttam meg a napvilágot szeretett kisvárosomban, Gyulán. Azóta főbb tevékenységeim közé tartozik a lokálpatriotizmus, az agonizálás, a szórakoztatás, talán még a sziporkázás is, de legfőképp az anyaságomra vagyok büszke. Benito, a bézs plüssmackó életem értelme. Elvált szülők gyermekeként él velem meg a nálam nem kevésbé szellemes barátnőmnél – kéthetente cserélgetjük őt egymás között. Már többször meg kellett varrni. (...)

Komolyabbra fordítva a szót: írhatnék ennél hosszabb bemutatkozást is magamról; a (nem létező) iskolai végzettségeimet, a szabadidős tevékenységeimet, vagy akár a fontosabb konyhai megmozdulásaimat is összegezhetném egyetlen sorban. De nem teszem. Minden csak mellémagyarázás lenne.

A csokit viszont én is szeretem.

(Szorosan kapcsolódó bemutatkozás olvasható Jevuczó Dianánál! - a szerkesztő)

Hangulatjel

:Elmereng... a szél a tekintetébe sodorja a hajszájakat:

:Mélyen beleszív az őt körülvevő légforgatagba:

:Elhiszi:

:És leírja:

:Vágyakozik arra hogy elutazzon messze vagy egy olyan helyre ahol nincs rohanás nincs hiányérzet nincs háború nincs bántás és igazságtalanság hanem igazából Béke van Barátság és Élet Vágyakozik arra hogy szeressen és ő is szeretve legyen Hogy otthon várják Ott, ahol minden összetéveszthetetlenül róla szól Ahonnan jó elindulni Ahova jó megérkezni és olyan jó lenne még egyszer együtt horgászni Beszélgetni és Nevetni:

:Hiányzik Sokszor nem is tudjuk mi az hogy hiány amíg meg nem szakad a szívünk benne és Ez történik a szerelemmel, a halállal vagy a reménytelenséggel A fájdalom csontig hatol és addig emészt belülről ameddig nem könyörögsz hogy fájjon még jobban és hogy végre elsírhasd valakinek a bánatod A tehetetlenség a legrosszabb dolog ami ilyenkor veled történhet:

:Arra gondol minden nap amikor hazafele tart hogy elég legyen a gondterhelt tekintetekből az árnyékos utcákból az imából Az is mindig ott motoszkál hogy – mi miért nem lehetünk egyszerre boldogok? De utána elhessegeti ezt is és élvezzi az élet minden percét ahogy mindig is vagy csak a humorral és a mosollyal próbálja leplezni és visszafogni azt a bánatot ami egyes dolgokkal kapcsolatban előjön belőle és Igen most mégis egyre biztosabb abban hogy ez nem csak leplezés ez talán mégiscsak szívből jön és Nincs mitől félni és Tényleg elhiszi hogy nincs mit megoldani mert nincs probléma és Minden adott hozzá hogy boldog legyen Vagy ha nincs meg mindene akkor is magában kell megtalálnia az örömet és menni is fog Ha nem ma akkor Holnap:

:Úgy érzi minden egyes szusszanással közelebb kerül valami megváltó dologhoz A megtisztulás megsemmisít és Itt van ez a virág is az asztalon Ha nem a saját szemével látja ahogy szirmokba borul az egész el sem hiszi hogy ilyen csodálatos dolog valaha megtörténik Az Élet a szeme előtt vált valósággá:

:Hiányzik Minden egyes hanggal egyre távolabb kerülsz Ott zúg a fejedben a dallam A ritmus magától jön és Mindig van egy szó ami mosolyt csal az arcodra és Akkor tudod hogy minden ami elhagyja ajkadat Te magad vagy Meghamisítatlanul Egészen és Beleborzongsz minden másodpercben:

:Most dolgozniuk kellene a fogaskerekeknek odabenn De olyan jó itt a zene Megnyugtat Szép volt ez a nap és még nincs vége és tudja hogy örökké emlékezni fog rá Most nem is érdekli más csupán püföli a billentyűzetet és beleszeretett minden magánhangzó hangjába Csak a magánhangzókéba Most ott fekszik messze Újra gondolkodik Közben a szellő megérinti Ugyanúgy, mint Ő és Rá emlékezik Nagyon kellene egy ölelés Tőle és Tőlük is és Mégis kicsit Boldogság van:

:Kicsit:

:Boldogság:

Kotz Eszter

Esztergomban élek. 1982-ben születtem. Már egészen kisgyermekként, negyedikes korom óta foglalkozom versírással, de komolyabb műveim a gimnáziumi éveim vége felé, illetve a főiskolás éveim elejétől születtek.

Verseim témái leginkább a család, a családi élet, illetve a szerelem – utóbbiakat első szerelmem, valamint a szerelemre való vágyódás ihlette meg. De írtam már az istenhitemről, a hazáról is, valamint elmélkedős jellegű versem is született már. Ezek közül több megtalálható az Amatőr Művészek Fórumán is. A honlapnak 2005. decembere óta vagyok tagja, amikor úgy gondoltam, ideje lenne már, ha szélesebb körben, Interneten bemutatnám lelkivilágomat.

Az antológia úgy gondolom, még egy lehetőséget, áttörést jelenthet, s talán előbb-utóbb, az idő múlásával elvezethet majd egy önálló verseskötet megjelenéséhez is, ami egyébként több éve vágyaim között szerepel.

A civil életben könyvtárosként tevékenykedek, így a könyvek és az irodalom világa foglalkozásomat tekintve is közel áll hozzám.

Nagypapám névnapjára

Odafönn a mennyben zenged már az angyalok énekét,
Te, ki egykor bearanyoztad a család életét.
Téged ünnepelnénk, ha itt lennél velünk,
Ó, ha már így van, szomorúan rád emlékezünk.

Ági és Tamás esküvőjére

Mikor e kapcsolat útjára lépett,
Nem is sejtettétek, hogy van varázsos ígézet.
Mint játékos harangszó, elbűvöltétek egymást,
Boldogságot, szeretetet – soha ne kívánjatok
mást!
Ketten, kéz a kézben oltár elé álltok,
Ketten, kéz a kézben sugárzó virágok
Ezt az örömet, mit ma éreztek,
Unokáitoknak szívből meséljétek!
Hiszen mind a ketten igazgyöngyök vagytok,
Fénylik szemetek, ragyogtok, mikor egymásra
mosolyogtok!

Nagypapám halálának harmadik évfordulójára

Ki maga is angyal volt, angyalok közt van már,
Hogy nem velünk van itt e Földön, de kár,
Emlékezetünkben hűen megmarad,
És időnként egy-egy könnycsepp az arcunkhoz tapad.
Három év múltán szüntelen gyászolunk,
Szívünkben a fájó sebbel sírodhoz indulunk.
Imáinkban könyörögve kérjük mi az Urat,
Adjon nekünk is ily szép életutat,
Tevékeny életet, amilyen tiéd volt,
Egészen odáig, míg sorsod rosszra fordult,
De erre ne gondoljunk maradjon meg a jó,
Ha nem a szép jut eszünkbe terólad, az ima hiábavaló.
Őrizzük emlékünkben, az igaz, jó, egészséges papát,
Én őrizni fogom, egy egész életen át.

Lakatos Tibor

1985-ben születtem, Debrecenben. Azóta is itt élek.

Nagyon szeretem a verseket, a klasszikusokat és kortársakat egyaránt.

A gimnáziumban főleg Adyt, József Atillát, Petőfit, Szabó Lőrincet kedveltem, ma pedig sokat olvasok az Interneten publikáló hozzám hasonló útkereső kortárs költőktől.

A költészethez hasonlóan a zenét is nagyon szeretem. A klasszikusok közül Mozartot, Liszt Ferencet, Muszorgszkijt, Smetana-át kedvelem.

A modern zenében pedig Mike Oldfield, Vangelis, Jean Michel Jarre, Kaláka, Koncz Zsuzsa a kedvenceim.

A zene és a versek mellett jól lehet bűvös kockázni. A kocka kirakásán túl új és még újabb minták felfedezése a hobbim.

A jogrendről

Mert ál-igazságokat sokfélét ismerünk.
Itt vannak például a konvenciók.
Ne teperd le az utcán a szép nőt,
bármennyire is kívánatos,
mert féltő, hogy kihívja a rendőrt,
vagy csak törli az ismerkedő
levelet, úgyszólván neked
csak a képernyő marad,
s a sok jogrend-tröszt panaszkozhat,
hogy a nihilizmusnak áll a zászló.

A baj ott kezdődött,
amikor jogokat adtunk
az embereknek, - szeretet helyett -,
gondoskodtunk róla,
hogy meglegyen a magunk másvilága,
pedig csak szeretni kellett volna,
gyűjtögetés helyett,
amelyek a jóléti civilizáció
vívmányaival együtt
elnyomták bennünk
az adni is tudó önzetlenséget,
a cselekvőképes igazságérzetet.

Így lettünk mindnyájan földönfutók,
mindenki a kárpótlást keresi,
mindegy: ki az alvó, ki a megalkuvó,
mert jogaival nem tud mit kezdeni.

A menthetetlen ember

Kitépte a pillangók szárnyát, kétharmadig.
Majd beleszeretett egy lányba.
Azóta a pillangókat se bántja.
S a gravitáció ellen se tudományoskodik.

Álmok nélkül

Te nem tudod, milyen az,
amikor már nem szeretsz.
Mikor már nem veszed elő
nosztalgiából beragasztós füzetedet.

Nem kapkodsز Ady versei után.
Porosodik Juhász Gyula,
Magyar Rapszódia. Piszkozat,
könyv, cédé, emeletbe rakva.

Eluralt a közöny. Megkaptad.
Lelked a Semmire várt.
Letekintesz. Lihegsz még egy
kissé, mint érted édesanyád.

Ugyanaz a véleményed
a Napról, a Pulykanapról.
S már azon sem csodálkozol,
mi kerül elő, alulról.

Délidőben

Nem tartozol nekem semmivel,
te égi selyemkendő.
Takard el a múltamat,
ha vágyam megnő.

Hadvezér előtt

Nem akarok többet megbosszulni.
Egyet akarok már csak: elmúlni.
Nem akarok idő előtt megszökni.
De nem foglak, élet, megköszönni.

Hangok a múltból

Most látom csak, mekkorát vesztettem.
Hogy már nem vagy velem egy tanteremben.
Csak egyszer hallanám a hangodat.
Mindegy, mit formál ajakad.
Mindegy, mit mondasz, verset, vagy kosarat.
Ne hagyj itt. Vigy oda, ahol Te is vagy.
Hidd el, nem a kék szem, a hang a lényeg.
Hanem, hogy megjavult tőled egy lélek.

Végrendelet

Szeretnék néha lelkesedni még,
nem kívánnék tiritarka franciaágyat.
Csak nézném letről a boltgarázsos bérházat,
s élvezni az út menti olvadó hó ízét.

Szeretnék néha emlékezni még,
gyakrabban kérni bocsánatot,
hanyagolni nyakhegedűt, elektro-tankot.
S megmérni a hajnali Nagyerdő zajszintjét.

Ó, én nagyon halk beep-jeleket adnék.
Nem vágnának skalpomra a kémprogramok.
S ha lekergettek a troliról, s a fogam vacog,
én az iskolában is emberek között lennék.

Szeretnék néha égbe vágni még,
lemaradni a fél Szenegáli Himnuszt.
Körzővel szurkálni a matekozó abroszt.
Szeretnék a zsámolyon átugorni még.

Lukács Réka

1990. december 29-én születtem egy határ melletti kis városban, Mosonmagyaróváron. Egyke vagyok, édesanyámmal és nevelőapámmal élek.

Idén fogok érettségizni. Szeretem az embereket, főleg a gyerekeket, ezért pedagógiai pályára készülök.

13 éves korom óta írok verseket, néhányat megmutattam interneten más amatőr művészeknek és természetesen a magyar tanárnőmnek is. Legjobban családom és barátaim inspirálnak. Műveim többsége viszont szerelmes hangulatú. Fő ihletőjük egy "se veled, se nélküled" típusú kapcsolat volt.

Szeretek verseket írni, mert élvezem és minden új versem hozzátesz valamit az egyéniségemhez.

Csak előre!

Vár rám még annyi minden,
Munka, utazások, új szerelem,
Végre szívből búcsút intek,
Érted már nem fáj szívem.
Nézd, felálltam, s megtettem

Az első lépéseket a boldogság felé,
Nézd, végre észhez tértem,
S elindultam egy új jövő felé,
Egy új jövő felé,
Melyben Te nem szerepelsz,
Egy új jövő felé,
Ahol Te már nem érdekelsz.
Boldog a szívem, hogy újra szabad,
S lelkem vidám, és nevet,
Végre nem irántad éled az akarat,
Már nem öröm, ha felidézem az élményeket.
Érzem, a tavasz lassan ideér,
Tudom, már itt van közel,
Látod, végre elköszön a tél,
A kelő nap sugara kedvesen átölel.
S had köszönjem meg, hogy engedtélt szeretni,
Köszönöm, az emléket,
Bár tudom, hogy ne fájjon, el kell feledni,
De köszönöm Neked ezt a szép évet!

Nem értem.

Nem értem.

Mi történik velünk?

Nem értem,

Bár tudom, mi formáljuk életünk...

Nem értem.

Miért vállaljuk még mindig ezt?

Nem értem.

Miért hiszem, hogy ezúttal jobb lesz?

Nem értem.

Miért kellene mindent előre sejteni?

Nem értem,

S talán már nem is akarom megérteni.

Epilógus

Elbúcsúzom. Életedből kilépek.

Elbúcsúzom. Többé már vissza sem nézek.

Te voltál, kiért szívem egykor lángra gyúlt,
S most Te oltottad el a tüzet.

Már nem haragszom, bár néha még fáj a múlt;
Az elmúlt boldogságért a sors így fizet...

Elbúcsúzom hát, életedből kilépek.

Elbúcsúzom. Ígérem, soha vissza nem nézek.

Mit érzel?

Mit érzel,
Ha rám nézel,
Ha rád nézek,
Ha mosolygok,
Ha boldog vagyok?
Mit érzel?

Mit érzel,
Ha rám nem nézel,
Ha rád nem nézek,
Ha sírok,
Ha szomorú vagyok?
Mit érzel?

Mit érzel,
Ha hozzád érek,
Ha csókot kérek,
Ha lelkes vagyok,
Ha törődésre vágyok?
Mit érzel?

Mit érzel,
Ha hozzád nem érek,
Ha csókot nem kérek,
Ha lelombozódok,
Ha törődést nem akarom?
Mit érzel?

Mit érzel,
Ha érzel,
Ha nem érzel,
Ha szeretnéd
Ha nem szeretnéd?
Mit érzel?

Óda a magányhoz...

Te kínzó magány,
Te szálnalmas lélek,
Te álnok pogány,
Te hitvány féreg!
Nem kellesz már
Miért nem érted?
Hagyj el végleg!

Váljunk el lassan, szánakozva,
S a sajtó emlékektől,
Miket nem feledek soha...
S ha hiányod nagy lesz,
Csak visszahívlak én,
S ha boldoggá senki nem tesz,
Veled sírok majd a vég peremén!

Mihaleczki Mária

- Mentsváram az írás - 1986 júniusában, egy esős, péntek éjszaka édesanyám által a világra jöttem. Megszülettem. Békéscsabai lakosként élem életem, előzőekben pedig falusi kislányként játszottam az udvaron (Csanádalberti).

Életem része, mentsváram az írás. Első versem 11 éves koromban született, egy porszívó ihletett meg. Majd nyolcadikos koromban (az első szerelem átélése révén) kezdtem el igazán az irodalom, és költészet felé fordulni, alkotni. Középiskolás koromban rendszeres felléptem saját versekkel, Alapítványi esteken, iskolai rendezvényeken. Azóta rendszeresen írok, napi szinten; főbb témáim: a szerelem-szeretet, az érzelmek, az elmúlás, a családi összetartozás. Írásaim általában negatív hangvételűek, ám a legtöbb esetben pozitív kicsengésű tanulságot lehet levonni alkotásaimból.

„Asztalfiók” költőnek tartom magam, de nagyon szeretném megismertetni minél nagyobb körben az írásaimmal a kedves - irodalmat kedvelő - érdeklődőket, ami a mai világban nagyon nehéz, magas falakba ütköző feladatnak tűnik, hiszen nem állnak sorok (sajnos) egy-egy verseskötet megjelenésekor a könyvesboltok előtt, s nagyon nehéz támogatókat találni, hogy nyomtatott formában, kötésben megjelenhessenek verseim.

Mint már írtam, az írás számomra mentsvár, s minden örömem, bánatom fellelhető műveimben. Az írásaim Én vagyok. Szenvedéllyel fogom meg tollamat, vagy érintem a klaviatúrát, s szívesen olvasom más, pályakezdő, amatőr író, költő műveit.

Meghaltak a szüleim -Apám sírjánál-

Koszos kezem, körmeim alá bebújt a föld, rendbe
tettem sírod,
Elég meleg van ma ránk, nem tudom, hogy te ezt,
hogy bírod?
Beszélek hozzád, mintha itt ülnél velem szemben,
Pedig csak hamu mi megmaradt belőled e veremben.

Szeretlek apu, bármit is vétettél,
Hibáztál, míg éltél,
Te azokért rendben utólag, mind megszenvedtél.

„Apa, apu, apuci... Úgy fáj!
Sírni mégsem tudok már.
Szomorú vagyok, hogy nem lehetsz velem még sok-
sok éven át,
De te úgy tettél, mint azt kellett, követted anyát.

Idegeim e perceket nehezen küzdik, gyenge vagyok,
De gyermekem olyan erőt adott,
Milyet mástól nő, anya még sohasem kaphatott.

E falu, hol téged saját kezünkkel eltemettünk,
E falu, ahol általad megszenvedtük
Gyermekkorunkat, a lelki magányt,
S ma sem tudom megfejtani azt a talányt,
Hogy mi vezetett téged arra,
Hogy áldozattá váljon gyermekeid anyja
Általad.
Sajnálталak.

Nem lehet mindent az alkoholra fogni,
Vagy, hogy nem volt kimosva egy pár zokni,
Nem lehet csak úgy valakit megütni,
Vagy, mert nem ízlik a leves, székről lelökni.
S hiába kérlek, még egyet mégis belérügni,
Majd megbocsátás nélkül, később ajkát megcsókolni.

Szenvedett anyám miattad,
Te is szenvedtél, tudom,
De hagytad,
Hogy ez odáig fajuljon,
Hogy anyám anyja a gyásztól
A temetőben a lánya sírjára boruljon.

Sokévi rettegést okoztál,
Majd rettegve egy éjszaka te is végleg elaludtál.
Mindezek dacára nagyon hiányzol,
Eszembe jutsz sokszor, ki tudja hányszor,
S olyankor nagyon sajog gyermeked szívem,
Magányos kislányként kuporgok,
S érzem,
Hogy így árván,
Teljes valómból vérzem.

Apu, anyu!
Por és hamu!
Simogatni már nem tudtok engem,
De kérlek, kövessetek csendben,
S minden szenvedelmem.
S ha hibázom, vagy vétek,
Vigyázzatok rám, nagyon kérlek.

Purgatórium

Erkölcstelen képzetem.
Valóban azt képzelem,
Amit meg majd soha nem teszek,
Vágyaimban naponta elveszek.
- Már nem is tervezek,
Csak ölbe tett
Kézzel várom a végzetet.
Menny, vagy pokol?
- Ki lesz ki "ott"
Lábaim elé omol?
Vagy én esem majd térdre előtted?
Neked nem fog hullani értem
Tüzes könnyed.
Sorsom felolvasod,
Mint gyerekeknek a könyvet.
Nézz rám! Azt fogom kiabálni,
De te nem hallasz,
S nem fogsz felállni
Sem.
Ekkor megteszem.
Kezeim torkodra szorítva könyörgöm neked,
Adj nekem könyörületet,
Hagyd meg nekem a nyugalmat,

Ám te hatalmad
Kihasználva,
Egyáltalán nem kiabálva,
Felhúzod szemöldököd
És végzetem közlöd:
„Purgatórium.”
(Unikum.)
Nem leszünk sokan, felnevetek,
Ilyen peches csak én lehetek.
Keserű, száraz a szám,
Nem kellett volna talán,
Csendbe kellett volna maradnom,
Haldoklom.

Fonnyadt kezeimre nézek,
Észrevétlenül elégnek,
Majd lábaim következnek,
Nyoma sincs annak a testnek,
Mi egykoron oly emberi volt,
Minek a szerelem dalolt,
S férfi ámultan meghajolt.

Nem tudom megállítani, égek!
Egy érdekes momentum: nem félek.
Semmit sem érzek.

Ne szánj meg, kérlek!
Megérdemlem.

Eltűnök végleg.

Molnár Szilvia

1973. szeptember 6-án születtem Szegeden. Könyvtáros diplomám van és az Egyetemi Könyvtárban dolgozom.

Valamikor az általános iskola végén írtam a legelső verskezdeményem. Tudatosan körülbelül nyolc éve foglalkozom az írással.

Rengeteg tartalmas magyar költőtől olvastam, közülük néhányukat példaképemnek tartom. Ilyen számomra Ladányi Mihály, Beney Zsuzsa, Kányádi Sándor. Aki előtt, és akitől a haiku műfajt megszerettem, ő Fodor Ákos. Azóta is a haikut érzem legközelebb magamhoz. Sokszor próbálom ki magam ebben a versformában.

Publikáláskor az Aphrodite nevet is használom. A Barátok Verslista tagja vagyok 2002/3 óta. Rajtuk keresztül, listás antológiákban szerepeltem és néhány egyéb irodalmi oldalon/lapban is olvasható vagyok időnként (Kaláka, Hetedhétár).

Kertek éke volt játékunk

Tátást szádon meg nem állva provokáltunk
Ádáz keser-gyötrő gyermekkor incselgésekor
Tán antimámort felejtész utólag, ugye kedves?
Ismered lelkünk: olykor a szeretet-bántás heves;
Kacsónkba beleillő kis test-ajkad selyem-érintésekor
Alakodba olvadó illatoddal házi mutatványt
produkáltunk.

Telet csókoló

Kemény szirmaid dárdákként sokasodnak
Rajzanak köztük önkéntes katona-szárnyasok
Íngasz a szélben a fejfa tövében
Zúgod a gyászt búcsúzóik özönében
Angyali termeted őszbe vegyülő avaron
Napsugár-nyugalom ágyasok szelíd kelyhében
Télcsók ha szálka a 'vénasszony' szemében
Érzed, ez mély-puha enesztelő állapot
Mert mind fölött, ki itt élt, a jégcsillagok
felragyognak.

Nagy Gábor

1983-ban Hatvanban születtem és 2003-óta foglalkozom rendszeresen írással.

Verseimben próbálom az élet 'sötétebbik oldalát' illetve a modern világ problémáit bemutatni, elemezni mint létező és elkerülhetetlen rosszat.

Legfőbb célom, hogy minél több emberrel megismertethessem verseimet, gondolataimat.

Megkéssett búcsú

Ma nem indulok el hozzád
hús lombok árnyai alatt,
ma nem kiáltom neved a szélbe
s nem emészttem majd magam,
hogyan nem láncol össze a sors
Nem, ma egyedül megyek
az ezüst fém eső övezte úton,
lábaim térdig a fekete sárban
és nyílt ereim már érzem -
belekiáltanak a nagyvilágba
Ma már nem szaladhatok hozzád
karjaidba annyira megcibálva
mint csak isteni játékszerek,
ma már nem súghatom öledbe
a lét súly s én többé nem repülhetek

Megfáradtunk

Kiéggett aggyal tompa reggelen
őszinte mosolyt küldeni,
szürkeségben vágyunk tüzét
mindig új színekkel hűteni
elfáradtunk napról napra küzdeni

Rozzant buszon, rozzant szívvel
az ürességbe menni, menni,
még több reményt könyörögni
vérezni, nézni és sírni

elfáradtunk hát hiába kérni

Esténként üresen elaludni,
álmok nélkül halkan hazudni
még elér majd a végzet
és engedünk mint megigézett

mert elfáradtunk s a világ nehéz lett

Télen

Közelebb érezzük most veszünk
tél üli a tájat de restül
hegykén jár a szél,
hegykén száguld a hegyekben
s kis fuvallata is elsodor
vissza, sötét, messzi helyekre
ahonnan de rohanva jöttünk
és ahova mégis visszaver veszünk
mert jaj mint némelyik hal
mikor télen befagy a víz és a part
meghalni születünk

Dr. Nemessányi Mária

Barátaim, és azok, akik alkotásaimat olvassák, NeMo-nak ismernek.

1963-ban születtem Budapesten. 3 testvéremből művész lett, magam az orvosi hivatást (művészetet) választottam. 3 csodálatos lányom van. Szenvedélyem az alkotás, ezzel vezetem le a mindennapok stresszel teli életmódját.

Szeretni fáj, de mégis: maga az élet.
Patakok, virágok, tengerek és rétek...
M megbújni mosolyodban végleg
Szárnyalva, örökre szeretni téged. (2007)

Családi örökség a hit, a zene, a természet szeretete.
Gyermekkorom óta zenélek és fotózok, 1982 óta verselek:

Az életem, s a lelkem,
Mit versbe szedtem.
A forma, s a költő tán nem tökéletes,
Ám a leírt sorok szándéka nemes,
Talán...
Elolvasni is érdemes. (2008)

Ha megérint, amit olvasni fogsz, akkor érdemes volt barátaimra hallgatni, akik régóta publikálásra biztatnak.

Végül miért „NeMo”:

Ha egy vers kívánczik pennám hegyére,
Isten küldi azt, én csupán leírom,
Mindössze az Ő íródéákja vagyok,
Tőle származik minden gondolatom. (2007)

Nem a szerző, a gondolat a lényeges.

Névnapi csokor 2008

Világűr mélyében
 nap hevében
 tavaszi rét
 az égen vitorlázó
 harmatos fűvön
 milliárdnyi vízcsepp,
 tücsökhegedűtől hangos nyári rétek,
 cinkék tavaszi nyitni - kékje,
 rigók hajnali füttyögése,
 tengerek kéklő
 mélye,
 az
 egek
 messzesége

köszöntsön Téged e szép napon,
 s fiad mosolya.
 Adnék valami nagyot,
 de a százezer csoda,
 melyet a világ készít számunkra
 nem sajátom.

Csupán
 látom, hallom,
 csokorba kötöm, s átadom.

Szeretettel,
 lélek - meleggel
 s igaz barátsággal
 e szép, csodaszép napon:
 A névnapodon.

Éltessen Téged a Jó Isten,
 Óvjon, s tartson meg egészségben,
 humorban, szeretetben, s fényben.
 Őrizzen meg minden jót Benned,
 s adjon békés, bölcs, örömteli lelket!

Üvegcserép

Ha ki tudnám fejezni, amit érzek; zseni lennék...
de mit átadhatok neked mindaz csak üvegcserép,
s ha az üvegen átsüt a nap, az is szivárvány, fény,
lelkedhez gyémánt illik... de ez csak egy törött cserép!

Elhoztam játékgyöngyeimet,
s neked adom már mindet,...mindet:
Mindenemet elhoztam neked,
mert a fény, mi bennem él; tied.

Tied a meleg kályha tüze,
vörös és arany forró színe,
tied a mélykék tavak öle,
tündöklő egek üzenete,

Tied a borús bíbor bája,
tündék ezüstszín kacagása,
Tied a százszerű szivárvány,
tied a tűz-meleg borostyán...

S tied mindaz, ami én vagyok,
a fagyból felolvadt jégcsapok,
zord tél, derűs tavasz és a nyár...
lelkem minden kincse tied már.

Balatoni napkelte

A víz kristálytükre csókot küld az égnek,
pirulva üzen a Nap a messzeségnek.
Csendben, s madárdalban fürdőzik a hajnal,
Neked küldöm versem egy szelíd sóhajjal.

Párafüggöny rejti még a távol bércet,
tó tükrén ringatva récegyerek lépked.
Rejtélyes derengés, melyet áttör a fény,
Háborog a szívem, mégis: él a remény.

Sejtelmes fényekbe öltözik a világ,
felhő burkolja be a horizont alját,
s bár a fák csúcsán még lomhán ballag a Hold,
születőben a fény, mely minden mást kiolt.

Viseltes ruhaként foszlik szerte az éj,
kacér fény bujdokol felhőpaplan mélyén;
Bújócskázik a Nap, kikukkant az égre;
Arany hidat von a mélykék tó tükrére.

Szépségben az élet; minden hajnal ünnep,
sehol sincsen párja ennek a derűnek!
Madarak dalában szárnyalok a széllel,
feloldódom csendben, időben, és térben.

Titkos hely

Álom és ébrenlét határán van egy hely,
ahol az angyalok kórusa énekel,
ahol nem nyomnak földre a napi gondok,
ahol szeretet világít, s lelkem boldog.

Titkos kert álom és ébrenlét határán
Hozzád repülhetek a szivárvány szárnyán,
szorosan átölel, oltalmaz két karod,
álomország határán tündéred vagyok.

Mert néha...

Mert néha...
Amikor az eső csendben kopog és sír,
Amikor a szél a lombokon szimfóniát ír...

Mert néha...
néha egy kis gyengédségre vágyom,
Szorosan hozzád simulni... álom, édes álom...
S a csendben hallani szíved dobbanását,
Mint homokszemek csendes pergését-hullását,
Megállítva az időt
Ölelj, s adj levegőt!

Mert néha...

Amikor halkan szívembe lopózik a bánat,
sose bánd, hogy hozzád futok... add a vállad!
Csak egy gyermek vagyok, aki ölelésre vár,
ha látlak mosolyogni, semmi sem fáj már!
Mert Te én vagyok...
add a két karod!

Mert néha...

amikor jóéért rosszat kapok cserébe,
amikor már nem tudom, merre lépjek,
amikor értelmét veszítve hull elém le
az életem, s félelem hasít elmémbe;
vajon miért létezem?
Segíts! Kérlek, emelj fel!

Mert néha...

Csak lézengek tétován a világban
és csak azt érzem: nem erre vágytam!
Ó, annyi könny, annyi jóakarat, annyi szó...
annyi imádság és fájdalom, annyi buktató...
Létezel, s létezem...
Te bennem élsz, s én Benned támadok fel...

Mert néha...

amikor annyira egyedül vagyok,
hogy úgy érzem, a lelkem megfagyott...
Amikor az eső csendben kopog és sír,
Amikor a szél a lombokon szimfóniát ír...

Mosolyod, csendes szavad éleszt...

Állítsd meg, kérlek, az időt!
Szíved dobbanásában ölelsz:
köszönöm a szeretetet, s a levegőt!

Isa pur

Porszem vagyok Isten tenyerén:
talán árnyék vagyok, talán fény,
apró parány, mit sodor a szél,
vagy rész egy tervben, csoda, rejtély.

Tenyér, vagy kagylóvá tárt titok,
hová porszem-valóm berepül;
létem gyöngyszemmé érlelt homok,
ha a kagyló könnye rákerül.

Nyugalom - Balaton

Rőt hasú csónakot úsztat az este,
fodrozza tó vizét lágy fuvalom,
türkizen tükrözi tó vize, lesve.
Nézzed; e táj maga a nyugalom.

Csobbán egy potyka a nád-töve víznél,
angyali szárnyakon kőröz sirály,
loccsan egy réce, leszáll elibém,
milljomnyi halk hangon zümmög a táj.

Csillan a tó felett százezer álom,
lágyan, ha ringanak tónak ölen...
Tétova köd-pára sóhajt az ágon,
sátora langy-puhán tárul fölém.

Árva hajó lesi gyors rezdülésben;
röptető szél-gyerek játszani kész.
Bíbor palástot ölt esti igézet,
szárnysuhogás töri éj delejét.

Akkor majd...

Ha meghalok, ne hozzál virágot,
csak kísérv el; én már mindent látok.
Ha meghalok, gyűjts egy gyertyát értem,
de a láng a szíved mélyén égjen!

Nem kellene virágok és mécsek,
énmiattam ne szórd el a pénzed!
Nem vihetek semmit, ami érték,
nem foghat fel többé földi érzék.

Odaátról mosolyogva nézlek,
megsimítom orcádat, s megérzed.
Szerettelek, s Te szerettél engem,
Őrizlek majd lelkemmel a mennyben.

Ha meghalok, ne sirassál engem,
szállok már a csodás végtelenben!
Csak szívedben égjen tovább mécssem,
ha így lesz majd, nem hiába éltem!

Tündértánc

Az égi szekér hajdanán
a Hold kövér karimáján
ballagott,
Mély-sötét bársonyos éjben,
űr sejtelmes rejtekében
barangolt.

A Hold kerek ábrázatán
narancsszínű telt orcáján
mosoly ült,
kis egérke sajtnak nézte,
tücsök meg az égre nézve
hegedült.

Békák kara tónak partján,
szellő - füvek zongoráján
játszott,
csillag hadak miriádja,
éji fények száz csodája
látszott.

Titkos lények szerte-széjjel
kergették a pajkos széllel
az időt,
ki felnézett, álmot látott:
bégető felhőnyáj táncolt
keringőt.

Tündérszárnyak suhogása
verte fel a tücsökdalos
legelőt,
fényes szentjánosbogárka
csodálkozva szelte át a
levegőt.

Apró sárkány, igen merész
égre szállva szekérrúdhoz
odaért,
Tündértánchoz báli fénynek
lopott, túl a messzeségben
csillagfényt.

Mesevilág, álmovilág,
ki égre néz, láthat csodát
gyermekként,
Álmodj bátran, álmodj ébren,
álmodj szíved közepében
égi fényt!

Göncölszekér jót mosolyog,
lomhán tovább ballag a Hold:
meseszip,
tündértánc a csillagfényben
álmod békés mezejében
lám, elért!

Fűzfa-füzér fejedre

Szomorúfüzek
hajtják szelíden vízbe
zöld ágaikat,

virul a réten
százezernyi aprócska
kék virágsillag.

Ó- ezüstben kél,
s színez ezer fényt majdan
a tavasz-hajnal;

így szeretlek én,
számomra kedves, ezüst,
dérbe vont hajjal.

Szép szarkalábak
teszik még vidámabbá
mosolyod, s szemed;

jóságod tüze
átjárja lényem mélyét,
hogy beleremeg.

Nem tudom immár
elképzelni Nélküled
az életemet,

szavaid hangja
lelkem mélyén hosszasan
él, továbbrezeg.

S ha egyszer talán
Isten nem tréfál tovább,
és megkegyelmez,

Ki tudja, Múzsám,
talán Te is kimondod;
szeretted, s szeretsz.

Igézet

Távoli tájakon lépdél a lelkem,
képzeletem tüze nálad időz,
bár kőfalak ormai állnak előttem.
Messzi köd-árnyakon térdel az ősz.

Vágyaim szárnyain lelkem ölel most,
s tétova kincseim szórom eléd,
ám mégis csak szárnyaló, rebbenő álom,
éji igézetem lágy menedék.

Máshol, máskor (álom)

Máshol, máskor...
lehunyt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol.
Lebegve szállok ki a valóságból.

Álmok, vágyak, más világ,
Agyam lázasan számtalan dimenziót vált...
A föld felett szárnyak nélkül suhanok,
ott, ahol titkokat suttognak az angyalok.
Nem értem szavukat, mégis érzem;
mosolyuk csilingelve árad szét szívemben.

Máshol, máskor...
lehunyt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Fekete:
a hegymélyi barlangok tátongó öble...
Hófehér angyal repít a fekete éjbe.
Isten hátán fenséges bársonypalást a végtelen űr,
csillagok hunyorgó fényeibe ezer álom vegyül.
S hogy vajon az eljövendő mit hoz?
Éjsötét kristálygömbbe rejtett titkok.

Máshol, máskor...
lehunyt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Zöld:
akár a harmatfényben fürdő Föld,
smaragdok, mélyzöldben tündöklők.
Tavasszal a rügycsipkébe öltözött világ,
hunyt szemmel is hallod a madarak szavát.
Piszkos barnás-zölden hömpölyögnek a folyók,
zöld mohát izzadnak a kőhalmok.

Máshol, máskor...
lehunyt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Bíbor:
Hajnal a fényben fürdő havason,
Alkony egy elfeledett tavaszon.
Bíborszínű a forró vér,
a láng, mely utadon elkísér.
Vérvörösen izzó kohók,
szívem tüze ahogy lobog.
Bíborba öltözött fenség,
kezeimben a mindenség...

Máshol, máskor...
lehunyt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Sárga:
leharapott hegyek oldalán a márga,
a patak völgyben fürgén futó szalamandra,
a lomhán ballagó Nap vakító égi fénye,
a tavaszi réten megbúvó apró virágok kelyhe,
a narancsosra festett tűzforró sivatag...
Lepkeszárnyon suhanva hívlak...

Máshol, máskor...
lehunyt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Kék:
mint metsző tiszta, téli reggelen az ég,
kék, akár a csillagtüzeket rejtő lég.
Kéken ragyognak a tengerek,
csillanva üzennek kéken a hegyek,
Kéken izzik szemedben a meleg...
Tavak vize csendben pereg,
s kéken csillan a havas táj,...
Ó, bárcsak velem álmodnál!

Máshol, máskor...
lehunytt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Ezüst
Csillagpor, amely a szívembe került,
és ezüstsín szárnyalással Hozzád repült...
Lágy szellőtől ringatott hullámok selymes fénye,
tündérléptek nyomán a Hold ezüstöt szór a rétre...
A szín, mely hajad színét oly kedvessé teszi,
Ezüstösök szürkés-kék szemed pajkos szikrái...

Máshol, máskor...
lehunytt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
repülök, távol a világtól...

Fehér:
tündöklő, vibráló, igéző fény,
kristály-csillagpor havasok tetején,
szivárványból összegyűjtött színek,
testem a Föld fölött halkán lebeg...
Vakító ruhádhoz simulok,
ölelő karjaidba bújok...

Máshol, máskor...
lehunytt pilláim alatt fénykarikák,
színek kavalkádja táncol...
Csak egy álom:
ringató, kedves, csendes álom...
repülök, suhanok távol a világtól...

Oláh Imre

Hajnal feleségű, Ida leányú, harmincnégy éves
kertészmérnök, ki emberként Krisztusira vágyó.

Tizenöt éves koromtól versben nyugszom meg, s
bemutatkozni is ezzel szeretek:

Lapokra rajzolt ének, (mint én –ek)

Átadható-e amit érzek?
Látható-e amit látok?
Becsomagoltam,
s átadom neked,
ha megvárod.
Nem nehéz csomag.
Sem ódon festett kép.
Nem éles. Nem ékes.
Fehér tükre van csak
megkarcolt sebének,
lapokra rajzolt ének,
lelkemből himzett csók!

Ábelarcú Kain

Elmerülnék én most, mint aki bágyadt
újszülöttje lett ennek a világnak
Anyamellű, Apaszagú ágyon,
talán ősi lelkem megtalálom.

De Ábel arcú Kainokra lelek,
kik előttem és utánam is lesznek.
(Mert) belőlük támadt csonka arcom,
mi nekik volt, nekem is az harcom.

Látni bennünk az ősi telhetetlent,
az állatszagú ördögi kegyetlent!
Mert gyűlöl szívem, sokszor gyilkol váddal!

Ugyanaz az indulat lakik itt bent,
amivel Ábel kezére Káin lehelt,
s feloldást nem nyerek, csak Messiással.

Átnyúlok a hegyen

Átnyúlok a hegyen
hullámát hagyom
most puha szender hajadnak.
Csak nézem a szemed
pillád ívén hogyan csókol meg a Nap.

Pár óra még, s omló szürkesség
hajadra pihen
karommal fonlak magamhoz
Ugye akarsz: így legyen?

Messze vagy most, lépted
ívén a hajnal hoz vissza csak
utazunk álmodón magunk
s őrt áll értünk a pillanat.

Nehéz a szó, gyökere tág,
mély, föld alatt megyen,
letisztulni rögök közül
kérlek kutass itt velem!

Derítsük ki hajszálai
fodra, léte merre tart
tudjuk meg, ha ásatásunk
forrása csontunkba vart

Sebet, ívet, derűt
együtt vészeljünk csak át,
hogy örök ölelésünk
gyermekünknek adjuk át!

Mert szeretni szeretnék!
s akarva akarlak
Mindig mindenütt
Téged Magad!

Átnyúlok a hegyen
hullámát sodrom
most puha szender hajadnak
nézem a hajnalt
pillád ívén mikor ébred már a Nap.

Újra eljövök!

A kéreg alól most kikaparom
a napot, s a holdat
eltörlöm a hamis istenségek szobrai
oszlopokat ledöntök az utak mentén
mert este a Kertbe megyek
onnan a Keresztre, a Sírba,
s aztán újra Eljövök.

Lerontom bálványholdjaidat a porba
kézívét a hazugságnak eltöröm
s emberszívekbe költözöm kopogva
nem erőszakkal, nem szóltan vad módra
Eljövök hozzád, ha vágysz szavamra
veled leszek minden lázas éjjelen
letörlöm könnyeid ruhám szegélyével
s az utolsó napon felébredhetsz Velem.

Orbán Anikó

1979-ben születtem Budapesten. Tizenkét éve vettem papírra az első versemet. Nem tartom magamat írónak, vagy költőnek, csak egy egyszerű, hétköznapi embernek, egyszerű, hétköznapi foglalkozással olyannak, aki néha tollat ragad és megfogalmazza saját érzéseit, gondolatait.

A verseket magamnak írom akkor, amikor valami kikíváncozik belőlem, de most úgy érzem, talán más is találhat bennük valami neki szólót. Sokat segítettek nekem a megszületésük pillanatában, ezért egy összefoglaló névvel láttam el őket: Szívem menedéke.

Bízom abban, hogy a kimondott gondolatok a Kedves Olvasónak is reményt, segítséget nyújtanak, és talán megtalálja valamelyikben a szíve menedékét.

Fogadja nagyon sok szeretettel néhány versemet.

Karácsonyod

Ezüstösen csillogó hólepte éjszakán
Sötét csend ölel körül.
Nézed a hópihét, mely ott ring a fán,
Mosolyogsz, de szíved nem örül.

Körbetekintesz a havas dombokon,
S a megfagyott lélek sík taván,
Ma sem jutsz túl a napi gondokon,
A szürke élet sóhajtó szaván.

Mégis nézd, felragyog egy csillag feletted,
S a távolból egy halk csengő szól,
És bár azt hitted rég elfeledted,
Aki Van, most épp rád gondol.

Tudja, hogy szükség van itt a reményre,
Hogy a világtól megvédhesd magad,
Így gyöngybetűket karcol rideg tavad jegére,
Mely örök életedre ott marad.

Mikor érzed már szeretete betöltő mámorát,
S elfelejtetted az igaznak vélt elveket,
Gyorsan kibetűződ a szavak szűk sorát:
„Megszületett szívedben a remény gyermeke!”

Áldás barátoknak

Ha te nem lennél, nem lenne barátom,
Nagyon üres lenne a világom.
Ha te nem lennél mondd, ki nevetne velem,
A bajban, ki fogná kezem.
Ha te nem lennél, hát nem lennék én sem,
Ezért az Urat reggel így kértem:

Áldjon meg mindig, mikor felkel a Nap,
Árasszon rád reményt keltő sugarakat!
Ennek fényét kövesd a nehéz percben,
Hogy kiutat lelj a gyötrelemben!
De ha nem látnád a fényt, ha nem figyelnél,
Találj menedéket a két kezénél.
Emeljen föl, hogy meg ne üsd a lábad,
Csak akkor eresszen, ha véget ér a bánat!
És amikor az égbolt elsötétedik,
S a félelem mindenkin eluralkodik,
Óvja meg hazafelé vezető utad,
A holdfény váltsa fel a napsugarat!
Ez vezessen át a sötét éjjelen,
Hogy az Úr minden percben veled legyen!

De egyre vigyázz, ezt soha ne feledd:
Szeresd Őt nagyon, hisz most is itt van veled!

Szerelmem

A tömeg sodort magával
-Itt megállni nem lehet!
Visszhangzott mindenfelől,
hát mentem én is,
persze nem legelől.

Megláttalak Téged,
Te is észrevettél,
s hozzám közeledtél.

Megálltunk egy percre
- amíg nem sodort a tömeg –
Egymással szemben...
És megajándékoztuk egymást.

Azután továbbmentünk,
és én még sokáig kerestelek,
abban a nagy lökdösődésben.

Így találkozott egymással
egy szomorú szem és
egy boldog mosoly.

Nagypéntek

Hull a lepel, s már tisztán látok.
Fölöttem Ő, előtte állok.
Szeme rám tekint, ó én bűnös lélek!
Kereszt és vasszögek, hogy örökké éljek!

Széttárva kezei, kitárom szívemet.
Vérző sebeit látom és könnyezem.
Kínokat értem, értem szenvedett,
A bűnöm fájó vasszöge ránehezedett.

Megérdemlem? Jobb akarok lenni.
Hozzád közelebb akarok menni.
Leborulni előtted, bánni minden vétkem,
Minden rosszért az elégtételt kérem.

Lépek egyet, kinyújtom kezemet.
Enyhíteném most fájó sebedet.
Ez röpke pillanat, mely elszáll egy perc alatt,
De szívem ott marad a kereszt alatt.

Zárt rejtekemben

Elbújok, de hogy mitől félek
Megfogalmazni sem tudom.
Zárt rejtekemben élek,
Nem tudom, hogy mitől félek.

Néha előmerészkednék,
Hogy lássanak az emberek,
S én is beilleszkednék.
Néha előmerészkednék.

Félek, hogyha befogadnak,
Rájönnek, hogy rosszul tették,
S végül, majd mind elhagynak,
Így félek, hogy befogadnak.

Régen én is köztük éltem,
Nem érdekelt, hogy mit mondtak.
Sértésektől én nem féltem.
Régen én is köztük éltem.

Meghallgattam, kit meg kellett.
Jól esett, ha jót adhattam.
Éltem barátaim mellett,
S hallgattam, amikor kellett.

Engem sokszor megbántottak,
De segítséget tőlem kértek.
Megértést is tőlem vártak,
Közben sokszor megbántottak.

Lehet, kissé megsértődtem,
Velem senki nem törődött,
S ezért hát így döntöttem...
Lehet, kissé megsértődtem.

Nagy ritkán benéznek hozzám,
Mosolyt adva ajándékba.
Ismét életüket hozzák,
Amikor benéznek hozzám.

Nézek ki nagy magányomban
A szürkülő élet-ablakon.
Kint élek velük álmomban,
Nézem őket magányomban.

Lázadásom idején

Elém állsz – ha Rád sem tudok nézni,
Ha kiabálok, s el akarlak üzni.
Nem szólsz, csak szeret a szemed.

Vezetsz – mikor elfutnék előled,
S mikor úgy érzem megszabadultam Tőled,
Gyöngéden megfogod a kezem.

Hallgatsz – mikor kiáltok: Szólj!
Hogy életem kérdéseire válaszolj.
Magadhoz öleled a szívem.

Mosolyogsz – mikor sírva borulok eléd.
Pedig elhagytalak, nem is fordultam Feléd.
Szólsz, s hangom a Tiéd.

Orosz Viktória

1986-ban születtem Beregszászban. Pszichológiát tanulok és verseket írok.

A „hajnali passió” közel két éve született egy ködös reggelen.

hajnali passió

hajnalban
mikor senki sem lát
    elbújok
    s a bokrokon át
ahol elfogynak a
szuszogó zajok
    meghorzsolt
térdemre hajlok
    leheletem a
    földet veri
szántja fel velejét
ahogy a füzek
    lelke szeli
ketté a víz tetejét
    veritékem a
szárazság beissza
ahogy e hajnalnak
se vége se hossza

és senki más
    nem hallja
motyogásom
senki nem érzi
haldoklásom
ma senki nem
    ölel át hogy
    szeressen
ma meg kell
hogy apám
    feszítsen
estére már csak
    meghasadt
testemet látom

ember!
még egyszer
ki váltana meg
ilyen áron?

Petőcz Miklós

55 éves vagyok. Szobrászkodom és több verset is írtam.

Verseimet többnyire élethelyzetek, életképek ihletik és ha valami olvasható eredménye lett gondolataimnak, akkor azt versbe fabrikálva próbálom megosztani másokkal.

Felismerés.

... és gyúrtem magam alá, sok röpke dicsőséget.
Felejtettem magam mögött, túlszárnyalt reménységet.

De a vágyak hegye, csak emelkedett, sziklákat
görgetett elém.

Nem adhatom fel, hisz fönt lesz mind az enyém,
--gondoltam.

s görcsös kezem tépett, új vágyat a múltba
... és kapaszkodtam megint, csalódottan, újra
--fel!

De már tudom, így nem érek a csúcsra,
megpihenni,

eztán mindig boldognak lenni.

--Itt most Isten tanít bölcsen,
az útján, lassan, menni.

Te más vagy!

Te más vagy, neked nincs penészszagod.
Ruhád vasalt, s rajta finom illatok.
Téged meleg szoba vár, nem nyirkos sarok,
hol a hideg már remegő csontodig hatott.

Te akkor vagy boldog, ha kávét kapsz az ágyba.
Én akkor, ha vacsorád dobtad a kukába.
Megvagyunk így együtt, te is láthatod.
Jóból is rosszból is egyformán adatott.
És ha néha meglátsz, vigasztald csak magad!
Nem Te, Istened szabta meg sorsomat.

Szeretlek !

Száz szivárvány vagy az égen!
De jó lenne beléd bújni.
Veled egy szelet fűjni!
Szivárványcseppként lehullni!
Zöld fűszálon gyöngyharmatként megszületni!
Ott egymásban tetszelegni,
Egybekelve leperegni.

Nézőpontváltás.

A gondolat most galaxisok porában jár, napok között
halad.

Jövő a múltjelen,- időtávolság.
Állandó csak a rendeződés.

Tünemény csoda jár át pillanattest agyat.
Istent gondol, rendet, igazodást. - vagy talán ellenáll?
Miért rend, hogy vagyok itt tűnő, sziporka szabad
akarát?

Tán a fű is jobban helyén van itt '
s én lennék Isten nélkül,
csak táplálni született sárakarát.

Öntudat.

Tréningnadrágom foltos és kitágult
nem feszes már, de hidd, jobb is ez így.
Hangom rekedt,- halk mondatom fásult,
Léptemnek tétova ritmusa ring.

Tölcsérré formázza számat a vágyam.
Hús borom mámore bontja ki szárnyam
Röhögve szűröm át agyamat a borban
De annyit még tudok, hogy ehhez jogom van!

Polgárné Dornai Klára

Veszprémben születtem 1954-ben. Gyermekkorom emlékei Herendre kanyarodnak vissza, de középiskoláimat már Győrben végeztem. Éppen negyed évszázada élek a Rába folyó festői környezetében, a nicki duzzasztó mellett.

A versek közelségét, mindig fontosnak éreztem. Volt időszak az életemben amikor „faltam”, és volt amikor „csak” szavaltam őket. Nagyjából tíz éve írok verseket, elsősorban a lelkemet mélyen érintő dolgokról, legyen az öröm, fájdalom, bánat, bosszúság, vagy éppen a világ nyomasztó dolgai.

Szerencsés az ember, ha vannak álmai, céljai és megtalálja az oda vezető utat. Én szerencsés vagyok, megtaláltam önmagam.

Hajnaltól estig

hajnalban tenyerembe
gyűjtött harmattal
mosom le a szennyet,
tiszta napra ébredj,

első fénysugarával
a bágyadt reggelnek
szárogatom a könnyeket,
mosoly fakadjon arcodon,

délben felperzselem
maradékát a rossznak
hőséggel sújtok a gonoszra,
lelked maradjon ártatlan,

napnyugtával a megváltó
enyhülést nyújtom
nagy kerek korongon,
lásd meg a szépet,

s ha csillagokat gyűjt az este
lágý dallam kering a végtelenben
hitvesi ágyunk szirmok közt vetem meg,
fel-fellángoló szerelmünknek.

Ölelés

Oltsd
el a lámpát kedves,
ölelésünk
legyen sejtelmes,
szerelmeddel
oldozz fel engem,
szemérmem oltárán,
ha fekszem.

Unoka köszöntő

-Polgár Juliannának-

Boldog várakozásban
világra jöttél,
éltető örömet hozni siettél,-
piciny leányka, Te drága kincs
a jövő kapuján vagy kilincs,

sugározzon életed, akár a nap
álmaid folyama, mint dús patak
valóra váljanak,
szavaid szívünkben
reménnyé nyíljanak,
magasra nőjél,
hogy lássanak

... már jártál ott ...

-Julcsinak-

Te már jártál ott, ahol csak kevesek
téged már megérintett a túlvilág szele
láttad közelről a felkelő napot
a holdat, amint magában ballagott
csodáltad a millió apró csillagot
a föld fényeit, ahogy esténként felragyog
téged már majdnem elengedett a föld
de megküzdöttél érte, hogy vissza jöjj
voltál apadni nem szűnő könnypatak
keresztet cipelő magányos hangulat ...
voltál kérdőjelek sokasága önmagadnak
mikor a tények mögül az érvek elmaradtak ...
voltál falakat döngető kirobbanó esély
összekulcsolt kezekben elenyésző remény ...
voltál mások szemében szerencsétlen áldozat
magadéban, szenvedéssel szembeszálló egymagad
már jártál ott, ahol a párhuzam összeér
s a mindenségből a magányos lélek kilép ...
már megjártad a végtelen rögzös utakat
legyűrted a fel-fellángoló kínokat ...
te már átértékelted a földi lét értelmét
már megbecsülöd a pillanat, a perc értékét ...
Te visszajöttél. Mert ez „A TE VILÁGOD”
a barátok, élet, madarak, s a virágok ...

a küzdőknek most te vagy a kapocs, a menedék
sivatagban oázis, gyógyulásban a REMÉNY ...

Ebben a ...

Ebben a hajszolt világban,
esztelen rohanásban
    jó, hogy itt vagy velem,

ebben a zajos tömegben,
ellenséges közegben
    jó, hogy itt vagy velem,

ebben az örült technikával
átkódolt éjszakában
    jó, hogy itt vagy nekem,

válladra hajthatom fejem,-
tenyérynyi béke-sziget,
    ebben a lüktető világban.

Naplemente

A napkorong alakúszott az égen,
Bíbora tükröződik a kéken,
Te, aki mindezt végignézted,
Hitedet, soha-soha ne veszítsd el...

Szeretlek

Azt szeretem benned
aki vagy,
úgy szeretlek téged
ahogy vagy,
másként az érzés
nem lenne igaz,
másként benned
szeretném önmagam...

Vágy (2)

Egymáshoz simul a testünk,
megöregedtünk,
a vágy sem a régi ...
és testünk, ha kéri,
hát kevesebbel is beéri ...

Hiányod

Hiányod átjár,
mint őszi szél a lombokon,
a „nem vagy”
gondolatát a folyóba dobom,
látod? -üres vagyok
porladok,
akár a kihalt csigaház
a vérző avaron.

Elsodor a ...

Szíved minden szeretetével
szeress most engem,
kezed minden melegével
melegítsd a testem,
szoríts magadhoz erősen
egy percre el ne engedj,
ha magamra maradok
most elsodor a tenger.

Nézd...

Nézd kedvesem,
a fáradt nap elpihen,
bársony bíborát reánk hagyva, -
csodáld az égi tengeren.

Nézd kedvesem,
a fák már sötétbe burkolóznak,
vége megint egy napnak, -
hordalékát vállunkra rakva.

Póli Róbert

1000 karakterben elférni ennyi időnek! Sok is, kevés is. Kevés, mert magamról csupa szépet szeretnék szólni, és nem lenne elég, lehet, 1000 oldal sem. Sok, mert nem magamnak kellene írnom magamról, beszéljenek rólam a tetteim, vagy a soraim. SOKkal többet elmondanak, mint amit én elmondhatnék.

Néhány információmorzsa azért álljon itt:

Franciás évfjártú vagyok, legszebb éveimet épp most taposom. Voltam aprókat tanító, vagyok nagyokat vigyázó.

Írni régóta írok (mióta kijártam az első osztály, he-he!), kb. 20-25 éve próbálkozom vele, több-kevesebb (inkább) sikerrel. Megjelentem itt-ott már (üztek, mint szellemet, ha-ha), helyi lapban leginkább.

Ha nagyon akarsz, a neten is rám találsz.

Írok erről, írok arról, mikor mit hoz elém az élet, vagy mikor szottyán kedvem léte lehelni hallgatag betűkbe.

A többi maradjon titok!

Vegyél nekem pónilovat!

Vegyél nekem pónilovat,
dereset-foltosat,
azon póni-lovagolom
át az udvarunkat.
Legyen neki kocsija is,
lágyan ringató,
minden este abban
mesélj színes altatót!
Éjszakára póni-házban
lakjon a lovam,
legyen álma olyan édes,
mintha ágyban aludna!
Simogatnám,
becézgetném,
etetném-itatnám,
mint ahogyan Te
gondot viselsz rám!

Pónilovat,
dereset-foltosat,
vegyél nekem,
drága apukám!

A béka és a gólya

Brekeke! Brekeke!
 plotty... plotty...
 Brekeke! Brekeke!
 plotty... plotty...
 Kelep... Kelep... Kelep...
 titty-titty-titty-titty...
 Kelep... Kelep... Kelep...
 titty-titty-ti... t... t... y-t... o... t... t... y...
 Brekeke! Bre... bre... ke... keeee!
 plotty-plotty-plotty-pl...
 Paff!
 Nyam-nyam-nyam!
 Mmmmmmmmm!
 Kelep... Kelep... Kelep...
 titty-titty-titty-titty...

Köszöntő

Holnap hajnalban
 harmatcseppet szedek;
 a reggel könnyeit
 csokrétába teszem.
 Így nyújtom át annak,
 kit legjobban szeretek:

köszöntelek Édesanyám
 e szép májusi reggelen!

Fénytündérek

Gyufa sercen.

Kis láng lobban.

Gyertya fénye feltámad,
elárasztja szobámat.

Lobog lángja, lágyan, lassan.

Táncot ropnak ottan mostan

Fénytündérek sebbel-lobbal.

Jobbra ing, majd balra is;

karcsú testük meghajlik.

Élet-táncuk szikrát gyújt,
melegíti lelkünk így.

Fénytündérek kinyújtóznak,

karjuk égig ér,

vörös-sárga tűz-ruhájuk

sötét éjben elkísér.

Csonka gyertya végsőt lobban,

Tündér Fények kialusznak;

lelkedben már képük ott van,

ők már soha el nem múlnak.

Gyufa sercen,

kis láng lobban,

Fénytündérek táncra kapnak...

Szülőknek szóló

Kicsi szívem
csak úgy dobog
ha közeleg
az ünnep,
annyi mindent
szeretnék én
kívánni tőletek:
szép játékot,
színes labdát,
ezer más csodát,
de leginkább
arra vágyom,
hogy szeressetek tovább!

A sárkány

Jaj, úgy félek,
rettegek:
szörnyű zúgás, ami bánt.
Hörög, prüszköl és tán
még tüzet is okád!
Hallom, ahogy közeleg...
Jaj, most mit legyen?
Kardot rántok,
megvívok vele!
Legyőzöm, mert hős vagyok!

De anya így szól rám:
- Maradj veszteg!
Ha itt ugrálsz, porszívózni nem tudok!

Óda Hozzád, Te Csoda!

Ajtóm előtt áll székem,
kertre néző teraszon;
ölében urasan helyet foglalok.

Ó, Kedvesem! Jere!
Jer hozzám közel!
Hadd gyönyörködjem Benned!

Bronz hajad lágyan omlik,
barna bőröd hús nyári szél,
szemed csillogása egy galaxisé!

Illatodban benne van
minden életnek tüze,
gyümölcsök érett szaga;

lila szilva-illat;
zöld diós, piros almás,
fürtös szőlő-aromák!

Bújj közelébb! Csókod kérem!
Úgy vágyik már szám reá,
hogy ajkam hozzád érjen!

Ó, mily élvezet! Teljes kárhozat!
Édes, mint szorgos méhek
gyűjtötte harmatos mézcsoda!

Az ősz íze, a tél dala,
a nyár minden öröme,
a tavasz szerelmes sóhaja!

Ez mind te vagy!
És ezért oly nagyra tartalak!
Általad van értelme e napnak!

De jaj! Mi lesz velem, ha elfogysz hirtelen?
Szomjamat hogy oltom újra majd veled?
Eh! Hagyjuk most a holnapot!

Még egy pohár hat puttonyost akarok!

Puzsér Zsuzsanna

Sokszor gondolkodtam már azon, hogy mi lehet az, amivel valami maradandót tudnék alkotni. Egy egyszerű határon túli kisvárosban élek (Gúta/Szlovákia). Mint a legtöbb helyi fiatalnak nekem is megvan a baráti társaságom, illetve több is, de a legkülönlegesebb bennük hogy valamiféleképpen ők is művészek. Inspiráljuk egymást, akár tudunkon kívül is. Ők az életem részei, még ha egyszer el is tűnnek, majd az életemből a verseimben akkor is továbbélnek majd.

Egyszerű gimnazista vagyok, világhódító tervek nélkül...egyelőre, és lehet, hogy fiatal vagyok, de a művészetben nem a kor, a származás, vagy a szépség számít, hanem saját belső világunk és önmagunk maradéktalan kifejezése. Meg kell, hogy valljam, nem tartom magam kitűnő költőnek, sem különösebb tehetséggel rendelkező egyénnek és talán pont ez az, ami megadja a műveim értékét.

*„Nem zengek ódát, sem magasztos dallamot,
Nem írok prózát, sem korcs versszakot,
Nem kérek fényt, vagy hírnevet,
Csak verseimről emlékképeket!”*

Szerintem ez a pár sorom pontosan elárulja mit tartok igazán fontosnak.

Virág az esőben

Mint virág elhagyott réten
Úgy sír fel lelkem minden éjjel.
Mert sivár a táj, sovány a dér,
Sehol egy ág, és ő
Egyedül zokogja régi dalát,
Mit hall csak néma holdvilág.

Nem táncol vele csak a szél,
Nem öleli senki, csak hó és jég.
Már csak egy messzi sugár élteti.
És néma kesergőjét húzza, húzza:
Egyedül zokogja régi dalát,
Mit hall csak néma holdvilág.

Néha akad társa, elsuhanó pille
Mi másról, másra száll...
Vagy a felhő, ki fáradtan
Földre ér, lehüti őt, de az csak
Egyedül zokogja régi dalát,
Mit hall csak néma holdvilág.

A levegő vándora

Kis folt,
Ilyennek látlak innen fentről én,
S te engem,
Mint szabad gyönyörű lényt.
Ahogy a szél egyre másra alám kap,
És magával sodor a végtelen kéken,
Úgy szállok egyre magasabbra az égen.
És játszom napasugarak közt,
Pajkos bárányfelhők alatt,
Míg a világ váltja színeit.
S tollaim hullnak,
Csőröm elcsorbul,
Szemeim romlanak.
Nem vonz a föld,
Leszállni nem vágnak szárnyaim!
Ne engedj ennél lejjebb drága szél!
Ne hagyd, hogy lábam talajt érintsen,
Repíts minél magasabbra, távol innen!
Csak ne engedj el engem még!
De mégis,
Földön hever kihajszolt testem
S tollaimat már csak borzolja a szél.
Mellettem illatos virágok lengnek
S lám itt van már az őszi tél.

Szabó Erika

Tanító és mérnök-informatikus vagyok. Egy embert azonban nem a foglalkozása és nem is a világnézete határoz meg. Az a fontos, mennyivel lesz tőle, általa több és egészségesebb a világ.

A toll, mellyel írok, csak egy tárgy. A szavak is csak eszközök. Ami a papírra kerül, már én vagyok. Érzések, gondolatok, pillanatok belőlem. Lázadok a mai kor kiüresedett, érzéketlen, gépies légköre ellen, ezért verseimben többnyire az érzelmekkel játszok.

Hogy mennyivel lesz tőlem több, egészségesebb a világ? Nem tudom. De mindig itt hagyok egy darabka szívet magamból...

Életkép I.

Egy álmatlan
hajnalon
kezed kezemhez
bújtatom
szívemben megannyi
fájdalom,
arcod simul
vállamon
könny születik
ajkamon
az éj dallamát
hallgatom,
messze száll
sóhajom
egy új holnapról
álmodom.
S szél játszik
hajamon.

Kívül-belül

Szellő szárnyán hasalok én,
távolról minden olyan hófehér,
emberek menetelnek az életért,
lelkek dübörögnek élelemért.

Felhők karján hasalok én,
kívülről minden csupa vadregény,
kényszer sem darálja szívedet,
nem felejtik szégyellt emlékedet.

Izzó lángon repülök én,
kattogó szívem egyedül fél,
ingatag talajon dagasztasz sarat,
verejték törli le homlokadat.

Sorsom táncát siratom én,
belülről forró hamu szertesztét,
párnám gyűri szét hajnalomat,
mennyország égeti a poklokat.

Szabó (Becherer) Irén

Abban a világban, amibe több, mint fél évszázada beleszülettem, mindennapos, súlyos gondot jelentett a megélhetés biztosítása. A tárgyakkal sokkal nagyobb szerep jutott az életünkben, mint az érzéseknek, melyekről nem illett beszélni sem, nemhogy kimutatni. E világ, és benne természetesen a szüleim nevelésének eredményeképpen már az általános iskolában túl komolynak és koravénnek minősítettek tanárain, aminek akkor én még nem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget. Műszaki diplomát szereztem, és csak jóval később, - miután három gyermekem felneveltem és útnak indítottam – kezdtem keresni a mozgatórugóit az addig megélt történeteknek, próbáltam összerakni életemben a főbb „működési” törvényszerűségeket. Ebből az összegzésből és a további útkeresésből születtek első írásaim is, közel 50 évesen, és azóta is megtartották amatőr alkotásaim a leíró és kissé filozofikus jelleget, hiszen e műveletet befejezni, - míg élünk -, nem lehet. Nem szokványos, egy kicsit filozofikus, egy kicsit ezoterikus jellegű írásaim - reményeim szerint - túlmutatnak az öncélú magamutogatás kategóriáján. Ars poeticámat a „Hiszek” és a „Mondj igent...”c. verseim tükrözik leginkább, melyek közül ez utóbbi pillanatok alatt elhíresült. Zenés CD, PPS. és DVD. változata az internet világában is közzismert, természetesen a 2004-ben megjelent, korai írásaimat bemutató kis verses füzetecske, valamint az elmúlt évi Verselő Antológia is tartalmazza. Mint mindenki, én is írok szerelmes verseket is, de ebből a nézőpontból egy kicsit ezek is más színezetet kapnak. Minden írásom egy fejlődési folyamat építőköveinek egyike, rólam és nekem szólnak, s talán egy kicsit másokról és másoknak is.

Ébredj...

Látod-e az arcom,
Mikor belül vívom harcom?
Mikor egy könnycsepp legördül rajta,
S a bánatot ajkam hiába titkolja?

Hallod-e a hangomon,
Mikor gombócba akad torkomon?
Érzed-e a kezem érintésén
Simogatásának remegését?

Látod-e a gyermeked mosolyát?
Hallod-e első önfeledt sikolyát?
Kedvesednek hívó szavát?
Érzed-e anyád kezének ráncát?

Érzed-e még a kéz és a szív melegét?
Hallod-e vihar előtt a madarak csendjét?
Ismered-e a mosatlan gyümölcs ízét?
Meghallod-e még a szépnek is hírét?
És télvégén a Nyitnikék sürgető énekét?

Meglátod-e a kelő nap tompa sugarát?
Vagy a lenyugvónak csodás színpalettáját?
A hold fényes tányérja körül a szivárvány karikát?
S ahogy a csírázó mag lerúgja földtakaróját?

S aztán tavasszal a sasnak kitárt, hatalmas szárnyát?
A nyulat, az őzet, a fecskét, s a fácánt?
A pipacstengert és a villanykarón a gólyát?
Az új világot, mit a te kezéd pólyált?

Látod-e a rejtélyes nyári égboltot?
A csillagképek rajzolta sziporkázó albumot?
Hallod-e a fenyőn a szél susogását?
Érzed-e az erdőn a vadorgona illatát?
Látod-e, ahogy az őszi alma begyűjti pirosát?
S a nap magára húzza bolyhos bárányszerű felhő paplanát?

Észre veszed-e a falevelet,
Melyen a „nagy egész” üzen neked?
Látod-e az őszi fényben a pillangók táncát?
A harmatcseppet az ökörnyalón és a fű szálán?

Hallod-e a tábortűz pattogását,
Ahogy az égre küldi szikracsillagát?
Érzed-e a nedves, meleg föld illatát?
Ahogy bátorítón, védelmezően ölel át?

Érzed-e, ahogy a hűs víz simogat?
Mikor a patakban alázattal mossza a lábadat?
Vagy hópehelyként, nyári záporoként borogat,
S kisimítja homlokodon a ráncokat.

Érzed-e a fenyő illatát, ha jön a karácsony?
Látod-e a lobogó tűz fényét a kihűlő parázson?
Beengeded-e a napfényt légzáró ablakodon?
Hagyod-e, hogy életed barázdát húzzon arcodon?

Látod-e, mikor a természet felölti hófehér, szüzi ruháját?
Mikor tél úrfi eljön, hogy megkérje párját?
Hallod-e mikor jégcsap orgonáján a szél elhúzza nótáját?
S látod-e, ahogy a nap sugaraival bearanyozza zúzvara oltárát?

Vagy becsukod ajtód és ablakod,
Legfeljebb a tv-t vagy a számítógépedet bekapcsolod.
Nem látod, nem hallod a körülötted lévő világot,
S benne nem hallod meg saját sikolyod,
De kicsalogatni magad nem hagyod,
Bent nyomorúságod tovább álmodod.

Ötsoros

Minden út Rómába vezet,
minden jó a szeretetből ered,
de mi az, hogy szeretet?
Mindenkinek van rá egy felelet!
Azoknak jó, kiknek ez egy lehet!

Ki temet?

Temet az, ki leül sírni veled,
Segít nyalogatni sebeidet,
Könnyekkel sajnál,
Hogy milyen rossz neked.
Virágot is visz majd sírodra, lehet,
Hogy lássa a világ, mennyire szeret.
De míg élsz, nem nyújt segítő kezet,
Csak növeli „szegény énedet”,
Hizlalja szerencsétlenségedet.

Egyszer majd rájössz, hogy nem én temettelek,
Hanem épp ellenkezőleg,
Elkezdtem lelapátolni rólad a földet.
Hisz elástad te már magad régen,
Ott lapulsz félelmeid és fájdalmaid
Alatt, nagyon-nagyon mélyen.
S hogy ne lásd, és ne halld tovább,
Bebetonoztad magad,
S kirekesztett lett a zajos világ.
De elköveztél egy nagy- nagy hibát,
Mert így a szeretet sem megy át,
Mert így a szeretet sem jön át!

Emeld fel hát magadra zárt koporsód fedelét,
És engedd, hogy átjárja szívedet a fény.
Hisz itt állok, s rád oly rég várok,
S már mióta kopogtatok rácsodon,
Ölelésre tárt két karom
Feszületté meredt a vállamon.

Szemüveg

Istenem! Lehet, hogy elvétetted?
Valamikor, mikor volt a kezdet.
Mikor a férfit és a nőt összekeverted,
A szívet és az észet rossz helyre tetted!

Tudom, nem így tervezted,
Csak az idők folyamán
Eltorzult műved.
Háborúk jöttek, s forradalmak,
Kificamodott társadalmak,
Csonka családok és áll oltalmak.

Istenem! Lehet,
Hogy mégis elvétetted?
Hisz a használati utasítást
Sem mellékelted!

S szólt az Úr:
Én megadtam,
De Te elfeledted,
Vagy meg soha nem értetted?

Pedig ott van minden virágban,
A madarak dalában,
A szél suhogásában,
A felhők hamvában,
A szavaitokban,
Kedvesed karjában,
Gyermeked mosolyában.

Még most sem látod?
Ne onnan nézd!
A másik irányból!
Ott nem látok semmit, Uram!
Ja,..... a szemüved

Már avult Fiam!
Itt egy tisztább,
Cseréld ki hamar!

Jaj, így egészen más,
Egyenesen csodás!
Tiszták és frissek a színek,
Csupa fény és ragyogás.
Hogy megváltozott a világ!
Azt hittem, ilyen nincs is,
Csak a Mennyben, Odaát.

Istenem, már tudom, el nem vétetted.
Tökéletesre alkottad művedet.
A használati utasítást is mellékelted,
Csak az érzéseinkben elrejtetted.
De megismerhetem rejtjelmedet,
Ha felteszek egy másik szemüveget,
Mit úgy hívnak, hogy: Szeretet!

És most megkérdezheted,
Hol kapni e szemüveget?
Hát... egy picit járni kell érte,
Küzdelmes az út, mi odavezet,
De előbb - utóbb megleled.

Ma még ritka, talán,
Mint a havasi gyopár.
Túl az Óperencián,
Egy kis sziget közepén,
Mit úgy hívnak: Én!

De eljött az időd,
Indulj végre hát!
Önmagad felé!
Hisz biztosan tudom,
Ott várnak Rád rég,
s nagyon – nagyon!
Hisz ez léted egyetlen
Értelme vagyón!

Múlik a Karácsony

A hóban olvadó keréknyomok,
a konyhában frissen mosott edényhalmazok.
A csonkig égett gyertyák füstje
még a levegőben gomolyog.

Az asztalon morzsák és ajándékok,
apró, pici- kis Karácsonyok,
egy rajz, egy mécses,
gyöngyből fűzött virág,
újságpapírból kivágott mikulás,
és egy aprócska angyal,
ki a karácsonyfára és rám vigyáz.

Még hallom az aprók zsvajját,
érezem gyermekeim ölelését,
a kalács illatát, a göngyölt pulyka ízét,
és a sok-sok közül
egy mindennél többet jelentő érintést.

A nevemen szólít: mama,
szinte érthetetlen még a szava,
ám a mosolya, az maga a világi csoda.
Ahogy apró kezét térdemre helyezi,
azután pici testét ölembe fészkel,
pelyhes kis fejceskjét a vállamra hajtja,
s arcát pajkosan a nyakamba fúrja,
közben bájosan elsuttogja újra, meg újra: mama.
Vajon mit mondana, ha beszélni tudna?

Hogy ne félj, én megvédelek?
Nagy leszek, erős, és mindig itt leszek veled.
Látod, az egész család itt van most körülötted,
kik mindannyian nagyon- nagyon szeretnek.
A hó elolvad, elmúlik karácsony,
megolvad a cukor is a frissen sült kalácson,
de szeretetünk itt marad veled,
akkor is, ha az évnek vége lesz.

S ahogy most a lábuk nyomát bámulom,
és rendezkedni kezdek az asztalon,
a szívem csordultig telik szeretettel,
s lassan - lassan kicsordul a szememen.
Hisz kell ennél több ajándék?
Béke és Karácsony van nálunk minden nap,
mit nem szennyez árnyék,
s ahol a szeretet nem pénzen vett ajándék.

Csak a Tiéd...

Azt hittem, lelkem szárnyakat kap.
Egy pillanatra úgy tűnt,
Hogy Te is ugyanazt akartad.
Nem vettem észre a szavakat,
Mik kettőnknek mást-mást takartak.
Be is csaptam hát csúnyán magamat,
Mert szavaink félreérhetően cikáztak.

Pedig tudtam a törvényeket,
Tanultam eleget, hogy
Minden perc a Te életed,
Te érzed és Te éled meg.
Hiába látom arcodat,
Hiába hallom hangodat,
Soha sem láthatom meg,
Soha sem hallhatom meg
Őszinte, igaz valódat.

Mert tiéd a perc, s az életed,
Más helyetted nem élheti meg,
Batyudat senki át nem veheti,
S terheidet más nem cipelheti.
Tiéd a sorsod, örökké Tied,
Hiába szeretném, át nem vehetem,
.....De Te megoszthatod velem.
S ha nem, hát nincs mit tennem,
Szívem, lelkem, de eszem is tehetetlen.
Jobb, ha kezed elengedem.

Hangulat

Már nincsenek értékes és valódi szavak,
csak elhasználtak és kifacsartak,
így hát szótlan maradt a Hangulat,
de az érintésed a vállamon itt maradt.

Az idő megállt,
nem volt talán csak egy röpke pillanat,
míg a nagy hajó a Dunán továbbhaladt,
s magával vitte az álmokat,
miközben az enyhe szellő megsimogatta
a hársvirág szirmokat,
és illatukat elvitte messze-messze...
csak egy galamb tipegett el mellette.

Fejem a válladon,
kezem a kezében,
s egy pillanatra mi is
eltűntünk a végtelenben.

Azután újra indítottuk az órát,
S a ketyegése már elnyomta
szívünk szavát.

Te hiszel? Hiszel-e benne,
hogy találkozunk még a végtelenben?
Hisz, félbe maradtak a mondatok!
Elmegyünk azért,
mit a szívünk otthagyt?!

Várlak...

Odakint fagyos és hófehér minden,
Csak néhány őzike ballag a vetésen.
Távol, nagyon távol van minden.
Közelebb nyulak fickándoznak a friss havon.
Csendes és nyugodt a kép, amerre nézek, bárhol.

Béke van kint és belül is,
Még akkor is, ha kicsit üres is.
Hátamat a meleg kályhának támasztom,
S az ablakom előtti fenyőn villogó
Karácsonyi égőket bámulom.

Óraketyegés, tűzpattogás,
Messzebb fácánrikoltozás,
S néha egy- egy
Kutyaugatás, macskanyávogás,
Távoli motorberregés,
S hozzá egy kis enyhe szélzúgás,
De nem képes megzavarni már
Ezt a Szentélyt, ezt az Oltárt.

Csak Te hiányzol!

Bár azt sem tudom,
Vagy-e ezen a világon?
Arcod nem láthatom,
Neved le nem írhatom,
Hangod sem hallgatom.
Hisz vágyaimból szőtt névtelen,
Az is lehet, hogy képtelen
Fantom vagy csupán,
S maradsz is, talán?

De mégis várlak, nagyon!
Egyfolytában.
Télen és tavaszon.

S ha egyszer jönni fogsz majd
Egy álmatlan hajnalon,
Harsona zeng végig az utadon.
Lábad előtt virágszőnyeg,
S ha ideérsz,
Csak csendben ölelj meg!
Ne szólj!
Ne sírj!
Nem akarom!
Csak pihenj meg itt a vállamon,
S hogy boldog légy,
Ahhoz én
Önmagamot szívesen adom!

Hajnali csend

A nyitott ablakon keresztül hangos madárcsicsergés veri fel a hajnali csendet. A távoli szomszédból idetolakodó kutyaugatást fácán rikoltása fűszerezi. Bele - bele szól a csalogány, olykor egy fecske csirrenése is. A vezető szólam a fekete rigóé. A másodikat vadgalamb turbékolja. Még hallani az éjszakai békazenekar kuruttyoló kórusának utolsó akkordjait.

Hallgatom ezt a különösen zajos csendet. A szemem még csukva, szokásos imámat mormolom, s mikor a szemem kinyitom, milliónyi apró fénypötty köszönt a paplanomon. A nap már elérte az ablak mellett nyújtózkodó tükörhengert, felkelésre serkent. Lassan indulnom kell.

Az éjszakai zápor simára gyalulta a futóhomokot. Az úton néhány falevél és mezei virág haldoklik, kiknek a vihar kaszása nem kegyelmezett. Érintetlen a homok, jármű kereke még nem rajzolt sormintát bele. Még mindenki alszik talán?

Nicsak, jobbról egy keréknyom csatlakozik be, aztán balról egy másik, de ez már gyalogos. Néhány ős ballag álmosan a vetésen át. Amott egy nyuszi ázott bundájában gubbaszt, s ahogy kisautóm zajának neszét veszi, gyors iramban elinal a frissen zöld búzatengerben.

Hamar a főútra érek, s a Nap felé fordulok. Az üvegen keresztül meleg sugarai eléri arcomat. Hagyom, s megszólítom: Légy üdvözölve e szép

napon Napocska, hozz örömet minden élőnek ma is!

Hirtelen valami balról elhúz mellettem. A kerekek után az ablakomra felcsapódó vízfüggönyön át nem is láttam, mi volt ez? Ja, csak egy személyautó, nagyobb és fényesebb! Amott meg valami folt-szerű van az úton, hát az mi lehet? Egy teknős! Megtette már az út negyedét, most pont az én sávom közepén fülel. Hát ez így nem lesz jó, gyere, átsegítelek. S ahogy hirtelen lefékezek, a mellettem elhúzó autóból egy szempár rám mered. Aztán mikor a kezemben a teknőccel a túlparti árok felé indulok, a következő járműből kedvesen felém intenek. Vannak még emberek.

Tovább indulok. Közben az út benépesedett. Mindannyian a Nap felé tartunk, ki lassan, ki siet. Én nem rohanok, ráérek, mire kell, pontosan ott leszek. Az út széléről egy lila szarkalábcukor integet. Amott egy pipacs is kibontotta már szirmait, s az árokban az a rengeteg apró sárga virág, mint megannyi csillag nyújtózik üde fűágyában. A távolban már sejlenek a város épületei. Még néhány perc, és elérem úticélom...

A város még csendes, a jelzőlámpák sárgán villognak. Jajj....mi ez az éktelen dübörgés? Ja,... csak egy hangszóró a mellettem lévő sávban tülekedő autóból.... madárhang helyett.

Megérkezem. Jó reggelt kívánok. „Az rám férne” - mondják széles kényszermosoly mögött a kialvatlan szemek. Elhelyezkedem, s máris beindul a panaszgépezet. „Képzeld a szomszéd...a barátnőm...

a férjem már megint hogy cselekedett”. S csak úgy ömlik a szitok, a vád, a méltatlankodás, hogy még alattam a szék is beleremeg. Most áldom csak az időt, hogy véges. Sem cáfolnom, sem helyeselnem nem szükséges, hisz mesélöm levegőt sem vesz.

Közben elkészülök, indulnék. „Jaj, csak még ezt hallgasd meg!” S mire az ajtón kilépek, úgy érzem, egy kicsit gazdagabb, de sokkal szegényebb is leszek.

Istenem, hol élünk és hogyan élünk mi emberek?

Vajon értünk mit tehetek?

Hiányzol...

Irigylem az oszlopot, mert melletted állhatott.

A fák lombját, mert füledbe súghatott.

Az esőt, mert csókolhatta lábnyomod.

A szelet, mikor simogatja dús hajad.

Irigylem az asszonyod, ki ágyadba bújhatott,

A takarót, mit átölelt két karod,

A madarat, ki elmélázni láthatott,

A virágot, ki elhozta illatod,

A napsugarat, mert kisimíthatja homlokod,

A holdat, mert láthatta csillagod,

Mikor szemedben felragyog,

A papírt, mi hordozza gondolatod.

A poharat, a kanalat, s a tárgyakat,

Melyeken kezed érintésének nyoma ott maradt.

De sorolhatnám naphosszat,

Csak pazarolnám a papírokat,
Hisz úgysem létezik szó,
Mi jelenlétet pótolhat,
S betöltené hiányodat!

Őszi hangulat

Vége van a nyári zsidongásnak,
ködös , nyirkos hajnalok jönnek,
amit hosszú téli esték követnek.
Ilyenkor mélyebben nézünk a levelesláda mélyére,
még inkább szükségünk van valakire.
Ritkának érezzük a telefon csengését,
késeinek a hajnal derengését,
mintha megállna, vagy ólomlábakon járna az idő,
de soká, nagyon soká lesz, mire a tavasz újra eljő.

Mert eljön újra, újra lesznek levelek,
a sokszínű, most lehullottak helyett.
Rengeteg virág nyílik majd ismét
a haldokló természet takarója felett.
Az év lassan lezárul,
szívünk is kicsit bezárul,
s öröködünk a tartalékok felett,
hogy maradjon mag,
amiből kihajt majd újra a szeretet.

A Naphoz...

Ahogy felbukkansz a látóhatáron,
Már arcomra csalod fáradt mosolyom.
Te is erőtlen vagy, s talán még álmos,
De ragyogsz mégis, fényed erőt sugároz.

S jössz velem, csendesen, kitartón.
Elkísérsz minden utamon.
Nem kérsz, és nem parancsolsz.
Feltétel nélkül vagy ott, éltetsz és sugárzol.

S ha arcodat olykor felhő borítja,
Vagy bánatodban szemedet eső mossa,
Füledbe viharos szél susog,
Bőrödön jégkristály mar nyomot,
De a szivárványban újra ott mosolyod.

Soha-soha nem válogatsz,
Hogy meleget kinek adsz.
Léteddel mindannyiunkat tanítasz.
Te mindenkit egyformán elfogadsz.

Ó, hol vagyunk mi attól, emberek,
Hogy növeljük a Te örök fényedet.
Bár szentül hiszi némelyünk,
Hogy túlragyoghat Tégedet,
Lehet, világít csak,
De még soká ad meleget!
Szentjánosbogár ő,
Ki visszatükrözi csak
Teremtő fényedet.

Szabó Márton

Szombathelyen született, a most Tanakajdon élő költő. Verseiben a természet, az évszakok változása jelenik meg erőteljesen. Érdekli a történelem, a Károly Vezér című készülő verses elbeszélése egy fiktív középkorban játszódik.

Versei megjelentek a pécsi Új Hang 2007. decemberi, 2008. márciusi és decemberi kiadványaiban, a Nyírségi Gondolat 2008. decemberi, 2009. februári, júniusi és szeptemberi számaiban. A „Mint a gyöngyhalász” (2008) és az „Életjelek”(2009) című antológiákban is olvashatjuk lírai alkotásait. A 2009-es Országos József Attila Versíró Pályázaton emléklappal tüntették ki.

Nyár

Meleg nyár a Nap évszaka
forró nappal, langy éjszaka
a kalászkok sárgállnak,
a gyümölcsfák esőre várnak.

Nyoma sincs a ködnek, bőszenek
pók-takácsok hálót szőnek.
Ki a strandra, nap fürdőre!
A sok ember sülvé-főve.

A levelek zölden harsognak,
a termések szellőtől hajladoznak,
szép a nyár, szép a nyár
de az ősz lesben áll.

Száva Mária Anna

Költői alakulásom.

Onnan jövök, ahol a fenyves hegyek,
Aranyos zölden völgyeket ölelnek körül,
Álcázottan tombolnak a történelmi feszültségek,
És mi eltévedünk a szilánkos sorsunkon kívül.

Rég tudom, eszmélem, nagyon kell érezni,
Ahozz, hogy átütő verset tudjunk írni,
Átéltve a legkisebb királyisarj szindrómáját,
Megérthetjük az örök mesék tanítását.

Mindez hatványozottan rögzült bennem,
Sokszor meghat egy hang, vagy parányi madár,
A csoda-természet imádat a lételemem,
A világ hatását fokozza a lelkemben élő radar.

Kelt: 2009. 10. 20, Kismarton

Juhász Gyula, és örök Anna.

„Lángolni jött közénk”, fáklyaként,
De kiknek volt szükségük fényre,
A sötét gaztettek elkövetéséhez,
Reávetülve jégszívú elitre, és köreire?

A gaz-dagok mulatni akarnak, és ködösítenek,
Akkor is, ha a költők elégnek egyéniségükben,
A világ vérlázító máglyáin élők elenyésznek,
A földi lehetőségek kisajátított közösségében.

És ebben a társadalmi vadonban Anna,
Csak követte a kor kényét, ösztönét,
„Koldussal „nem közösítette, nem adta,
Költőnek réveteg álmát, sekélyes lelkét.

Hiszen katedrafosztott tanárként élt,
Mély igazságot, és szeretetet hitvalott,
Pedig a „rossz hír” közvetítőjét megölik,
Mellőzéssel, szegénységgel kárhoztatott.

Magam előtt látom, ahogy „Trianon”-t,
Izzó érzelemmel, szuggesztíven mondja,
Hallom a szavát, ami zengőn megkondított,
Egy harangot, ami az elnyomottak igazsága.

Átérzem a túlfeszültséget, ami szikrázva
Elégeti, ufós elrablás élményében részesíti,
Begyűrözve a kor iszonyú hullámaiba,
És nincs szeretet számára, ami megmentheti.

Én mellé állnék, hogy őszintén megosszam,
Vele a lelki vágyak, vívódó, magasztos ihletét,
És érte, tetteimmel átsegítsem, vigasztaljam,
A szerénységében is ragyogó, sebzett szellemét.

És másik, örök Annaként vizontszeretném,
Testében, létében, látásában, minden szavában,
Egy lenyűgözött, élő áhítatban akarnám
Borzongatóan szép, eszmei, emberi valójában.

Fények nimbusza.

Madártávlati messzeségből nézve,
A nagyvárosok villanó fényeit,
Magunkat érezhetjük elveszve,
Mert csak sejthetjük rejtőző helyeit.

A technika összetett zsenialitása,
Az induló rakéta kilövellő fénycsóvája,
Az embernek az emberfeletti munkája,
De kétes, meghatározatlan a távlata.

A pirotechnika vonzó esztétikája,
Az égre küldött süvítő tűzijáték,
Formákba robbanó színbombája;
Kihunytaival az illúzió vele megszűnik.

A tűzhányók gigantikus energia kitörése,
Félelmetes, szürke lávába merevedik,
A géniuszok „radioaktív glóriája „
Szikra-zárlat, esetleg atomrobbanásban végződhetik.

A természet-közeli kis szín-fényeink,
Amelyek bennünk a melegséget gerjesztik,
Tudat alatt is érezzük; a mieink,
Az életünket naponta átlényegítik.

Mert beivódik a mozgó képzeletünkbe’,
Az éjszakába simán lopózó kandúr,
Párjával sárgán összevillanó szemjelzése,
Egy élő-otthon, tűzhely-közeli kontúr.

Az esőcseppek levélre hulló prizmája,
Lehet a napfényt gyűjtő tér körébe’,
Itt feltöltődhet a napimádó, aki akarja,
Hogy átjárja a kozmikus nap melege.

A mély, kifejező szemekben felcsillanó,
Szeretet telepatikus fény-sugár-izzó,
Túltesz a kandallók meleget ontó,
Hatás hőfokán, mert lélek-szívre ható.

Minden apró fény is önmagán túlnő,
Hozzánk elérhető közelségbe fókuszálva,
Megihlet, megszépít, néha nimbuszá nő,
Velünk, értünk, értéké kibontakozva.

Óriás-fenyő.

Örök géniusz az élő természet,
Aki egy tobozból szálfát vésett,
Sugarasan terjesztve az ágait szét,
Csoda spirált, égre nyúló képződést;

A lélegző, gyanta illatú törzs, évgyűrű,
Védve, gazdagítja a meredek hegyeket,
Mert mélyre hatoló, kemény gyökérzetű,
Piros, vándor tobozba rejti a túlélő erejét.

Az óriás-fenyő ősi népi szimbólum,
Létünket harmonizáló zöld ajándék,
Bölcső, furulya, kopjafa jelképes tartalom,
Magyar-székely lelkünknek menedék.

Amíg ő él, létezik, csoportosul valahol,
Ott gyökeret verhetünk reménnyel,
Léte „körülölel”, a mélységektől elhatárol,
Árnya hűsít, vigasztalva a világhoz emel.

Néma telefon.

Néma a telefonod, vagy süket,
Ezt most nem lehet megtudni,
Mert a tulajdonos mélyen hallgat,
Nem lehet vallomásra hívni...

Mint konzervdobozba zárt tér
Olyan köröttem a göngyöleg,
Kívülről jövő hanggal nyithatnék,
Csak remélem, hogy a telepátiám elér.

És ebben a bezártságban gyötrődöm,
Ami szélsőséges bizonytalanság,
Indulnék, de a válaszodhoz kötődöm,
Az út a minket összekötő valóság.

Ha reátaláltam a lelki társamra,
Életem része lett, és sorsba írt
A hang, a hangod hozzátartozója,
Nélküle a teljessége elveszik.

Ezért erősödik fel a némaság,
És minden befejezetlen gondolat,
Hiányos, elveszett valóság,
Amiből eldugod ön-magadat.

Istenem...szólj, amíg hallgathatlak,
Véges lehet az ajándék ígézet,
Minden szép szó, amit kialkudtunk,
És a hangulata élményekkel éltethet.

Mit csináljak?

Vass Albert lírája nyomán.

Olyan rettenhetetlenül önállóan látszom,
Pedig csak elrejttem sokat-megélt magam,
Olyan mosolygósan víg az alkatom,
Pedig csak átláthatatlanok a könnyeim.
Miközben az álmaimat megalkotom,
A valóságtól mérföldekre vannak vágyaim,
Mindenütt megélek, végtelen a világom,
Pedig csak nincsen más választásom,
Széthordta hazámat a szél, vagy az Európai önkény,
És ebben a fergetegben nem lelhetem
Társam, és önmagam, a sodrás túl kemény.

Szeicz András

Budapesten születtem 1989-ben. Az írás szinte gyermekkoromban jött az életembe, és már akkor is inkább a világ dolgai iránti nem tetszésem, lázadásom került terítékre verseimben. Ez talán enyhült azóta, bár sose éreztem ilyen elviselhetetlennek a világot, mint most, az új évezred elején. Mindenesetre amatőr „költő” maradtam, és persze elkerülhetlenné vált, hogy verseimben néha ne kapjanak helyett az egészen személyes fájdalmaim, még ha ez ritkábban is ösztönzött az írásra, mint egy filozofikus gondolatsor, vagy társadalmi esemény.

Jelenleg egyetemre járok, és ha sikerül a tervezett úton végig menni, újságíróként jövök ki onnan. De bármilyen szakterületen kötök ki végül, amatőr szinten a költészet mindig is életem része marad.

Fogasra akasztva

A nyár önmagát temeti,
barna dzsekim feslik a fogason
hideg előszobádban.

Márvány termekből jöttem,
miket csak néha vélsz átvillanni
semmibe meredő arcomon.
Ez nem olyan, mikor reggel
újra tanuljuk szeretni egymást,
s már végleg elhagytuk
(hiszen nyolc óra múlt)
a tegnapot, mely mint az
ingemre csöppent könnyeid,
nem hagy látható nyomot.
Mikor még nem szerettedél
(szeretted valaki más),
a barna, feslett dzsekim
melegen tartott, és segített
otthonnak éreznem
a hideget, a mindig
változó márványszobát.

Ez voltam én

Ez voltam én,
vagy ez lehettem volna,
a béke korának földjén
hűtlen mostoha.

Ez voltam én,
vagy ez lehettem volna,
háborús hősként
a béke szónoka.

Ez voltam én,
vagy ez lehettem volna,
ki a szabadság idején
szabadon koldulna.

Ez voltam én,
vagy ez lehettem volna,
ki minden papíron
a sohára voksolna.

S lehetnék a népek tengere,
vagy rettegő árva, ki vakmerően
az Anyja után lohol odaátra,
ki nem fél magától, se mástól,
s forradalmat vár a világtól.

Hisz ez voltam én,
vagy ez lehetnék egyszer,
földet taposó, remegő vénember,
ki reszkető szájjal motyogja
a bonthatatlan csomót,
mely egykor lehetett volna.

Purgatórium

Az élet elhatalmasodott fölöttem,
rajtam, az ateista világnélkülün,
lúktető pillanatok gördülnek végig,
mint esőcseppek, a földi létig.
S tudom, ő minden mit akarok,
olyan ő e sötétlő tengerben,
mint az utca fénye, ébredő ember
hamvadó képzelgése.
Ám tudnom kell, álom itt az is,
mit kezemmel érzek és tapintok,
minden mi látható és hallható,
egy globális manifesztáció.
De elérhetetlen kebledre borulva,
kezemmel testedet érintve, tapintva,
hallgatva szíved dobbanását
bírom a világ minden bánatát.

Két arccal

Kényszer pályán vagyok, míg te két arccal
fordulhatsz felém,
s mire magamévá tenném az egyiket,
már a másikkal idegenkedsz tőlem,
néha úgy, mintha felőlem mindegy lenne,
mily test hordja ki lázadó gyermekem.

(Itt megjegyzem, terhes arcod szájához
önzetlen emeltem az utolsó csepp vizem
és húsból vájt kenyerem.)

E két arcod megfesthetetlen, nincs vászon
mely szakadatlan túrné mindkettőt,
elrettentő súly, hogy mi vörösen tüzelő üzenet
szemedben,
mindössze törékeny szavak motyogó számon.

(Néha gyűlölettel tölt el, hogy van arcod
melyben magamat lelem, s az hálátlan
fogadta be az utolsó csepp vizem és
húsból vájt kenyerem.)

Felváltva temetem arcaim a kezembe,
és nem vigasztal az se, hogy Isten
ezer arccal is kihúzva állhat felettem,
s onnan millió nyugodt szemmel mélázhat
a semmit sem érő teremtésen.

Láthatatlan sorok

Nehéz álom vagy, azt jól tudom.
Néma súlyként nyomod mellkasom,
s levegőt zihálva feszülök
az egyperces keresztre, mely emlékeztet,
ha nem is törvény, de én nem álmodom.
És ha ébredés vagy?
Józanító, élénk, kötelező ébredés
álmatlan valómban?
Semmi érintés, sóhaj vagy érzés,
de ha gyönyörű szeretkezés,
azt úgyis titkolnom kell e sorokban.

Ha keresztben is, de kell még egy perced.
Együtt akarok csitulni veled,
s kevesebbnek lenni a többieknél,
hogy ketten lehessünk egy helyett.
Nem várok semmit,
magadtól leszel áldozat,
és szenvedélyem forrása,
hogy az vagy aki vagy!

S ha suttogni kívánod, hát suttogjad!
Én ott leszek akarattalan,
hogy megtörjem törvényünk sóhaját,
s veled suttogjam versednek utolsó sorát.

Anya elment

Anya elment, s most hét év némasága
szüntelenül szaggatja dobhártyámat,
s a hajdani ingerek sokasága
jelenné mossa a kitisztult múltat.

Anya elment, nem tudom mit gondoljak róla,
az ő sóhaja szülte a világot,
melynek lassan emészti minden szilánkjá
az időtlen, megfáradt folyamatot.

Anya elment, hiába minden ébredés,
rongyosak már az emlékek lapjai,
s ahogy a papíron hasad a rés,
úgy jutnak el hozzám újra lágyszavai.

Utazás

Nem tudom mi történik velem,
agyamba furcsa, zsibbadt moraj,
s görcsösen szorul a kezem
egy nedves Szent Kristóf kereszten,
körülöttem kávéházi zaj.

Tán telepes akarok lenni,
óceánom tengernyi kávéház,
éjszaka és fényből megannyi
kirakott, romos, költői
kikötő, nekem vetett ágy.

S remélem az óceán véges,
bár rettenet nem egyedül lenni.
Dohányom parazsa tüneményes,
mégse jó ez ezernyi élet,
míg nem merek örökkön szeretni.

meg/boldog/téboly/ult

kóválygó démon lettem
a vérekes könnyekben
úszó tekintetem
látja a szívből jövő
szertelen
szemfényvesztést
a szemekben
odaégett a rántotta
gőzölgő írógép
za-ka-tol
az irdatlan információ
áradatnak
a magányos tömegben
mindenki hátat fordít
az eleven

találkozásnak

Szeicz János

A II. világháború kitörésének évében születtem, ezért ifjúkori élményeim a háborúhoz, diákkoromban pedig az 1956-os forradalomhoz kötődnek. Felnőttként küzdelmes, mégis szép emlékekkel teli életet éltem. Sokféle munkakörben dolgoztam, a tanulásra minden alkalmat megragadtam, az ELTE-n szereztem szociológia diplomát. Szerencsémre sokat utazhattam, mondhatom, hogy világlátott ember vagyok.

Az igazi szerelmet későn ismertem meg és boldogságomat a Kedves halála korán megszakította, de szerelmünk gyönyörű gyümölcsei – gyermekeink – ma is megszépítik életemet.

Évtizedekig csak szakmai publikációkat írtam, a Kedves elvesztése ösztönzött versírásra. Verseim eddig csak az Amatőr Művészek Fórumán voltak olvashatók, most először mutatok be ezekből néhányat a nagyközönségnek.

Tarka életemet foglalja össze az alábbi rövid, verses életrajz.

C.V.

Voltam diák és inas,
lettem szakma mestere,
kinek kérges két keze
acélos volt és inas.

Voltam lenn és voltam fenn,
ott is dolgoztam sokat,
tiszteltem a másikat,
és tanultam szüntelen.

Végül tudós lettem én,
gondolatok tengerén
a sors tovább üldözött.

Most életem alkonyán,
egyetemi katedrán
élek sok diák között.

Nyárvégi este

A nyárvégi langyos este csendjét
csak a szellő rezzenése bontja,
a sok virágnak édes illatát
selymesen az esti légbé fonja.

A hintaágyban lustán heverek,
kezemben egy hűvös pohárral,
melyből jó vörösbort ízlelek,
míg lehull a nap végső sugára.

Gyümölcsökkel terhes fák között
a fáradt fény törötten reszket,
az illatfelhő lágyan átölel,
emlékeddal tölti be az estet.

Arcom bőrén érzem érintésed,
megsimogatsz lepkekönnyű kézzel,
ölelnélek...fáj nagyon hiányod...
képzeletem száll feléd a széllel.

Az elmúlást érzi most a lelkem,
érett gyümölcs lett az életem,
emlékekkel telten hullni készül...
várj reám még örök szerelem!

Emléked örök

Az égen szürke fellegek futnak,
a sápadt hold a csillagokra vár,
addig bujkál a felhőlepelben,
amíg a földet éj borítja már.

Nappal szilaj színei a tájnak
fáradtnak tűnnek az alkonyatban,
mint a kopott életem, fakulnak,
s szürkülnek az emlékek agyamban.

Ahogy távoli dal csendes estén,
vagy pihenni térő szárnyzuhogás,
úgy hull rám az édes, fájó emlék,
úgy fakad fel, mint egy hegyi forrás.

Elengedtelek, és mégis itt vagy,
még bennem élsz, mint tájban a színek,
melyek az alkonyban megfakulnak,
ámde végleg soha el nem tűnnek.

Fájó hiányodat lehet, megszokom,
képedre nézve könnyem sem fakad,
a szemem elenged, de szívemben
emléked örökre velem marad

Őszi dal

Elmúlt a tavasz, az ifjúság,
Elnyílt az illatos sok virág,
A forró nyár dús emlékeit
Már csak fakó fényképek őrzik.

A bölcs természet pihenni vágy
Mustízú, édes az őszi táj
Szíved lüktetése csendesül már
Vén diófa alatt nyugalomra vár.

Még lágyan dajkál a napsugár,
Még vígan dalol a sok madár,
Még száz színben izzanak a lombok,
Sétára csábítanak a dombok.

Ízes gyümölcsök a kosárban,
Vörösbor csillan a pohárban,
Illatos füst száll a pipából,
Kortyonként jön a könnyű mámor.

Emlékfoszlányok kergetőznek
Ifjú lábakkal lányokat üznek
A szoknya lebben, suhan a szellő,
Kacag a drága, oly élő emlék Ő.

Tudod, hogy nincs már, és soká te sem
Nézed a szőlőt, ahogy terem.
Napodnak eljött már az estje,
Melyben hold hajad ezüstje.

Árnyékszerelem

Tél topog az ablakom alatt,
Kékekkel játszó hóvilág.
Én ágyamon fekszem hanyatt,
S idézem árnyad vonalát.

A köd ráfeküdt a földre,
Hóillatú a szürke táj.
Elmém ráhajlik a csöndre,
Lelkem magánya már nem fáj.

Megfagyott, mint víz a télben,
Reszket mint fázó madár.
Nyúl feléd a lila fényben,
Öleli az üres ruhád.

Nem vagy itt két éve már,
Hideg föld őriz örökre.
De lelkem mégis visszavár
Legalább egy álom-létre.

Melyben a semmit ölelem
Finoman, mint hó a tájat.
Jégkristály ez a szerelem,
Nincs tavasz, amire várhat.

Künn csikordul egy hólapát,
Elmém az álomból riad.
A zaj elúzi a csodát,
És elszáll véle édes árnyad.

Marad a csönd, a téli táj,
Az emlékebe fagyott magány,
Mely nélküled most újra fáj,
Vágyam elhal a tél fagyán.

Margitszigeti emlék

A szigeti hűs fák alatt
járok emléket keresve,
elkísér társam a magány
emlékezni csendben.

Lehajló ágú platánnál
voltam itt egykor veled,
kértelek, légy asszonyom, és
rózsát loptam neked.
Nem szóltál, csak bólintottál,

s e jelnek üzenete
oly finoman ért szívemhez,
mintha illat lenne.
Bódító szerelmi illat,
-az élet illanása-
vad szenvedély tüzének
feromon hatása.

Az alkony befonta tájban
fény csillogott remegve
hajadban, és melled dombját
lágyan kiemelte.
Árnyaikkal a büszke fák
vágyódva nyúltak feléd,
simogatva karcsú bokád
borultak eléd.
Beléd volt szerelmes minden,
neked tárt szirmot virág,
neked zengett minden madár,
érted élt a világ.

Megrezdül az emlék bennem,
itt áll most is e platán,
boldogságom jelképeként.
Túlél engem is talán.

Megyek tovább a fák alatt,
marad társam a magány
mely hiányodban elkísér
minden éjszakán.

Párizsban Veled

Búcsúzom Tőled, mint ősz a nyártól.
Isten Veled! Te múlt...boldog idő...
Emlékek élnek még szebb napjainkról,
És sok közülük újra éledő.

Ma Párizsban jártam ismét Veled,
Kezemet fogtad a Saint Michelen.
Én Attiláról meséltem Neked,
S futott velünk az idő nesztelen.

A Szajna partján könnyű volt szívem,
Mert Szent Mihálynak hídján állva láttam:
Kigyúlt benned az édes szerelem!
Párizst ezért a szívembe zártam.

És csókolódtunk, mint két siheder
A sok diák közt, tarka forgatagban.
Nem egyszer, hanem tán ezerszer.
A Sorbonne előtt megesik ez gyakran.

A Quartier Latin ma is vonz engem,
Hotel Mannier-nek egy kicsiny szobája.
Mert Rád emlékeztet ott minden...minden.
Párizsban enyhül szívemnek magánya.

Karácsony éjszakáján

Karácsony éjszakáján
kint minden szűztiszta hó,
még a csend is halkan jár.
Az ünnep oly megható
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
szél suhan a kék havon,
s a mesék ködfátyolán
át, kísért gyermekkorom
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
kertünkben mesefa áll,
rajta hóruha, puhán.
Gondolatom a múltba száll
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
csillaggombot hord a tél,
ködből szőtt égi subán.
Lelkemben a gyermek él
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
lomha felhők közt bujkál
a hold, s az emlék szárnyán,
anyácskám újra dajkál
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
ünnepi fény világol
az illatos fenyőfán,
anyácska nekem dúdol
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
szeretet fénye lobog
a karácsonyfa gyertyán.
Anya! Nem vagyok boldog
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
sem tudom már feledni:
sok embernek fáj talán,
ha semmit nem tud adni
Karácsony éjszakáján.

Karácsony éjszakáján
a gyermek Jézus virraszt
minden ember álmán.
Uram! Adj nekik vigaszt
Karácsony éjszakáján.

Karácsonyi táj

Hófödte fenyvesek között
szél jégcsapon zenél,
fagy úrfi vad dühe elől
kék ködbe bújt a tél.

Hópelyhek sűrű függönye
mögött bujkál a táj,
egy lompos farkú rókapár
hóba barlangot váj.

Halk dobogással fut a ló
halkan csúszik a szán,
dolmányos varjú örködik
vetés nyugodt álmán.

Keskeny völgy ölébe bújva
piciny falucska áll,
melynek öreg templomából
harang zengése száll.

Régi karácsony hangja szól
a harang dallamán,
szeretet van minden szívben
ezen az éjszakán.

Isten fizesse meg!

Az útkereszteződésben állva,
a szürke szmogon át,
látok egy szomorú koldusasszonyt,
- van negyvenéves már -
aki téli ködben dideregve
alamizsnára vár.

A falhoz lapulva félénken áll,
szemében könny remeg,
- leginkább eltűnne szégyenében -
szája halk szót rebeg,
amikor pénzt raknak kis kezébe:
Isten fizesse meg!

Még ruhája és az arca tiszta
-tükre boldog múltnak-
gondolatai egy régi élet
emlékébe hullnak,
melynek édes képei a gondtól
egyre csak fakulnak.

Csak állok és komoran nézem őt,
korunk jelképe lett.
A szegénység, mint a szmog, ránk borult,
s hogy ez való lehet,
arról sok ember tehet, s nekik az
Isten fizesse meg!

A falhoz lapulva félénken áll,
szemében könny remeg,
- leginkább eltűnnék szégyenemben –
szája halk szót rebeg,
amikor pénzt rakok kis kezébe:
Isten fizesse meg!

Ahol magas az ég

Oly magas felettünk az ég,
felhőfodros és kék.
Mi tenger aljára zárva
ülünk álmodozva,
egy jobb jövőre várva.

Itt, a Pannon tenger alján,
szláv, dák, trák és germán
népek közt elvegyülve,
mindig veszekedve,
vagyunk Európa pereme.

Nézd! Helvéciában az ég
szinte a földig ér.
Ők négy nyelven egyetértve,
mentek fel a hegyre,
s lettek Európa közepe.

Finito

Évek szálltak el fölöttem
száguldva, csaló az idő.
Az út végén állok, de csak
homlokomon lett több redő.

Most már, hogy lassan eltűnök,
megvallom neked, jó hazám,
hű voltam és szerettelek.
Te bántál velem mostohán.

Hiába kerestem a titkot,
mit rejt nekünk e furcsa kor,
melyben a kíméletlen ember,
dühödten önmagával harcol.

Voltam, de amit szerettem
mindaz lassan elhagyott.
A férfi harcok, szerelmeim
elfogytak, hát szabad vagyok.

Eszményektől izzó szívvel
voltam népemnek hű fia,
de fáraszt a tüskés világ.
Finita la comedia!

Tagai Kata (Maja)

Mindig is intenzíven éreztem, figyeltem és mélyen átéltem, sikerült jó néhány határt átlépnem..

Minden megragadott és elgondolkodtatott..

Igyekeztem megérteni, elfogadni és szeretni.

Az elmúlt évek során sikerült sok mindent papírra vetni és most ezek közül a hangulatok, érzések közül szeretnék néhányat az olvasókkal megosztani.

Tanácsstalanul..

Kínjaimmal kéz a kézben járva
töpregek egy magas hegy peremén állva..
Dühösen sírva, magamra szörnyű átkot szórva..
Magányba burkolózva, senkihez se szólva.
Hiába kiáltom fájdalmam az égbe..
Súlyos szavaim lehullnak a mélybe..
semmivel sem törődve nyomnak agyon élve..
Ó bárcsak szárnyam nőne..
bátran vetném le magam a szörnyű mélybe..
Megszöknék a szavak, a fájdalmak elől..
megszöknék az élettől.. ami lassan megöl..
De csak állok. tehetetlenül, gyáván
magam sem tudom még mire várván..
Kiégett, üres a lelkem,
nem érzem. oly könnyű a testem...
Karom lassan felemelem..
Ez lenne a szárnyam helyett?!
Tétován a perem széléhez lépek.. Lenézek..
Alattam színesen kavarog az élet..
De nem látom. nem látom tisztán a képet..
Keresem a megnyugtatót a szépet..
De kétségbeesetten félek.. Hátrébb mégsem lépek..
Mert vonz a mélység. a felejtés..
Már csak egy lépés..
S szárnyak nélkül is szállva
feloldódom az örökkévalóságban..

Szelíden szeretve

Magas hegyen erdők között
mikor nap sütött a felhők fölött
Kacsaringós ösvényeken követtelek
lábnyomodba lépkedve csendesen szerettelek..

Néha csak néztük egymást mosolyogva
lépkedtünk álmatag kézen fogva
szerelmünk szivárvány keretbe foglalva
hullott ránk a fák színes őszi lombja..

Káosz

Távoli fények, illatok, színek..
Közeli képek, füstös remények..
Kavargó gondolatok, szél fújja őket..
Szaladok előled, téged kereslek..
Elveszett álmok kedvesek, szépek..
Valóság talaján mindegyik elvérzett..
Szertefoszló mosolyok, szétmorzsolt könnyek..
Ölelő karok mik bilincsbe vertek..
Meglépő közöny, majd lehulló álarc..
Önmagammal folytatott szélmalomharc..
Ez lenne az élet? Ezt érdemli a lélek?
Azt hiszem, félek..

Bizonytalanság

Az éj sötét bársonyára nyomokat karcoló gondolatok
mint felszakított sebből szivárgó vér..
Csordogálnak a képek szemhéjam mögé..

Mosolygós álarc alá rejtett könnycseppek..
Talán felszárítaná a szél..
Ha lenne erő karomban, remény szívemben
s maszkomat levinném..

Gyors lábú órák, napok..
mosolygok rád. hisz boldog vagyok..
De bennem van mégis a félsz..
elillan az élet s minden véget ér..

Mond, mond! Mivé leszek én?
Elporladok, s felkap a szél..

Veled

Neked integetnek a fák
fű hajlik a lépted nyomán..
Szél borzolja hajadat,
kóstolgatnám ajkadat..
Fejünk felett az izzó nap
csillámmal vonja be a dombokat..

Karácsonyi álom

Csend honol a város felett
Angyalszárnyon suhan, megérint a szeretet
Anya öleli gyermekét, kedves a kedvesét
Karácsony szent éjjelén

A haragos megbékél
A sértő elnézést kér
A bántott mindent megbocsájt
Béke lelke száll le ránk..

Akinek van adakozik..
Jövőre többet tesz, fogadkozik..
A nincstelen örömmel fogadja
Eljött a bőségnek várva-várt napja

Legnagyobb kincs a béke és a szeretet
Másnak adni, felkarolni aki elesett
Ha úgy élnénk mintha mindennap karácsony lenne
A világ sokkal de sokkal szebb lenne

Csend

Ma beszél a csend,
Az árnyéknak kopognak léptei..
Messze szállt álmomat
az erdő mélyén egy picinyke pók szövi..
Fülembe suttog a magány,
s láthatatlan húrokon penget
néma szimfóniát.

Tóthné Bernárd Emese

Szerencsés embernek mondhatom magam, szerető családban élek. Van két kamasz csodám, egy fiam és egy lányom.

Pedagógus vagyok. A munkám a hivatásom és egyfajta életút is számomra, ahol a feltétel nélküli szeretet és elfogadás az ember részévé válik.

Két éve különös érzések és gondolatok ébredtek a lelkemben, amik papírra kíváncsoztak, így születtek meg a versek és a novellák.

Az írás számomra ajándék, mely által megérinthelek más lelkeket.

Emléked behajtom

Azt mondtad torkodban ver a szíved,
s úgy néztél rám, mint rajongó kamasz,
Tarkómra vágyköröket írt kezed,
hagytam, bár tudtam sokáig nem maradsz.

A reszketeg bűntudat csókodra
elporladt, mint homokkar ölelte parázs,
Én álmokat leheltem arcodra,
mely reggelre ébredt, szürke vallomás.

Kicsomagolt emléked behajtom
és szavaid szájára lakatot teszek,
Várom, enyhüljön örök fájdalom,
minek tenyerében balgán elveszek.

Szívzarándok

Zománcfényű szemeidben
szenedélyek merész ígérete
felperzsel, akár egy tűzvarázs;

Megkérgesedett lelkemben
lelked nyughatatlan kísértete
ébredező szerelmi vallomás.

Ölelj,
mint kelő nap szunnyadó virágot,
Csókolj,
mint szivárvány esőcsepp szilánkot,
Szeress,
mint csendes fény haldokló világot,
Legyél,
szívcsapáson lépdelő zarándok.

Éjjel nélküled

A síró hangú kék éjszakában arcod
messzi hideg hold fényében megbújik
s én ébren álmodom fűszeres hangod.

Kitárt ablakomon át szökik világra
a vágy, mely ágyam szélén ült konokul
téged várva széttépett hittel, hiába.

Az éber kín, mint titkokat rejtő szzirom
úgy ölel át, s lihegi számmal
hiányod, jöjj el -szinte fáj- úgy akarom.

Nyári este

A halvány csend elfeküdt a kertben,
sápadt hold térdelt fűszálak fölött,
nyári emléked úgy cikázott bennem,
mint langy esti szellő illatok között.

Kortyoltam ízét elveszett percnek,
mely karjában mezítlen ringatott,
az évek közben észrevétlen mentek,
s én téged várva egyre ültem ott.

Lassan mélybe zuhant remény teste,
ágya lett kertem, Hold a takaró,
Pirkadattal haldoklott a vén este,
sóhajtva halkan: az álmok mulandók.

Börtön

Önmagam börtönőre vagyok,
tulajdon akaratom halott.
Tébolyult, vad hazugságfalak
szűkölve összeszorítanak.
Csak úgy vagyok, színlelve tűröm,
mint kocsányos tölgy múltó időt,
hogy pusztuljon bennem az öröm,
eltemetve újszülött jövőt.
Zokognék, ha még lenne könnyem...
Üvöltenék, ha volna hangom...
Lennél-e fénylámpás a ködben?
Meghallanád-e vészharangom?

Őszi falevél

Elengedte ágát az első falevél,
sárga csókját küldte visszanező nyárnak,
felöltözött csendben rőt ruhájú bánat,
mely csak szítálva hulló könnyeket ígér.

Felkapkodom fáknak földre hulló álmát,
belőlük ragasztok falamra színes képet,
meglányítva azt, mit már ölel az enyészet,
s most lapos reményként szívemen átlát.

Emlékkép

Hervadó virágillat,
nagyamám szobája jut eszembe,
Polcokról néző kacat,
most messzi emlékként lát szívembe.

Gyermekként beosontam,
kutattam ifjú éned képeit,
Akkor még nem tudhattam,
lesz majd, hogy hiányod marad csak itt.

Hervadó virágillat,
mélyen beszívom, szobádban vagyok,
huncut szemed megcsillan,
s én állok csak, mint rajtakapott.

Tóthné Telkes Csilla

„Mi a költő? Szerencsétlen ember, aki mély kínokat rejt szívében, de ajkai úgy vannak formálva, hogy miközben sóhajok és kiáltások hagyják el, mindez úgy hangzik, mintha szép muzsika lenne.”

Sören Kierkegaard írta ezeket a sorokat. Amikor verset írok engem is ez a kín sarkall, s remélem, hogy sóhajaim „muzsikává” érlelődnek e kötetben.

Nagyanyó

Apró asszony és öreg,
De fiatal a lelke.
Elvinné a fürgeteg,
Hogyha lepke lenne.

Gereblyéz, sarabol,
Fölássza a kertet.
Fáskamrákat kipakol.
Néha macskát kerget.

Üldögél a teraszon
Lugas árnyékában,
Füstifecskék csivognak
Az ereszcatornában.

Boldogasszony napja van,
Ünnepel az ég is,
Augusztusi napsütésben,
Ráköszöntök én is.

Anyóka csak bólogat:
-Hogy az Isten áldja!
Apró asszony és öreg,
Még sincs neki párja.

Téltemető

Apró sárga virágai
Köszöntik a kertet.
A hóvirág kis bokrai,
S a Crocchusok mellett.

Fehér, lila, sárga szirmok
Nyílnak ki a Napnak.
A dér reggel még csíp itt-ott,
De tán le nem fagynak.

A szomszédban égetnek,
És gallyazzák a fákat.
Visszametszik a rügyeket,
Veteményest ásnak.

A melegben apró bimbók
Nyújtóznak az ágon.
Gyümölcsöt is hoz a ringló
Tán ezen a nyáron.

Ha kiülünk a lépcsőre
A friss madárdalban.
Megérezzük egykettőre,
Hogy bizony Tavasz van.

Karácsonyi ajándék

Hópihék táncolnak eresz alatt.
A homályos égre kék szempár tapad.
Jégtócsák tükrében megfagy a hó,
A puha tájon már dértakaró.

Valaki halkan az utcán zenél,
Bevonja testét lassan a fény.
Az angyal kérdően lebegve áll,
S egy sóhaj némán feléje száll.

-Kérlek, óh Angyal, hozd ide őt,
Akire vágyom minden előtt!
Gyógyítsd meg kérlek, kérlel a szám,
Hozd haza szárnyadon Édesanyám!

-Hisz, tudod rég már miként szeret,
Nélküle Karácsony ma nem lehet!
Ki lesz, ki csenget, s velünk dalol?
Kérlek, találd meg őt valahol!

Felszikkázik, cikkan az éj.
Az Angyal sehol, nincsen remény?
Hirtelen nyílik, de nem a menny,
Ajtó csikordul itt, ideleenn.

A küszöbön szótlan valaki áll,
Mosolyra csúszik lassan a száj.
A kislány sikkant:- Édesanyám!
S ölelik egymást már igazán.

Mert bizony itt van, itt van a menny,
Csak hit kell hozzá, hogy észre vedd.
Igaz ajándék, ritka öröm!
Minden Karácsonykor én ezt köszönöm.

Fénykép

Fonott kalapban, kerge ékű őszben
Örökre látom őt a telt határban.
Háton heverve hajló fecskefűben,
Fehér-kék blúzban, könnyű kiskabátban.

Forgó avarban, délutáni csöndben,
Tömötten hull a fény e néma tájban.
Álmot lehelve egyre egyszerűbben
Mesél-e még a múlt e képbe zártan?

Anyám a lány, de asszonyos a lelke.
Ölébe tévedt bánat könnye csillan.
Megóvja bár, de fél saját magától

Akár a vágy, ha szabadulni merne.
Övé se még, de vár örökre nyíltan,
Mert tudja már esélyt kapott a mától.

Liliom

Mese, mese-mátka, aranyló határban,
Született egy kislány, egyszer Méz-országban.
Méhék éltek arra, jobbra is meg balra.
Békés boldogságban uralkodtak rajta.

A királyi párnak nem volt semmi gondja,
Csakhogy nagyon vágytak egy apró utódra.
Almafájuk alatt egy szép nap reggelén
Érintetlen maradt egy liliomlevél.

Liliomlevélen apró kislyány bókolt
Manócska-ruhában, melyet tán egy pók font.
Boldogan ölelték, dióhéjba tették,
Nektárral és mézzel nyomban megetették.

Szerette az anyja, szerette az apja,
Az egész nemzetség apraja és nagyja.
Kedves volt és édes, mint a túrós béles.
Kerek egy világgal szembeszállni képes.

Fel is csuporodott a nagy kelencében,
Királyi palástját sosem érte szégyen.
S mikor Nap királyfi a kezét megkérte,
Százezer lovaggal birkózott meg érte.

Összeházasodtak, pompás lagzit csaptak,
Ingyen folyott a bor öreg s fiatalnak,
Majd a trónra léptek, szüléik helyébe,
Királynő s királyfi jogart vett kezébe.

Bölcsen uralkodtak, így csak gyűlt a nektár.
Békébb királyság soha nem is volt tán.
Az utódaikra tisztességet hagytak,
Így éltek boldogan, míg csak meg nem haltak.

Ködből

Ködből szövök ma verset,
Kedvesem.
Ködből, melyet megmarkol
Két kezem.
Úgy fonom művem ívét
Szinte fáj,
A láthatatlan néma
Vasfonál.
Ám mégis sebzett
Ujjbegyeimen
Az élet édes dallama
Fakad.
Így rímet róva láztól
Boldogan,
Talál reám a fényes
Pirkadat.

Hetedízigen

Most védj meg engem, ó arkangyalom,
Ki minden bajnál átöleltél engem.
Lehanyatlik már lassan a karom,
Csak a lelkem lángol még, csak a lelkem.

Fényes, fekete örvény raja húz,
A félelem megöli mind a vágyat.
Hétszer-hetedik évsor koszorúz,
Az életed felén túl mire várhatsz?

Hetedízigen törleszted a bűnöd,
Mit elkövettél, fél évszázad immár.
Megszerezted a tudás italát,
Mégis az örök élet vizét innád.

Itt maradok. Tenni és lenni kell!
Gyermekekem van, van férjem és családom.
Ez az élet. Az első és utolsó. Legédesebb.
És a halál? A halál az csak álom.

Igen és nem

Anya és én,
Egy igen, egy nem.
Ma megölelném,
Meg kéne tennem.

Erecske

Ér, ered, erecske...
Apró gyerekecske,
Magból szép szemecske,
Cseppből kis menyecske.

Aranykincsek hulltak,
Merre ők indultak.
Isten tenyerében
Keresték az utat.
Messzelátó ember
Vezette a kezük,
Csodalátó asszony
Védte a szekerük.
Aranyekét vontak,
Hízott a hazájuk.
Aranyjárom kulcsa
Óvta a jószáguk.
Aranyszekercével
Irtották az erdőt.
Reméltek erősen
Boldog újesztendőt.
Bíztak, vártak, türtek.
Ha kérded, kik voltak:
Isten országában
Hittel igazoltak.

Csemete-szivárvány,
Liliom-királylány.
Apró gyerekecske,
Ér, ered, erecske...

A szeretet szárnyai

Réges-régen, Karácsony éjen
angyal szállt a csillagos égen.
Alvó tanyák és falvak felett
suhant szárnyain a Szeretet.

Erről az ember mit sem tudott
süketen és vakon háborúzott,
röppent a bomba, cikkant a gránát,
mizlikbe tépve az élet szent álmát.

Nagyapám mesélte, hogy hajdanán,
egy ilyen éjen a nagyanyám,
bundába csavarva, a krumpliveremben
anyám altatta, halkán, csendben.

Bombázórajok húztak el éppen,
mikor a Jézuskát mesélte szépen,
s mikor elfogyott minden kenyér,
elénekeltek a Csendes éjt.

Sokáig ültek még a veremben
hidegben, szélben meggémberedten,
Karácsonynak szent éjjelén,
semmit sem várva a föld fenekén.

Akkor hirtelen varázsütésre
harangszó kondult a fagyos éjbe'.
-Tán, nem miséznek, ez hihetetlen!
Ugrottak talpra mind a ketten.

Félve nyomták fel a rács reteszét,
Felettük lángolt a csillagos ég,
És elindultak éhezve, fázva
éjféli misére és áldozásra.

Azon az estén tanulta meg
anyám, hogy mi a szeretet.
Önzetlen, érző, igazi híd,
ember és ember közt, míg ver a szív.

Réges-régen , karácsony éjen
angyal szállt a csillagos égen.
Alvó tanyák és falvak felett
suhant szárnyain a Szeretet.

Miért?

Miért? Miért? –kérdzem
Újra s újra.
A sors miért szán engem
Ennyi búra?
Miért gyötör az Isten?
Válaszra várok. Nincsen.

Álmomban egyszer régen,
Városban jártam éppen.
Utat keresve, zezzugos
Sikátoraiban bolyongva,
Lelt rám az este.

Féltem, egyedül voltam.
Semmit nem reméltem.
Ott ültem egy nagy gombán,
Ügyetlen és otrombán.
Magam nagyon sajnáltam.
Sírtam, és kiabáltam.

Akkor hirtelen fény lett.
Átszelte a sötétet.
Megbizsergetett engem,
S hirtelen elfeledtem,
Hogy mennyire kívánom
Az utam megtalálnom.

Hiszen értettem rögtön,
Hogy nem is kell keresnem,
És meg se kell köszönnöm,
Mert átölelt az Isten.
S bármelyik úton járok,
Hozzá majd eltalálok.

Én rajtam múltott minden,
Hogyha érted.
Mindegy is már, erre megyek,
Vagy arra.
Nincs itt angyal,
Ki helyettem akarna.

-Miért? Miért? Miért ne?
-mondom újra.
Miért ne vállalkoznék
Itt az útra?
Álmomban a fényt
Magamhoz öleltem.
Itt a Földön ezt kéne
Tenned, s tennem.

Köszönöm

Túl szép az élet, Istenem!
És túl csalárd is nékem.
Talán a szívem megreped,
És földbe kerül vélem.

Az éveket mik lengenek
A semmiben kötélén,
Úgy szeretem, hogy fáj nekem
Ha továtúnnek éppen.

A viharkabát elszakadt,
A „Csinibaba” hallgat,
Hatvankettőben útra kelt,
Megszületett egy magzat.

Se jó, se rossz, csak szertelen,
Nem fog gonosz se engem.
Mert szeretem az életem,
És értem, miért lettem.

Maszat-királykisasszony

Vackod piszkos, magad is,
Csimbók hajad mind hamis.
Lucskos-csapzott, szakadt rongy,
Líg-lóg rajtad, mint toprongy.

Szemed tükre mégis gyöngy,
Hogyha csillog benne könny.
Kis kezednek párja nincs,
Munkás, dolgos drága kincs.

Csigás, copfjaid megett
Csintalan vág gyors eszed.
Ölelésed olvadás,
Olvadás és oldozás.

Angyalbogyó, varázsgömb,
Aranyeső, fagyalgyöngy...
Semmi el ne riasszon,
Maszat-királykisasszony!

Trambulin

Leng a palló, megremeg.
Légbe hulló permeteg.
Ugrani, hullani már.
Hullámok hercege vár.

Hazám

Hazám, Te hányatott sorsú Hazám!
Tán visszatérsz oda hová siettél,
És keblére ölel e mostoha, kegyetlen Európa.

Évszázadok gyötörte, sebzett arcod
Majd felemeled végre? S felragyog
Mosolyod, mely homályba borult századok óta?

Tündöklő Istvánt vérgőzös korok
Kövezték, pestis és gyilok.
Szent koronád ferde keresztjét mégse marta rozsdá.

Aranyág tört, és liliomok kúsztak,
Sárkánylánc rendet ajánlott az Úrnak.
S Duna fagyos jegén egy gyermek ült a trónra.

Pompázott, szépült fennen Buda vára.
Ezüstöt hintett kék-selyem habjára.
S Hollós pajzsának súlyát tisztelni tanulta Európa.

Büszke magyar, forrongó büszke fejjel
Rohant csatába, harcba, felkelésre,
Független nemzetét megvívni mind akarta. Nem hiába,

Mert becsületben többször vérezett.
Bár Világosnál bevégeztetett,
de békés forradalmát el nem adta olcsón a gyáva

Hitetleneknek, kik már nem tudtak bízni.
Viharos évek múltak, s könnyeit látta hízni
A bátor elesettek hű asszonyainak a vétkes Európa.

S boldog monarchiának szép bajuszkáján hizott
Fázós ezreknek éhe. S a tengeren átgázolt,
Friss, szabad, alkotmányos, de vad Amerikába.

Csatazaj mosta véres és mély lövészárkokból
Egy hang tört fel az égre: Elég már a gyilokból!
Sebeid mossa béke, Te bűnös háborúk tépázta nép hazája!

...Ne utcagyerekektől legyen hangos a rom,
Ne borítsa az arcuk a bánat és korom,
De derüljön az ég ki, akarjanak remélni valahol Európában.

A pusztulást feledve új élet járta át a tereket,
És zakatolva zsákba fogta a fényes szeleket.
Mert lelkesülten hitt az igazában, egy szebb és jobb világban.

Mégis börtönben vésték a követ,
Az apáink és mind a többiek,
S anyánk hiába varrt éjfélig kinn a hallban.

Lyukas zászlókat lengetett a nép a Parlamentnél,
Majd tankok dübörögtek föl a mentén,
Sokan meghaltak, sokan álltak talpra daccal a zivatarban.

A puha diktatúra rendes éltet, halk ünnepet
Adott e kis hazának, s meg senkit nem lepett,
Hogy Vasfüggöny takarta arcát a dús Európának.

Majd olvadtak, szétmállottak a rácsok,
Végképp elfogytak, mint a cukorbábok.
A Nép ítélte, s új demokráciák mosolya gyúlt
Közép- Európában.

Valkócziné Katalin

Azok közé a kevesek közé tartozom, akiknek gyerekkorában se jutott eszébe verset írni. (Persze, csak ha jól emlékszem.) Leginkább említésre méltó talán a család, és az-az időszak, amikor gyerekeimet szerető tanácsadóként felnőtte cseperedésükig elkísértem. Mondhatom, hogy második gyerekkorom volt, hiszen velük érezve jártam velük az óvodát, iskolát, örültem a sikereiknek, és sírtam, ha kudarc érte őket. Mint minden, egyszer ennek az időszaknak is vége tért, mire a gyümölcs beért, le is pottyant.

Közben találkoztam egy nagyon kedves baráttal, és egyszer úgy alakult, hogy jött egy gondolat, amelyik hozzá vágyott, és én izgulva, vajon nem nagy butaság-e, elküldtem neki. Mit tesz Isten, a kedves barát meglepően reagált, örömeiben tapsikolt szinte. Egyszer azt mondta, hogy amit én elmesélek neki, az tulajdonképpen vers, és illusztrációnak elküldött egy igazit, (milyen furcsa, el is felejtettem, melyiket, de talán József Atillának a Dunánál című versét) így: "A rakodópart alsó kövén ültem, néztem, hogy úszik el a dinnyehéj. Alig hallottam, sorsomba merülten, hogy fecseg a felszín, hallgat a mély" .nem vers formájában.

Azóta azt játszom, hogy verset írok. S mert örömet okozni csudára nagy öröm, a gondolatokat, amik később is születtek, elküldtem neki, döntse el ő, érdemes-e az öröme. Azóta is örülünk egymás örömének, ami kettős öröm lett, mióta én is olvashatom az ő szebbnél szebb írásait.

A szeretet a lélek muzsikája

Tudod ma reggel,
a korai hűvös ellenére
takarót terítettem magamra
és kísétáltam,
mint egy őszbúcsúztatóul a kertbe,
a diófa alatt csendesen üldögéltem,
hogy ne zavarjam meg véletlen se,
a szerelmetes, a békességes csendet,
időnként egy sárguló falevél útra kelt,
azután még egy, és ez addig lesz így,
míg az összes hervadt levél el nem búcsúzik,
bármily fájó, menniük kell, ha maradnának,
mint egy betegség, csak ártanának,
milyen békés a búcsú, és milyen szép,
ahogy az egyre alacsonyabban érkező,
nagyon fáradtnak tűnő
aransárga sugarak,
a jelenséget bevilágítják,
arra gondoltam, ahogyan néztem,
hogy az ember annyi mindenre képes,
képes a lehetetlennek tűnőt is megtanulni,
hát miért épp a békét ne tudná ellesni,
végképp, örökre magáévá tenni,

miért nem tanulható meg éppen a fától,
a diófától, vagy akár egy másiktól,
hogy el kell engedni az ártót,
hogy helyet kapjon az, ami jó,
a háború helyett a béke,
még akkor is,
ha egy időre teljesen kiürül,
talán lehet, de csak, ha mélyen tudatosul,
békében élni sokkal jobb, hogy a rosszat,
mint az elhervadt levelét a fának
el kell engedni,
ragaszkodni hozzá értelmetlen,
a háború, ha lehatol a lélek mélyére,
ha az emberhez végül hozzá nő,
a testet, a lelket megmérgezi,
ha kívülről támad,
belülről kell védekezni,
a gyűlölet ellen a békét megvédeni
a szeretettel lehet,
sok mindent lehet szeretni,
szeretni való a természetben annyi,
csak időt kell neki adni,
a szeretet, amelyik él,
ott muzsikál a lélekben,
gyönyörű zenéjével
a gyilkos csatát is feledtetve.

Az életünk egy hosszú gyalogút

Tudod, arra gondoltam,
hogy az életünk olyan,
mint egy hosszú gyalogút,
mikor megszületik,
elindul az ember a Föld egy pontján,
és megy egyenesen,
térkép nélkül az orra után,
út, amelynek változó a hossza,
lehet nagyon rövid
de lehet nagyon hosszú is,
fárasztóan hosszú is,
lehet ez a gyaloglás séta,
és lehet gyors járás,
végigrohanni is lehet,
hogy mihamarább célhoz érjen,
akkor kevesebbet lát az ember,
a kezdet,
mint minden kezdet nehéz,
először a kicsi ember csetlik-botlik,
de őt még segítő kezek vigyázzák,
később egyedül kell az utat folytatni,
legfárasztóbb hegynek fel,
de ha egyszer a csúcsra ér,
ott érzi magát legjobban az ember,
onnan tovább mozdulni se akar,
de örökké ott sem maradhat,
indulni kell,
nagyon rosszul esik az út lefelé,
a völgyből nehéz újra felkapaszkodni,

néha lebeg a boldogság vizében,
máskor pocsolyába lép, besározódik,
sokszor a sarat mások, a könyörtelen
mindenen átgázolók fröcskölük rá,
van, hogy megrendül a föld alatta,
akkor úgy érzi,
ennél rosszabb már nem jöhet,
ha van még ereje felállni, megy tovább,
a porviharban tehetetlennek érzi magát,
vannak gyönyörű szigetek, napsütötte tájak,
onnan is tovább kell mennie,
a boldogság szigetén nem lehet sokáig időzni,
ami a legnehezebb, hogy mint egy sorminta
ismeretlen szakadékok szegélyezik az utat,
egy rossz lépés,
és az ember máris zuhanni kész,
csak egy lépés, de az már a vég,
a szakadékban nincs megállás,
kevés a szerencsés,
aki meg tud kapaszkodni
akár egy jó szóban,
az ember zuhanás közben
nem tud kanyarodni,
nem tud fékezni,
hátrátolatni se tud,
irányíthatatlanná válik önmagának,
ha csak nincs mellette egy angyal,
egy angyal,
egy másik ember képében,
aki a szeretet erejével
röptében is képes megtartani,
a halálra zúzódástól megvédeni.

Varga Ferenc

1979. november 13.-án születtem Szolnokon. Szajolban nevelkedtem, és jelenleg is itt lakom. Újszászon érettségiztem le, és utána ugyanott tanultam tovább vasútüzemvitel-ellátó szakon. 2000 szeptemberétől dolgozom Szajol állomáson. Családi állapotom egyedülálló.

Általános iskolásként vált hobbimmá a rajzolás, majd később a versírás. 1995 óta közel 200 verset írtam, melyek témája általában a szerelem. Néhány közülük az interneten is megtalálható.

Olykor megeskik hogy 1-1 vers a hírekben hallottak által kiváltott érzésekből születik. Ilyen vers a 11 versszakos Angyalka is melyet 1998. április 8.-ának éjjelén írtam.

Angyalka

Olyan volt ő
mint a nyári szellő
mi vidáman kergeti a felhő fodrait
s lágyan simogatja a zöld réten
nyíló virágocskák szirmait

Ő volt az
kit rossz szándék
hatalmába soha nem kerített
ki glória ragyogásából
soha nem veszített

Ő volt az
ki mindenkivel barátkozott
ki barátja volt szélnek Napnak
mert ő volt a lelke
a megújuló szép tavasznak

Ha nevetett
vele nevetett az éltető Nap
s menedéket talált
ha hűs eső esett
a fák védő lombja alatt

Ha szomorú volt
hogy az ne legyen
kismadarak énekeltek néki
Ó ő angyalka
mennyire szeretett élni

Mostan már
a felhőcskék kikkel játszott
fekete ruhába öltözve
sírja felett összegyűlve
könnyeznek

Mostan már
nem tündököl a Nap fénye
csak a villám fényessége
mely ég s föld között
mennybéli hidat képez

Már most
kinyílt a kapu
sötét mélybe fény áradt
s ő véle szállhat fel
a fehér kis hópehely

Megtért fény a fényhez
az ki sötétbe nem való
helyébe mély fájdalom lépett
s emléke emberi szívben
örökké éget

Olyan volt ő
mint az angyal
ki fényből földre tévedt
s ártatlan tiszta szívével
hozott mennybéli szépséget

Angyal volt
s most is az
mert fény csak fénné leszzen
és elment hogy a Menny
örök fényében éljen

Medál

Vesztett világ hadába sír egy gyermek
kit nem látnak a rohanó emberek
kit nem vesz észre magasból a Nap
ki reszketve ül fűzfa alatt

Hiába kiáltott nem hallotta senki
hiába próbált nem tudott mit tenni
nem érthette miért nem hallják
a segélykérő halk szavát

Apró könnyeket mohón falta a föld
míg a gyermek fáradságtól álomra dőlt
lehunyta szemeit és összekucorogva
nyugtató mély álmát alussza

Látta hogy két óvó kéz érte nyúlva
egy fehér ruhás szőke nő féltve felveszi
fejcskáját keblére helyezi
s lassan magával viszi

Öröm könnye két kicsi szemből kicsordult
álmodva szépet kicsiny keze mozdult
és elejtett valamit mihez mindig ragaszkodott
mi mint élete hozzá tartozott

Később sokan gyűltek össze a fűzfa alatt
könnyektől nem találva szavakat
majd távozva kísérték valamit
kinek nem hallották halk szavait

Csak egy szőke nő maradt a fűzfánál magában
képet nézett egy talált kis medálban
fehér ruhában ő volt a képen
melyet szorított földbe váját kezében

Pár nap múlva a folyó hulláma
e kicsiny medált vetette partra
melytől a víz mellett lévő fűzfa ága
a napfényt is eltakarja

Vesztett világ hadába alszik egy gyermek
kit nem láttak a rohanó emberek
kit nem vett észre magasból a Nap
ki békében szunnyadt a fűzfa alatt

Jégbefagyott tűz

Kék szemében
a rejtélyes tenger lakozik
Mélyén csodás
titkokkal
Közepén sötét örvényben
szívem haldoklik
Sodródva néma
kínokkal

Ajkában él
a szerelem íze
Mi rabigába hajtja
létem
S mégis ez édes
csókért
érdemes
őt féltmem

Angyal lélek
tündér testben
végzetemet
benne leltem
S ha elszakít
az élet tőle
vesszek én el
mindörökre

Fény vagy nékem
égen régen
Tiszta könnycsepp
szemem színében
Rózsaszírom
ajkad hamva
Lángoló tűz
jégbe fagyva

Fogom kezéd

Ha a sötét éjnek leple
némán ijeszt utadon
ne félj
Én fogom kezéd

Ha támad a zordon sors
játékszerként sodor magával
ne félj
Én fogom kezéd

Ha lelked bántják a kegyetlenek
kik irgalmat nem ismernek
ne félj
Én fogom kezéd

Ha szomorúság jár át
és magányosan sírnál
ne félj
Én fogom kezéd

Ha harcolsz a világgal
s az erőd fogytán
ne félj
Én fogom kezéd

Ha igazad senki nem ismeri
s a tudatlanok serege támad
ne félj
Én fogom kezéd

Fogom kezéd és melletted leszek
mert könnyeidtől szenvedek
s egyetlen mit félek
hogy téged veszítlek

Ezért tőled csak egyet kérek
foghassam kezéd míg élek...

Ha én lennék az éj...

Ha én lennék az éj
ő a nappal
én télként
ő virágzó szavakkal
járná útját s amerre lép
ragyog felette a tavaszi ég

Én lennék a szél
ő éltető zápor
ha reggel a nap kél
mint szivárványfátyol
tündökölné arany színben
akár napsugár a tiszta vízben

Ha lennék madár
ő már hattyú
volnék dagály
ő halk szavú
fénylő messzi telihold
kihez tenger hangja szólt

Ha virág lennék
talán rózsza
méhként élnék
tán lepke volna
színes tarka pillangó
virággal játszó fény manó

Bármi lennék
bárki volnék
rá fel néznék
hozzá szólnék
kérném őt hogy rám tekintsen
ő lenne én féltett kincsem

Varga Tamás József

1975-ben érkeztem e létsíkra Miskolcon. Jelenleg Budapesten élek, de nem lelem benne túl sok öröömöt.

Még a múlt évszázadban szereztem egy első helyet a Miskolci Városi Diáknapok pályázatán irodalom kategóriában. Verseim mellett egyre több novellát – vagy ahhoz hasonló dolgot – is elkövetek.

További sikereim:

A Túlélők Földje bárdversenyein elért két első, s kicsit több második-harmadik helyezés.

Megjelent versek a közben már megszűnt Alanori Krónikában. (Nem, nem azért szűnt meg, mert én is bekerültem.)

Megjelent novellám a Sikoly magazinban.

Valamint az előbb sikerült egy doboz sört is kinyitnom, amit el is fogyasztottam e sorok írása alatt.

Rossz kor

égig érő magas hegyek
most menedékem legyetek
titkos fensík óvj meg engem
édes életem

drága enyhet adó lombok
régén járt úton bolyongok
társaim csak kínzó gondok;
vészes képzetem

kedves otthonom most vérben
úszik, emberek tüzeiben
ég, hát szálljon fel az égig
könnyes énekem

halkan zúgó fenyőerdő
mondd mit hoz az eljövendő
szétesik-e széthullik-e
szeretett hazám

ősi nemes elfek vére
legutolsó menedéke
elrejtés-e és mondd lesz-e
új remény talán

vagy csak e hely lesz a sírom
soraimat szélbe sírom
végső búcsúversem írom
rossz kor hajnalán

Én vagyok arra itt

a sötét nem bánt nem veszi véred
nem mondja utolsó órádat éled
nem vágja beléd karmait
mert én vagyok arra itt

az éjjel nem bánt nem ő halálod
nem mondja utolsó utadat járod
látod azt most én teszem
véredtől részegen

Zenélek

Nem messze örült angyalok
Járják az éjszaka táncát
Én itt mégsem várhatok
Lelkem szelek cibálják

Nem messze örült ördögök
Hiszik hogy szép az élet
Nem hallják csituló neszeit
Szomorú éji zenének

Nem is nekik zenélek

A halottak illata

Csendben lapulok a fák között. Kezemben számszeríj, lélegzetem visszafojtva várom, hogy megérkezzen a közeledő karaván. Hogy befejezze útját, itt e vadregényes erdő kellős közepének közelében. Persze a kereskedők és a velük tartó csatlósok folytatnák útjukat tovább, csak még nem tudják, hogy semmi esélyük ellenem.

Egy kétszáz éves fa törzse mögül figyelem, ahogy a lent kanyargó úton feltűnnek az első szekerek, s a mellettük poroszkáló fegyveresek. Tizenötöt számolok meg belőlük, nem lesz semmi gond. Kézmozdulatokkal jelzek a többieknek, gyors bólintásokat kapok sorra válaszul. Megvárom, amíg az első szekér lent egy vonalba ér velem. A csapda bezárul.

Kiszemelek magamnak egy marcona kinézetű törpét, máris száll felé a mérgezett nyílám. A kis szakállas figura a nyakához kap, ez életének legutolsó momentuma. Mire teste földet ér, már ötven halottak.

Mellettem a sötét elf szélvész gyorsan varázsolja nyilait fegyvere húrjára, ahonnan mindegyik végzetes útra indul. Soha nem tudnám megtanulni ilyen sebesen használni az íjat.

Hogy ne maradjak le a gyilkolásban, félretéve a nyílpuskát, két tűzgolyót lövök egy-egy páncélos harcosra. Leszakadt és szétroncsolódott testrészeik összekeverednek az út porában, mely mohón felissza

a vörös vért.

Még szinte el sem kezdődött a harc, máris vége van. No persze ez nem amolyan egy az egy ellen lovagi küzdelem. Ne nevetess, ez nem az a világ...

Sorra vesszük a szekereket, a zsákmány már első pillantásra ígéretesnek tűnik. Egy ládát hoznak elé, melynek mélye aranypénzt és drágaköveket rejt. Egy másiktól pedig folyadékkal teli üvegcsék kerülnek elő. Egyet kinyitok, s beleszagolok. Emlékek törnek elő...

Meztelen testedet látom, s érzem, ahogy hozzám simul. Bőrödön messze földről hozott illatszer, egy különös, utánozhatatlan, magával ragadó illat. Karjaim között tartalak, magamhoz szorítalak.

Kis szobám elszigetelődik a kinti világtól. Ez már egy külön, saját univerzum. Kettőnké.

Csak mi létezünk. Csak egymásnak létezünk.

Ez az illat legelőször a boldogságot jelentette számomra. Az együtt töltött órákat, napokat. Amit kaptam tőled, szavakkal nem tudom visszaadni.

Később a mérhetetlen hiányérzetet, a szomorúságot, a kint, az álnok megtagadást. A múltat, amit nem tudok visszahozni.

Semmilyen varázslattal nem tudom igazán visszahozni.

A pillanatot.

Az érintésed.

Szemed tüzét.

Ölelésed.

Csókod.

Mosolyod.

Illatod.

A halottakat egy körbe hordatom, középre lépek, s a kezemben tartott üveg tartalmát széthintem a földön fekvő emberekre, törpékre, elfekre, orkokra. A parfüm elkeveredik a szennyel, a vérrel...

Most itt állok a hullák között, és beszívom illatukat. Behunyom a szemem, és Rád gondolok.

Valakit örülten

Egy másik világban nem ebben
Könnycsepp csillan a szemedben
Titokban sírsz engem várva
Megenyhülést nem találva

Egy másik világban nem ebben
Esőben állva remegtem
Néztem ahogy hozzám simulsz
Újra arcom felé nyúlsz

Egy másik világban nem ebben
Csillagos nyári melegben
Teliholdas éjjelen
Veszélyben mesélj velem

Egy másik világban nem ebben
Valakit örülten szerettem
S nem hagytam el soha
Ó csillagnak csillagpora

Vasi Szabó János

Szombathelyen születtem 1965-ben. Gépipari technikumot végeztem. Nős vagyok, két gyermekem van.

Első írásaimat középiskolás koromban követtem el, azóta - rövidebb hosszabb megszakításokkal – alkotok. 1993 óta jelennek meg verseim, novelláim országos jelentőségű újságokban és kisebb irodalmi közösségek lapjaiban. Az elmúlt évtizedben lelassult a „tempó”, keveset írok, az alábbi újságokba: Kelet Felől, Kapu, Bécsi Napló, Magyar Jövő, Székelyföld, Föveny, Együtt (Beregszász), Lant, Nyírségi Gondolat... A „Mennydörgés és rózsák” című alkotásom a Helikon Art Művészeti Alapítvány 2009-es pályázatának díjazottja. Országos vers antológiákban is szerepeltem: Arcok és énekek 2007, 2008, ezen kívül majd tucat kötetben olvashatók még az írásaim – közte a remek Verselő antológia 2008 -, idén májusban jelent meg első novellás kötetem Csillagpuszta címmel – Ad Librum kiadó -, jövő tavasszal várható a folytatás „Világállam” címmel...

Az emlékek hídján

I.

„Acél, üveg és betonfalak közé gyömöszölt, gyűszűnyi parkon legeltetem a szemem. A még mindig foghíjas Nagy Épület előtt haldokló, nyárutóról itt felejtett szalmasárga folton. Nézem és emlékezem. Fáiról sápadtan lóg alá a sok levél, mint megannyi fakó érme a Népek Múzeumának porlepte üvegvitrineiben.

Ma valamiért szerencsétlen, fintorgó arcát mutatja felém ez a park. A maroknyi, szívós növénytestet zord kőskatulyába szorító Városról nem is beszélve: fehér járdáin esetlenül csoszognak az emberek puha cipőkbe bújtatott lábai, hatalmas, hatszögalapú építményeit végtelen szomorúság szürke párája fátyolozza, máskor vakítóan ultramarinkék egén bágyadt, vaníliaszínű felhőseregek masíroznak át. Nem tudom, nem értem, miért ilyen ma világ?

Épp olyan, mint akkor...

Megpróbálom jókedvemet visszahívni: erőltetve dúdolni kezdek, hiába! Idegen anyagként peregnek le a vidámra formált hangok a pergamenszínű falakról és a viaszsárga arcokról, megbotlanak a hamuszín sarokkövekben, és erőtlenül elnyúlnak a dohányzöld trafik előtt.

*Épp úgy.. eh, de mit is írok? Hisz ma két és fél évtizeddel többet írunk! Istenem, már huszonöt év, egy évszázad negyede illant el **azóta** törekeny lepkeszárnyakon!...”*

**Részlet Ivan Zvonkij író elbeszéléséből. Kelt:
hv.15-ben, Novo Uralszk városában.**

Jean Kerr önkéntelenül is a Híd felé vette az irányt. Zsebre dugott kézzel, flegma képet vágva ment, s csak lelkében belül emésztette magát. A Kristály Falatozó mellett bandukolt el, amikor elébe lépett egy férfi: napbarnított arcú, ősz hajú, sovány ember.

- Hello, Cyprienn! – köszöntötte. – A „Kristiből” jössz? Megint súlyt emeltél, öregfiú?

- Üdvözöllek, Jean! Onnan jövök és nem lehetett nehéz kitalálnod, hogy ittam! Mi mást csinálhatnék, tán imádkozzak? Egyébként semmi bajom! Látod? ...Hukk...Hát te, hová csörtetsz ilyen elszántan, csak nem verekedni? Mert ez esetben bízvást számíthatsz vénülő barátod kardjára, angárd!

- A Hídhöz megyek, Cyprienn.

- Szóval oda? Egyre többet mész... Nem lesz ennek jó vége! – a férfi rosszallóan csóválta meg a fejét. – Patrick is így kezdte, aztán nincs egy hónapja, hogy úgy vágták le a kötélről...

- Igen, egyre gyakrabban...- sóhajtott Kerr, válasz nélkül hagyva társának utolsó szavait.

- Megengeded, hogy veled tartsak? Rég jártam arra...

- Ha nincs más dolgod, gyere nyugodtan!

- Nincs dolgom, nekem sincs...

Nem kellett sokat gyalogolniuk, hisz minden út oda vezetett és minden sóhaj felé szállt. Előttük állt a Híd, a szikrázó, néma feszület, ami összekötötte a háborgó Idő távolodó partjait. Rubinszínű fémpántjai közt ezer és ezer velencei-tükör csillogott, a város felől nézve legalábbis annak tűntek a Nap tüzétől villogó lapok.

A két férfi megtorpant a zöld-fehér csikos őrbódénál. Felmutatták a műanyag kódlapokat, s mentek tovább. Az ör -javakorabeli, pirospozsgás arcú ember -, hosszan nézett utánuk: szemeiből szájalom sugárzott.

II.

„...A Híd közelében más a világ! A levegő úgy csörgedezik a légutakban, mint a hegyekben a frissen olvadt, kristálytisza erecske. A smaragdzöld füvet nem nyomorítja fekete füstfelhőből ömlő bűzös savas eső. Egész évben viruló virágok közt végtelen tavasz uralkodik!...”

Részlet Karl-Heinz Stifter publicista cikkéből.
Készült: hv. 15-ben, Neu Rheinstadt városában.

Fent a Hídon elváltak útjaik. Lehunyt szemmel, múltba meredő agyával erősen koncentrálni ment ki-ki a saját sorsa felé.

Jean Kerr, mint annyiszor, néhány lépés után megállt, nem bírta tovább türtőztetni magát, s kinyitotta a szemét. Ezúttal sem csalódott. A körötte csillogó-villogó tükörvilágból bájos bronzsínű arc mosolygott vissza, a nagy melegbarna szemek vágyakozva és hívogatóan néztek rá. Ez a pillantás körbefonta, szomjas lelkére édes nektárt csepegtetett, a szíve átforrósodott, remegett a türelmetlenségtől! Pedig tudta: néhány percig várnia kell, míg rideg világából elő nem lép az imádott lány. S eljött ez a pillanat is, ott állt előtte a hús-vér ember!

Finom ujjak siklottak végig a férfi borostás ábrázatán. Fájdalmas hangon felhördült, s a karjaiba zárta a lány

testét. Kiszáradt ajkukon vad csókká forrtak a régóta sóvárgott, becéző szavak.

III.

„... Nincs szebb látvány a szerelmeseknél! Nincs boldogabb érzés annál, mint amikor a Kedves lány halmai közé fúrhatod gondoktól terhes kőfejed!

Ilyenkor megváltozik körülted a világ. A nap sugarai folyékony aranyként csorognak a vén Földre. Eggyé olvadt, ezüstfényű lelketekben ősi nóta bűg fel. Ezt dalolják az élettelen tükörfalak, hegyek nőnek ki hangjaira: hósipkás, fenyőillatú bércek! S parányi rétjeiken margaréták, nefelejcsok és harangvirágok tengerében lángoló szerelmetek hempereg! S amikor úgy érzitek, hogy az idő kimerevedett, és tiétek ez az örök pillanat: az égbolt sötétedni kezd...lassan – fájdalmasan!...”

Részlet Roger Unegualhed költő naplójából. Kelt: hv. 15-ben, New Oklahomapolis városában.

A lány búcsúzóul, megcirógatta Kerr szőke, erősen gyérülő haját.

- Elmész? Mindig ilyen korán... Kegyetlen vagy! – a férfi hangja hamisan csengett.

- De édes, hát nem látod? Eljött értem, itt van az este. – a lány szemében békésen megfért Kerr kerek arca, s a végzetes, csendes szomorúság.

- Szeretlek, Trinet! - suttogta a férfi.

- Én is szeretlek Jean, nagyon...

Az ujjak még egyszer, kétségbeesetten, egymás felé nyúltak, ám Kerr a meleg, finom kezecke helyett csupán a jéghideg, szürkén ásító tükröt érintette.

Darabig még várt a csodára, a soha be nem következőre; majd lehajtott fejjel elindult vissza az örbódé irányába. A tüdeje szaggatottan, sípolva vette a levegőt. Érezte: az évek múlásával a feledés feltartóztathatatlanul az elméjére telepszik. Rettegett attól a pillanattól, amikor a természet csúf játéka végleg elveszi tőle Trinquet-t – az utolsó szalmaszálat, amibe görcsösen belekapaszzkodhat az unalomig áhítatos, rideg világban. Lehet, nem is a háborúban rég elveszített kedves iránt érzett lobogó szerelem, hanem a magánytól való eszelős félelme hajtotta ide a Hídra – ahogy Cyprienn megjegyezte: „egyre gyakrabban”...

A homályban alig ismerte fel a barátját, lent állt az egyszínűvé fakult deszkafalnak támaszkodva. Halkan megkérdezte tőle:

- Itt voltak?

- Itt.

- Mind a négyen, a kis Julie is?

- Igen, ő is... - a válasz mintha nem is az ősz férfi szájából jött volna, hanem valahonnan nagyon mélyről, mélyebbről, mint a lábuk előtt heverő kövek, úgy hangzott, mint a sírból feltámadó éjféli suttogás, az enyészet utolsó sóhaja.

Az őr krákogásba fült köhögése reszkette meg a két ember közé telepedett keserű csendet. Az étellel teli hang visszarántotta gondolataikat, vissza a saját dimenziójukba. Ólom rudakként nehezedő lábaik parancs nélkül indultak az ösvényen lefelé.

Ahogy alant az aszfaltút mentén sorakozó lámpák fénykörébe értek, Cyprienn fásult mozdulatai megdermedtek. Hátra fordult. Tekintetét a Hídra, a még így, feketébe öltözve is impozáns építményre szegete. Kerr tisztán az alkohol tüzétől vörösen égő szemeket, s a gyöngyházfényű keretet, amit köréjük fontak a hirtelen feltörő fájdalom könnycseppjei.

Tudta, mondanía kellene valami vigasztalót, buta közhelyet, bármit csak megtörni a szörnyű némaságot, mégsem jutott át hang a cserepessé szikkadt, összepréselt ajkain. Tehetetlen és egyedül volt ő maga is. Épp úgy, mint abban a negyedszázaddal korábbi pillanatban, amikor – az úrból visszatérve – a lábai előtt látta heverni a földig rombolt Párizst, ifjúságának, szerelmének elveszített városát.

Vigasztalás helyett esetlenül megveregette az ősz ember vállát. S elindult a fejét békés álomra hajtó település – az egykor büszke metropolisz szomorú utódaként tengődő – Új Párizs felé.

IV.

„...Immáron tíz éve annak, hogy az Új Föld Egyesült Államai (a Rómann-féle gondolatmaterializátor elvét, valamint a parapszichológiai bizonyos eredményeit felhasználva, anyagi és szellemi erőforrásaikat nem kímélve) felépítették bolygónkon az Emlékezés Hídjait. Őt esztendővel a Harmonikus Világrend megszületése, s tizenöt évvel az Utolsó Bolygóközi Háború befejezése után...Áldott legyen érte az Úr neve!... ”

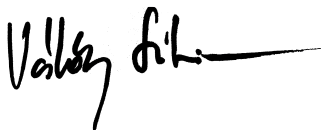
Részlet XV. Pius pápának az Új Föld Egyesült Államait kormányzó zsinat elnökének békenapi beszédjéből. Elhangzott a harmonikus világrend 15. esztendejében, Nouva Vatican szent városában.

Válóczy Szilvia (Szy1)

14 éve ír verseket, kisebb hangvétellő prózai írásokat. Számára az írás, lírai kinyilatkoztatás, megnyugvás.

Témaválasztásában legjellemzőbben a szerelem és a természet összefonódása kelt hangulatot. Kifejezésmódja igen összetett, a múlt századi szépirodalom követője. Versei több Antológiában megjelentek már.

Honlap: www.valoczyszilvia.extra.hu

A handwritten signature in black ink, reading 'Válóczy Szilvia' with a long horizontal flourish extending to the right.

Szabadan

A madár is akkor boldog,
ha szabad,
s úgy szeli az eget,
előre úgy halad,
oly szabályosan,
hogy még a szem is megkönnyezi
mélázva, homályosan.

Sóhaj

Hogy kapaszkodtam
szélfútta ágaidba,
utolsó lélegzetemmé váltál,
amikor innom adtál
szomorú könnyeidből.
S most én hullatom
árva önmagamat
bujá erdők kincseire.
Dobogó szívemben
jaj szó hallik, oly sután:
„Ha még egyszer lehetne...”

Utánad

Élek,
de alig lebegek a föld felett.
Felejtést szórtak rám
a megbocsátó egek.
Vagyok, fájok,
mint ki még sose fájt,
és álmodássá szőtt napjaimból
eltűnt látomásod váj
kínzó sebeket.
Józanít az emlékezés:
lettem, voltam,
s most látom,
mennyire kevés.

Haza találsz

Zajos az éjszaka,
kattogó vonatod robaja mellett,
csendgondolataid szállnak.
Szeretett gyermeke vagy
e rohanó világnak.
Körbe vesz a szerelem,
és a lángoló varázs...
Szívem vár,
s tudom, haza találsz.

Egy szerelmes Asszony levele

*(Alekszandr Szergejevics Puskin:
Tatjana levele Anyeginhoz c. mű hatására újra)*

Ha eddig nem tudta volna,
Önről szól az életem,
mióta megláttam Magát,
azóta mélyen szeretem.

Ékes szava szebb a szebbnél,
és én andalítva hallgatom,
szívem e szenvedélytől venni,
őszintén vallom, nem tudom.

Ha csak egyszer látná,
kondult szívem hogy remeg,
Félve óvna tovább-tovább,
mit múltja magába temet.

Kérem hát, érezze át,
szívemben Ön, hogyan él,
s tudja meg a vágyott titkot,
boldogságban, mint remél.

Apám, köszönöm

Szeretett, jó Apám,
kitől emberként váltam Emberré,
s tanulva lehettem gyermeked,
hálával és tisztelettel
köszönöm meg Neked
minden értem adott áldozatod.
Önzetlen tanácsod
úttá nevelt, és vezetett,
büszkén viselt véred
meg nem feledkezett
két karod őszinte tetteiről.
Köszönöm, hogy féltésed
bánatnyi volta is magában tartott,
hogy még távol sem hagyott
kétségek között.
Jó Apám, mély lelked
ott ragyog az emberek fölött.

A Férfi

A Férfi, biztonság,
lágyan ölelő karok
meghitt melegsége,
hol minden titok
epedve nyílik.

A Férfi, lét, és erő,
hatalmát körbe hinti
amerre jár,
s vágyakat gyűjt
szép szerelmesének.

A Férfi, lassú csend...
Mély hallgatás,
ha szíve égre kél,
s szelíden óvja
őszinte álmait.

A Férfi, megnyugvás,
Alkonyok igaz őrzője...
Hosszú ÚT,
a nő legszentebb útja...
Örök Világmindenség...

Végh Sándor

Az egyik tél szerdájának második felében, amikor az esti 8 órát még nem harangozták a templomtoronyban, láttam meg a világot. Nagyközség az a hely, de akkor is egy poros alföldi falusiként szembesültem a szegénységgel, a kemény renddel, a szigorúsággal, és kaptam sok-sok régi értéket. Visszahúzódva figyeltem: mi lesz ebből? Ha valami nagyon érzékenyen érint, ki kell írnom magamból a látott képeket, a kapott pofonokat, az átélt örömeket, s mindazt mi lehet akár lényegtelen is. Jól-rosszul teszem-e, nem tudom, döntse el az olvasó. 56 éves vagyok, 1972 óta írok, de aktívan inkább csak 15 éve. Magyarországon, Szegeden élek, s e várost tekintem az alapnak. Innen indulok, és ide térek vissza. Mindig.

Bibliográfia:

2005 JUHÁSZ GYULA díj kitüntetésben részesítettek több évtizedes közéleti és publikációs munkásságomért.

Amatőr Irodalomért Verslista díj, Publikációért kategória, 2006

Publikációk:

Hangulatok 2000. Novellafüzér; Hálóba szőtt szavak 2001.; Álmodók Földje 2004. ; Magánkozmosz 2. kötet 2005.; VersüzeNET 2005.; Képzeld el Irodalmi folyóirat 2005. 2006. 2007.;

www.fullexta.com I. II. III. antológia Verseskötet; *

Tavaszi Napló, Torontó, Canada 2006. 2009.; Önálló kötetem magánkiadásban: A Csend Hangjai címmel, 2006.

A keletkezés

Mi szeretnék lenni?
Az útszélén árnyat adó fa,
alatta fáradt vándor, és egy tarisznya.
Vagy lehetnék
ágain a levél, hallgatva,
hogy közöttünk a szél miként zenél.
Még inkább lennék fészeklakó
fióka, ki tátott szájjal
csipogja kérelmét.
Vagy fáradhatatlanul lebbenő
madárszülő,
ki fészkébe éppen hazatér.

Lennék titok a fa tetején,
mely a világló háttér előtt
karmolja énjét a valóságba.
Vagy lennék gyökér, kitért
karjaimmal tartva az eget,
imádkozva a fényért,
addig míg lehet.

Mi szeretnék lenni?
Keréknyom, mely a homokban
hosszú csikján illan tova.
A vándor maga,
görbe hát meg egy faderék,
nézi: miféle térkép ez, ahogy
csüngő kezekkel simítja kérgét.

Örök kérdező lennék.
A fogva tartott máról faggatnám
öreg barátom, mielőtt rámdölné
az idő. Csak egy fa lennék
azért, hogy árnyékában
újraéledjen az ismeretlen jövő.

Mégis, mi szeretnék lenni?
Egy ember, akinek az életben
egy pillanatra ottmaradt a nyoma.

Nőnapra

Mint zöld mezőn egy lányom,
úgy tűnnek el korábbi átkok.
A ma friss hajtásai visszahajolnak,
múltam haragjai szétsodródniak,
hölgyfehér ünneped alkalmából!

Páromnak!

Fogom két kezed,
látom színes álmodat,
és tavaszod lesz!

Kiszolgáltatottan

Néha a földön itt,
felettem egy feszt vitatkoznak.
Parazsat fújnak, lángjuk lobban,
éjjel táncot ropnak.
Kezükben roppan szét a miként,
és nappal virágoznak.

Néha a földön itt,
felettem vannak, törvénykednek.
Belőlem gyűjtenek rózsét.
Máglyalángként ülnek körbe,
tesznek, vannak virágzásukban,
de hozzám bújik a sötétség.

Néha a földön itt,
egyre sűrűbben gondolják
helyettem, hogy kell a helyem, a létem,
a bérem, csak legyen kevesebb,
vagy legyen semmi,
és nekik minden!

Mindig a földön itt,
Apám-Anyám mondta:
dolgozz úgy, hogy jusson kenyér.
A fényes holnapot nem oldja gondom,
már nem hiszek utasító szavaknak:
hiszem, a becsület mindent megér.

Vilcsek Adrienne

53 éves vagyok, Gödöllőn élek 18 éves egyetemista lányommal. Munkám fényévnire esik az irodalomtól. Volt külkereskedelmi főiskolai hallgatóként egy gödöllői nemzetközi vállalatnál dolgozom értékesítési felelősként.

Versfaragással négy éve próbálkozom saját örömömré. Kikapcsolódást, lelki töltekezést jelent számomra. Csodálatos érzés, hiszen senki sem tudja, hogy az ihlet mikor érkezik és miért jön, de ha megérkezik akkor írni kell és írni jó!

Olyan vagy nekem

Olyan vagy nekem, mint gyermeknek a titokzatos könyv, amitől eltiltották.

Ott látja minden nap hímes borítóját egy üvegvitrin mögött, de bárhogya is szeretné, nem nyithatja fel, mert valami belső parancs azt súgja, hogy a könyv titkait csak úgy őrizheti meg, ha érintetlenül hagyja. Minden nap elmegy előtte, minden nap ígéretet tesz magának arra, hogy erős lesz, és nem engedi, hogy fogva tartsa a tekintetét, nem fantáziál róla és nem kerget hiú ábrándokat arról, hogy mit tenne, ha varázsütésre eltűnne a zár és ő gyengéden ölébe vehetné azt a könyvet.

Izgalomtól kipirult arccal, torkában dobogó szívvel gyengéden felnyitná azt a sokat csodált borítót. Beszívná a könyvlapok illatát, ujjaival szelíden végigsimítaná, végiglapozgatná, és közben valami olyan csodás világ tárulna fel szeme előtt, amiről már régóta ábrándozik de nem hitte, hogy az érzés még valaha osztályrésze lehet.

Az olvasás minden pillanatát kedvére kiélvezhetné. Teste, lelke mámorosan inná be a feltárulkozó titkok könyvének minden betűjét. Simogatná, dédelgetné, minden egyes lap üzenetét gyönyörrel fogadná be lelke.

Aztán, miután meggyőződött arról, hogy képzelete nem csalta meg, s hogy a könyv valóban értékes és

kedvére való, mint azt eddig csak remélni merte, egy utolsó mozdulattal, szívében keserű megnyugvással és lemondással becsukná a könyvet, ugyanolyan gyengéden, mint ahogy kivette, visszahelyezné az üvegvitrin mögé, mert tudja, hogy ott van a legjobb helyen.

Érzi, hogy ha nem így tenne, ha most nem győzedelmeskedne önmagán, akkor túllépné azt a határt, ahol még parancsolni tud magának. A könyv titkos vonzerejének nem tudna ellenállni. Minden nap mintegy szertartást megismételné, amit az imént tett, s ezzel egy idő után éppen annak az érzésnek a sorvadását, majd halálát idézné elő, ami számára ezt a könyvet olyan különlegesen értékesé, minden más könyvnél fontosabbá tette számára.

Az én hullócsillagom

Az én hullócsillagom te vagy, Édesanyám. Érzem, hogy a parányi tűzgolyó pillanatnyi röptével te köszöntöttél engem, hiszen te mindig velem vagy és ismered minden gondolatomat.

Tudtad, mennyire vágyom arra, hogy üzenj nekem a végtelen univerzumból, s tudtad azt is, hogy az ég sötét vásznát bepötyyöző parányi lámpásokat azért kémlelem olyan áhítattal, hogy végre megpillantsam az én hulló csillagomat, a mi hullócsillagunkat.

Boldog vagyok, mert megtörtént a csoda.

Széttártad drága tenyered és mintegy üzenetként elindítottad azt a kis fénygolyót, melynek melengető fényét azóta is itt őrzöm bent, a szívem legmélyén.

Merengés

Üveghegyek mögé bújtak gyönyörűséges perceim.

Mint pislákoló gyertyán az olvadó viasz,

Lassan csordogálnak félbeszakadt vágyaim.

Elfolynak, s mint sötét rianás a dermedt tó vizét,

Úgy hasítják ketté sajnó szívemet.

Most már tudom, hogy a lélek sebe éppen úgy tud fájni,

Mintha a testen tátongó fekélyt valaki izzó parázssal próbálná

Orvosolni.

S ott, éppen azon a helyen, hol nemrég még szerelemvirág illatozott,

Hamu van csupán, s én, reményeim szülőanyja most könnyezve ásom

Szívemben azt a vermet, hová álmaim, vágyaim végleg eltemethetem.

Fürdik a táj

Fürdik a táj az éj titkokat őrző vizében.
A sápadt fogyó hold büszkén illegeti magát
Kristálytisza, mélykék tükrében.

Hallgatok, szememmel magamhoz ölelem
A természet e páratlan csodáját.
Beszédes, cinkos csend suttogó üzenete
Száll felém a néma víztükör felett.

Mielőtt kihallgatnám titkát, tovaszáll, hogy
elbújjon a fák lombjainak mélyfekete hálóruhája
mögé.

Dobogó szívvel várok rád, Éjszaka Tündére.
Várom, s remélem, hogy egyszer csak hirtelen
felbukkansz
lágysz vízi kikötődben ringatózó hold hajód mélyéről,
s pajkosan rám kacsintasz.

Várom a titkos jelet, hogy apró tenyered börtönéből
Szabadon eresztesz ezernyi szikrázó kis lámpást,
Felküldöd katonáidat az égre, s a ragyogó
csillagkatonák
Majd megmutatják nekem merre van a lent és a fent,
s merre induljak, hogy megleljem az igazit, a valódit.

Életvonat

Kanyarogva fut, robog az életvonat.
Perceberkék róják végtelenbe futó útjukat.
A peronnál vigyázz, nincs lassulás, nincs megállás.
Ha mozdulatlan maradsz, nem leszel más, mint
Végső lakoma, csaholva marcangolja szét tested
az idő vasfoga.

Nem menekülhetsz, nem pihenhetsz.
Lázasan forog a mókuserék ezernyi létrafoka.
A tegnap tovatűnt mint egy villanat, s ha nem
Igyekszel, hogy elkapd a holnapot, szétpukkad,
S öledben válik semmivé, többé hiába kutatod.

Miért e sietség? Miért az ádáz, konok hajsza?
Lényed, s élted az elfolyó idő nyúlós iszapja,
Előbb vagy utóbb betakarja. Elfed, szétmállaszt
És elporlaszt a feledés. De addig indulj te is, ne
Tétovázz, ne várj, mert helyedet elfoglalja más.

Váltsd meg jegyed, nevezd be te is a nagy futamra !
Kapaszkodj a tegnapha, habzsold a mát, tedd
magadévá
A holnapot konokon, hiszen Percemberke vagy te is
a végtelenbe futó életvonaton.

Metamorfózis

A testiség könyörtelen húsbörtönébe zárva,
Önnön vágyaim körül körtáncot járva,
Gátlásaim fojtó szorításában vergődve,
Utánad áhítozom örök ifjúság..

Szeretnék hozzád simulni, üde leheletedtől
megrészegülni,
Fesztes tested lankáit szomjas vándorként bejárni,
Puha szádra mint kagyló a sziklára rátapadni,
Életerőd minden cseppjét magamba szívni.
Az élet kegyetlen törvénye ellen egy vad
szeretkezésben fellázadni,
S mintegy varázsütésre ismét fiatallá válni.

Gondolatszerelem

Reád várni remény nélkül,
Rád találni utak nélkül.
Feléd szállni szárnyam nélkül.
Futni hozzád lábam nélkül.
Hívni téged hangom nélkül.
Simogatni ujjam nélkül.
Átölelni karom nélkül,
Megcsókolni szájam nélkül.
Befogadni testem nélkül,
Elengedni könnyek nélkül.

Lábam alatt

Lábam alatt porzik az élet.
Halkan tűnődöm, vajon mennyit érek.
Rejlik e még bennem valami titok,
vagy már üres vagyok akár egy
Kifordított kabát, mit valaki a fogason
Hagyott.
Féltő markomból sikoltva futnak
szét az évek, nyúlós masszaként toccsannak
lábam elé.

Könnyáztatta perceim felett bánatmadarak
gyűlnek, s elülnek némán szívem peremén.
Továbblépnék, de fogva tart, maga alá gyűr a
Könyörtelen sorskerék.

Csak pörgök, forgok a küllők közé szorulva,
Csattogó fogak fenyegető zúgása nyomja el
Kiáltásomat.
Utamon nem nyílnak már reményvirágok,
illatos szirmaik széthulltak, s csak kietlen
pusztaságot látok.

Tekergő polipkarok nyúlnak ki a fáradt , rögös
Földből, emlékeim darabokat szaggatnak ki testemből.
Érzéketlenné tiporva vergődöm az éles fogak között,
S még így is zsigereimben érzem, ahogy kijózanító
Keménységgel arcul csap a vén Idő.

Leleplezés

Két semmiből előtűnő csontos kéz, tíz tépőkarom.
Arcomhoz közelít, jaj, nem akarom.
Hirtelen foglyul ejt, vergődve szabadulnék,
De nem ereszt.
A könyörtelen tépőkarom, égő barázdát húz védtelen
Arcomon.
Elkapnám, de már késő. Cseppfolyóssá válik a fájdalom
És sötét vérpatakká válva hömpölyög végig a lábszáramon.
S ahogy magam elé nézek, saját vérem tükrében meglátok
Egy rémképet.

A kinnál élesebben metszi át szívem a borzalom,
Arcom mezítelenné vált. mert a rút karom átdöfte és
tönkretette a védőbástyámul éveken át gondosan
kidolgozott álarcom.

Én a kozmosz gyermeke vagyok

Én a kozmosz gyermeke vagyok. Nemzöm az éltető energia, a
Vörösen izzó, kápráztató napkorong.
Szülő anyám a vad, sötét éjek királynője, temetők őre, a
büszke fényű, százcárú hold.
E földi lét nekem csupán egy röpke pillanat.
Karmáim gyűjtőhelye, hol a végtelen hátán vágató zabolátlan
lelkem
mielőtt tovább repülne megáll, s körülnéz egy maroknyi időre.
Számptalan létem pillanatnyi rezdülése, anyagi testem múlandó
Otthona.

Lelkem éteri messzeségbe vágyik, veszteni kívánja rozsdás láncait.

Harsonát fújok hát, ezernyi dobszó kísérje hangomat. Jöjj, te sápadt arcú, fekete lovag, járjuk el végső, vad, kacagó

Násztáncunkat.

Nyíljatok meg, ó Egek, szólaljatok meg harsonák, Vágtassatok át a hasadt felhőkön vérgőzös, fekete paripák.

Szoríts magadhoz, lovagom, erős karod abroncsként öleljen át.

Így köss magadhoz, s repüljünk át együtt a szurokfekete éjszakát.

Segíts kitörni e fullasztó mélységből, elnyűtt, fáradt testem szűk, dohos börtönéből.

Segíts elhagyni ezt a bűzös, fortyogó krátert, ezt az izzadtságsgazú lápot!

Kérlek, hagyj elmenni és felfedezni egy jobb, egy igazabb világot.

Engedd, hogy lelkem felajzott, büszke nyílként hagyhassa el az anyagi létet, s repüljön széleseben a végtelen térbe, a megújulásra váró lelkek s a letisztult értelem fényben fürdőző mezejére.

Oda, hol előző életeimet mint egy könyvet végigolvashatom,

s jövőbeni küldetésem titkos ösvényeit mint felfedezőutat végigjárhatom.

Virág Balázs Face

Az 1985-ös év szeptember hónapjának 30.-ik napján születtem. Tizenkét éve foglalkozom az írás, a szövegalkotás különböző formáival, több száz verset és novellát tudhatok magaménak a fiókjaim mélyén.

Eddig antológiában (Kontyfa 30- 30 éves a Kontyfa Iskola, Szárnypróbálgatók 2008, 2009, Verselő Antológia 2008, Kövek az óceán partján, Véna Antológia (előkészületben)), internetes portálokon (Sirály, DunapART Café) illetve főiskolám a Tan Kapuja Buddhista Főiskola diáklapjában a Buddhapestben publikáltam.

Az írás mellett foglalkozom még a festészettel, s számítógépes grafikák készítésével, szigorúan az avantgárd jegyében.

Majd én sírok

Az a női arc a párnán
Nem tudja azt, amit én
Szomorúságba fulladt tekintetek
Kutatják a kert embereit
Gyanús az egyik,
Az a nagy kabátos ott
Ott a sarokban
Ott ül
Ólálkodik az élet körül
Aztán érthetetlen arckifejezéssel
Csettint
És érezni hogy kevesebb
A mozgó, gondolkodó anyag
Ami a világban halad
Tekintetemet lándzsaként szúrom
Keresztül az unalom testén
A sötétben lezárt szemmel
Egy nő alszik a párnán
Lehet, hogy nem bírok elaludni.

A halálban nem álmodunk?

Csak elpusztulunk csendben
És széthullunk a jövőben
Mint árnyékok a szélben
Aludj szerelmem
Ha nem álmodsz majd én sírok érted

A kéz a vénára mutat

Nem gondolni rád
Jobb lenne talán
Mert a gondolatod fáj
Húsomba vág a szemed
Izzanak a csontjaim
Örületbe borul a tudat
A kéz pedig a vénára mutat
Hideg a penge, forró a bőr
Csuklómon folyik az éltető erő
Homályos szememmel
A hajnali kéket nézzem
Elfelejttem az életem
Nem rezdül az értelem
Örületben fogant szemekkel
Várom az új kort
Ujjaim a falra fagyva
Minden abba van hagyva
A könyök hajlatomban
Lüktet, éget a véna
Csuklómon, arcomon,
Ereimben, a fejemben,
Ujjaimban, a szívemben,
Tombolsz te és tombol az erő
A hideg véna még bírja
Könyök hajlatomban
Lüktető teremtő, temető

Szárnyak

Megsimogatom a hátad
Szárnyakat adok neked
Vérből és könnyből
Fonom meg őket
Letépem kezedről lánciaid
Hogy aztán csak szállj
Újra szállj
Emelkedj ki a mocsokból
Ki a fénybe
Mélyen az égbe
Én majd követlek
Ha ennek vége
Mikor tavasz lesz és
Végre béke

A Filozófus 1.

Az örület mezsgyéjén táncoló Filozófus
Ott ül a zen lépcsőin
Üveggolyókkal játszik, gördülnek a színek
Elméjében virágok nyílnak
Esőcseppek, folyók haladnak homlokán
Ujjaival egy szót ír a nedves homokba
IGEN

Színekbe olvadó égálja

Színekbe olvadó ég alja
Adja a rámat
A körbe járó idő estéjének
Elfáradt tekintettel
A mindennapok hősei
Most nem azt teszik amit kell
Hanem amit szeretnének
Beszélgetések a konyhaasztalnál
Vacsora után a családdal
A szokás, kávé és cigaretta kettesben
Egymásba kulcsolt kezű
Szeretettel átítatott ülés
Fürdés, olvasás, új film bólogatva nézése
Írás, meditáció, lassú-lassú szeretkezés
Amíg a sötétség lassan beszivárog a világba
Feloltja a lámpákat
És bezárja a biztonsági zárat
Mint fátyol hull alá
A léleknyelő hold
Az égi takarékos égő csak maszatolja a fényt
Az éjszaka vásznán szét

Wanderer János

Harminchét éves vagyok, kisebb megszakításokkal gyermekkorom óta írok, ám eddig még szélesebb körben nem publikáltam. Szeretettel s mindig egyfajta különleges izgalommal olvasom Mikszáth Kálmán, Fekete István, Végh Antal, Leon Uris műveit.

Jelenleg a fővárosban, Kelenföldön élek, de igazi otthonomnak szülőfalumat, a Fejér-megye déli csücskében meghúzódó Lajoskomáromot tartom, ahol gyermekkorom felhőtlen éveit és fiatalságomat töltöttem, ahová ma is rendszeresen visszatérek... mert a szívem mélyén az a vidék marad az otthonom és haza - oda megyek...

Madárdal a temetőben

Kint ültem a temetőnél, egyedül.
Nyári alkony. A napnyugtát nézem
Köröttem megannyi tücsök hegedül
S lopva valami megérinté szívem

Vén fák ti, kik őrzitek a holtakat
És hallottatok ezerféle sírást
Én ott nektek elmeséltem múltamat
Mint szótlan bíraktól, kaptam feloldást

Eközben puha csend lett, leszállt az éj,
Eljöttek hozzám mind-mind a csillagok.
Szinte megleptek a reámtörő mély
Érzelmek és emberi gondolatok

A sírok tiszta, fehér köveiről
A sárgás holdsugár szerte-szét szökött
S ez éji órán dalolt valamiről
Egy madár, felettem a lombok között

Belül átéreztem múltó életem,
Perceim, órái, napjaim bővét,
A sok emlék-lenyomat pár évemen
Felhevítette ifjúságom tüzét

Voltak barátok, igazak és hűek,
Szelíd lányok, furcsa-mámoros esték
Oh, észrevétlen hová, merre tűntek?
Elkoptak, mint nők ajkain a festék

Bár tudnám, leszek-e még csodálatos,
Harsány, nevetéstől terhes éjszakán?
Vagy talán küzdenem kell, miképp Athos
S poros-szürke élet vár rám ezután?

A néma halottak nem válaszoltak
De biztatva szólt felém, elmenőben
- Míg a sírok bús-mogorván állottak -
Az élet: madárdal a temetőben!

Pokoli máglya

Szörnyűséges álmom volt éjjel
Úgy ébredtem fel, megütődve.
Egy téren máglya állt könyvekből:
Petőfi, Shakespeare, Thomas, Goethe.

Meggyújtották az ész-monstrumot
Volt köztük vers, próza, költemény....
Számos író mondta műveit
Nevetve, a lángnyelvek hegyén

Bősz kavalkád, torz, izzó lapok,
Földöntúli sikoly, szenvedés.
Egyedül álltam ott a téren
S csak néztem, majd jött az ébredés...

Vissza-hazatérve

Ónos eső szítál.
Előbb vad fellegek rohantak,
De most néma a táj.
A sárból merev romok integetnek,
Arcomról víz csurog
Ó, Istenem, merre, hol vagyok?
A Dravinja örültként robog.
Közelebb mennék, de - mégsem.
El, el innen, messze!
Megfordulni nem bírok.
Füstös szellő érkezik s
Orromba nyers búzt lop,
Cipőmnél kilótt töltényhüvely,
A falu felett varjak kerengnek.
Csupasz fák. Rég lehullt levelek
Közt aszott dög hever.
Halk, vézna szó hallatszik közel.
Hang, mely szúrásként nyilall belém
S a szétgurult kövek közül tétován
Tapogató, rongyos kéz nyúlik felém.
Egy honfi, ki menekülni nem tudott.
- Jézus. Segíts!.....meg..halok....

A szél

Azon a februári délutánon piszkos fellegek érkeztek a kis falu fölé, tétován összegyűltek és lassan végtelen, szürke óceánná változtatták a horizontot, miközben a szél előbújt a fejfák közül s amerre járt, a temetői borókák, mintha csak köszöntenék, lágyan meghajoltak előtte. Ám ő nem törődve az üdvözléssel, kíváncsian sietett elő, megnézni, vajon kitől búcsúznak az emberek, de közel sem fért a sírhoz. Mérgében pirosra csípte az orrokat s a tisztelendő úr szavaiból el-elkapott egyet, repült vele a házak felé, de minduntalan elvesztette, s dühösen visszatért újabbért.

Már csupán néhányan álltak a koszorú-halom mellett, mikor az eső lassan, hideg érintéssel simított végig a bánatos arcokon. Az elvonuló lépteket követően csak a vízcseppek elszórt, később monotonná váló nesze alatt a szél felbátorodva érkezett ismét, s megtorpant a kis csoportnál egy pillantást vetve a keresztre. Egy házaspár nevét olvasta ott, egy házaspárét, akik hatvanhét évet töltöttek el közösen és most is kéz a kézben, egymást bevárva, együtt tértek pihenni.

Később - talán, mert elfáradt, talán, mert a felhőágyból tompán kileselkedő alkonyi Nap sem ígért neki több munkát - lány szellővé szelídülve csendesen leült a sír melletti padra. Az eső már elállt és csak ritkán zavarta meg a temetői csendet egy-egy hízott csepp pottyánása, amint a hatalmas

gesztenyefák sivár ágairól a sötétbarna avarra érkezett. Besötétedett. Csillagtalan este volt s hátradőlve eltűnődött róluk, akik itt alszanak előtte tengernyi virágtakarójuk alatt. Ismerte őket, bizony, hiszen mindenkit ismer. Elábrándozott, milyen lehet embernek lenni? Hiszen hízelegni ő is tud, lágyan, simogatva körülölelni azt, akit akar, de hirtelen gorombává is válhat, pontosan úgy, mint az ember. S lám, ha elmennek, mi marad itt belőlük? Semmi. De ő, a szél, nem múlik el soha, állandó, - mindig volt, s lesz akkor is, ha már senki nem jár ezen a bolygón.

Akkor hát mi értelme az életüknek? Az mégsem lehet, hogy ne hagyjanak örökül valamit... Vajon azért születnek, hogy aztán kis ház, autó, esetleg birtok maradjon utánuk a következő nemzedékre? Sokáig révedt maga elé, gondolatai elszaladtak, messze: vissza a múltba...

***

Egyszerű vályogház udvarán járt, elszórt, sárga szalmaszálakkal játszott a nyári melegtől keményre szikkadt, repedezett földön, felkapta, leejtette, meghengergette a porban. A pitvarban tehénistálló, mellette baromfiudvar állt, hátul szalma-és szénakazal örködött a kert előtt. Egy kislány bújt elő az alacsony tyúkólból, tojásokkal kezében, amikor nyílt a kapu és egy köpcös, kopaszodó, élete delén túl járó férfi tűnt fel, Némedi Pál. A szél elébe ment, s vígan kísérte befelé.

- Szerbusz Juliskám, nevelőapád itthon van?
- Csókolom, igazgató úr, igen, a szobában.
- Tessék csak bejönni, már várja az uram - invitálta a lány édesanyja, aki előjött a beszédre, majd a tojásokat átvéve visszaszólt: - Maradj egy kicsit idekinn! - azzal bement a vendéggel.

Juliska vidáman, boldog szorongással lépkedett, céltalanul bolyongott, nem tudott volna most leülni, dehogy tudott volna, sejtette öreg tanítója látogatásának okát: a kis nebuló titkon dédelgetett álmát jött kieszközölni, mivel kitűnő volt minden tárgyból, engednék hát el a városba, tanítóképzőbe. Jaj, sikerül-e, elengedik-e? - lábai házuk oldalához húzták, vén diófájuk árnyékába, a nyitott ablakhoz, miközben a szél is odatelepedett mellé, pajkosan libbentette meg a haját, ám figyelmét ez sem vonta el a szobából kiszűrődő szavakról.

- Bajos lesz az, elkél a segítség itthon is - hallotta mostohaapját.

- De lássa be, könnyebb élete lenne, mint maguknak és azt tehetné, amire annyira vágyik - ó, hányszor megfogta az iskolapadban ez a nyugodt, jószagos hang, amint Petőfi rövid életéről vagy Eger hős, várvédő asszonyairól mesélt.

- A szegénység nagyobb úr, nem engedhetem el.
- A lányok jól felel, szorgalmas, nem lehet rá panasz. Kérem, én elrendeztem: megkapja a tandíj-mentességet és az ingyenes kollégiumi ellátást, magának nem lesz vele gondja.

- Amit mondtam, megmondtam, idehaza marad,

nem nevelek nagyságos kisasszonyt belőle!

Hirtelen nehéz lett a levegő és megborzongott a nagy meleg ellenére, talán a szél sóhaját érezte a bőrén... Sírástól vörös szemét csak akkor emelte fel, amikor szeretett példaképe megállt előtte és átölelte, s az eddig elfojtott zokogás fájdalmasan tört elő lelkéből. Mi lesz már ezután? A férfi megsimogatta arcát s a könny, mely eddig Juliska bőrén húzott patakot, most puha kezén vándorolt tovább, amint felemelte tanítványa lehajtott fejét és így szólt:

- Nyugodj meg kislányom... figyelj és jegyezd meg, amit öreg tanárod mondd most neked: ha valaha lesznek gyermekeid, engedd őket tanulni, hogyha te magad kenyérhéjat kényszerülsz is enni.

Abban a percben nem is tudta, hogy ez a mondat meghatározza sorsát, s elkíséri hosszú életén.

***

Mert eszébe jutott mindig és be is tartotta - mindhárom gyermekénél, maradéktalanul. Tanulhatott a két fia - pedig nehéz idők jártak a II. világháború után, amikor születtek -, és amit oly nagyon szeretett volna ő is annak idején, azt lányának megadta: tanárnő lett. S mintha kárpótolni akarná az ég, az iskolával végig kapcsolatban maradt, foglalkozott a gyerekekkel, kis színjátékokkal, műsorral léptek fel tanáraik és szüleik előtt minden ünnepségen. Ó, de sokszor volt zshivajtól, kacagástól hangos házuk hátsó nagy, füves udvara, ahol jó időben összejöttek a próbákra.

A szél visszagondolt a mosolygós fiatalokra, a csillogó szemekre, üde, csengő hangjukra. A fehér meg virágos ingecskékre, a kék szoknyákra, a lányok hajában a szivárvány-szalagokra, melyeket meg-meglobogtatott.

Azóta felnőttek már és délután, mint anno annyiszor, újra egybegyűltek, de ma feketére cserélték a színes ruhákat, a jókedvet fájó szomorúságra. Eljöttek, búcsúzni az idős házaspártól, János bácsitól és feleségétől - aki, ha nem is katedráról oktatott, mégis maradandó emléket hagyott hátra: hálát és szeretetet a szívekben...

A fiú

A halk szavú, vékony dongájú fiatalember - mint rendszerint minden nap -, most is pontosan érkezett az üzletbe. Sorban rakta ki a páncélszekrény tartalmát, az ékszerekkel telt fiókokat, feltöltötte az üvegtetejű pultot, ellenőrizte a kirakatot. A többi eladóval remekül megértették egymást, mindenki tudta és tette a dolgát, így, mire elérkezett a nyitás ideje, a korai vásárlókat tiszta, rendezett helyiség és udvarias kiszolgálás várta.

Bár a belépő vevők igazán különféléknek bizonyultak, a fiú mégis monotonnak érezte ezt a munkát, kevés izgalmat, változatosságot talált a gyűrűk, láncok, fülbevalók értékesítésében. Nem hozta lázba egyik ékszer sem, ám mélabús hangulata

nem csupán ennek volt köszönhető - tudták ezt munkatársnői is.

Velük gyakran beszélgetett, s ezáltal bontakozott ki élete, sorsa, mely ebbe a szinte apatikus hangulatba juttatta: az első felesége és a gyermeke születése miatt félbe - és végérvényesen otthagytott egyetem, majd az igazi csapás, a végül elkerülhetetlen válás... nem fogadták el őt soha a lány szülei, kisfiát később már nem is látogatta, akit az anyánál helyezett el a bíróság. A fiú - lelkében mély sebbel - került ki a kapcsolatból és talán ezért is menekült egy másikba - következő párjával két gyermekük született: egy kislány és egy esztendő múltán egy fiúcska.

A lányok az üzletben mosolyt akkor láttak az arcán, ha kislányáról mesélt, akivel szinte csak heti egy szabadnapján tölthetett el hosszabb időt, mert igaz ugyan, hogy óvodába ő vitte reggelenként, de este, mire hazatért, már rendszerint mélyen aludtak a gyermekek. Alig várta a napot, amikor nem kellett munkába mennie, ilyenkor a lánykával közösen járták a nagybevásárlás boltjait. Innen hazatérve rá várt a takarítás is otthon. Felesége több alkalommal támadt rá szűkös anyagi helyzetük miatt, őt okolván ezért, bár maga dolgozni nem ment el. Kapcsolatuk rég kihűlt s ha néha-néha a lesötétített szobában oda is adta testét férjének, mindezt mozdulatok és az öröm parányi pillanatának a jele nélkül tette.

A napok így peregettek lassan az idő szalagján, sajnos mindig eljött a hónapok első hete, ekkor már enni sem vitt magával az ékszerboltba, hogy a kicsiknek

maradjon, kitarson fizetésig, mert párja kezei közül kifolyt a pénz, mintha soha nem is lett volna, de az anyagiak beosztásához ragaszkodott. Ilyenkor kollégái osztották meg vele ebédjüket - nem nézhették, hogy étlen szolgálja ki az embereket késő délutánig, estig - bár a fiú sohasem kért és nem is panaszkodott.

Ez a nap azonban más lett, mint a többi: délután bejött hozzá egy lány, akit még az egyetemről ismert. Szolid parfümillet jött vele az üzletbe és valami kaján jókedv is az oldalán, mintha kéz a kézben járnának együtt mindig. Kimentek ők ketten, ki a bolt elé, a bevásárlóközpont folyosójára. Kolléganői kíváncsian lesték, amint a kirakat előtt álltak és beszélgettek s látták, hogy a lány hosszasan magyaráz valamit és a fiú vállára teszi a kezét, felfedezték, hogy éppen az a bizonyos öröm csillogott a fiú szemeiben, amit akkor láthattak, ha gyermekeiről volt szó. Később elbúcsúzott a lány, de itt hagyta a jókedvet, itt: a fiúnak....s ez aznap estig, zárásig megmaradt az arcán.

Másnap azután - reményeik ellenére, hogy talán végre a mosolygós társuk jön reggel - újra a jól ismert csendes szomorúság honolt tekintetében, amikor megérkezett. A volt egyetemi barátnőt többé nem látták s ha kérdezték is felőle, mindig kitérő válasz érkezett az érdeklődéseikre.

Ám a munkatársai sem feledték ezt a délutánt: ekkor megláthatták - még ha rövid időre is - a fiú valódi, eddig féltve rejtegetett énjét, lelkének tiszta

igazát. Amikor találkozott a lánnyal, aki mosolyt hozott az arcára és boldogságot a szívébe s ő ekkor este így, ezzel a szeretettel indult el.....és ment haza.....a feleségéhez...

Húsz perc egy teknősbéka életéből

A minap a Kosztolányi Dezső tér közelében akadt dolgom, de fél órával előbb érkeztem a megbeszélteknél. Szép, napsütéses idő volt, néha néha gyenge szellő ringatta meg a nádast a kora nyári reggelen a Feneketlen tó partján, ahová közben letelepedtem egy padra.

Amint tűnődve néztem magam elé, rágódva az elkövetkezendő megbeszélés dolgain, lassan megmozdult az előttem levő fű, mely a tavat körülvevő alacsony fémkerítést ölelte s a magas szálak közül óvatosan kikukucskált a járdára egy apró fej és úgy maradt - megdermedve. Először azt hittem, egy sikló tévedt ki a vízből, ám néhány másodperc elteltével láttam, hogy az "illetőnek" nem tökéletes kígyó feje van, s bár a páncélját még teljesen takarta a növényzet, tudtam, egy teknős. Mozdulatlan néztem a velem szemben levőt, aki, mivel nem észlelt zavaró körülményt, kisvártatva kilépett a takarásból és átbújva a kerítés rácsán, átvágott a járda kövezésén és elindult fel a rövid, ám meredek zöld partoldalon előttem ismeretlen célja felé.

Mire felért az emelkedőn, a lomha mozgására felfigyelt egy feketeterigó és szagatatottan, hol ugrándoza, hol szaladva jött az időközben szoborrá vált teknőshöz és megállt a közelében. A csendéletté merevedett képnek páncélos barátunk vetett véget, midőn megmozdult, a narancssárga csőrű madár elröppent.

A teknős nem sokáig folytathatta útját, már-már elérte a murvás, keskeny felső utat, amikor megjelent a színen egy lány és mellé lépett. Soká bámulta a kis állatot, mire az visszafordulva igyekezett le az imént megmászott kaptatón a víz irányába. A lány csak a tekintetével követte, végül dolgára ment, így barátunk újra nekifogott a meredeknek, de most sem érte el a tetejét. Egy sapkás férfi sétált mellé a járdáról fellépve a parányi domboldalra, felemelte, megforgatta, nézegette, majd finoman visszatette a fűre:

- Megy tojást rakni - mondta felém fordulva.

Ahogy egy teknős sietni tud, úgy sietett ismét a biztonságot adó nádas felé, mely a köves járdán túl hívogatta.

Eközben egy köztisztasági munkás ért oda hozzám, nagy, kétkerekű fekete kukát húzva maga mögött és a padok körül kezdte felseperni a világosbarna murvát, és kiürítette a szemeteseket.

Lent testes, idős hölgy andalgott komótosan, körötte középtermű, fehér-barna foltos kutyája rohangált fel s alá és az eb felfigyelt hősünkre. Elkezdte ugatni, de nem valami mérges hangon, inkább

figyelemfelkeltő módon, mintha sajátos nyelvén így kiáltana gazdájának:

- Nézd, gyere, nézd mit találtam!

Hátra-hátra hőkölt megint előre ugrott, de fél méternél közelebb sohasem merészkedett. Nem bántotta a teknősbékát, inkább csodálkozott, hogy mit keres itt ez a furcsa teremtmény?

A teknős már elérte a kerítést, ám elvétette a nyílást a szűk helyen hasztalan próbálkozott, nem jutott át a résen, hogy a fűben eltűnjön, bebújhasson a nádszálak közé. Szegény, igen-igen kétségbe esetten menekült volna, de már odaért a sapkás férfi - aki nem távolodott túlságosan messze -, a testes hölgy - aki nem parancsolt rá kutyájára -, és mindenkit megelőzve a zöld ruhás, kukás nő - aki letette a seprűt, lapátot -, hogy a bajba jutott kis élőlényen segíthessen. Nem is engedett senkit a teknős közelébe, lehajolt, félelemmel vegyes izgalommal hasztalan próbálkozott felemelni, végre néhány kísérlet után sikerült a páncéljánál fogva a levegőbe venni. A teknős hátpáncélja hangos csattanással érte el a járda kövezetét - éles jalkiáltással leejtette.

- Karmol - mondta a nő, majd újra felkapta és hirtelen mozdulattal áthajította a kerítésen, át a fűvön, nádon - a tó vizébe. A testes hölgy visszafordult és elsétált kutyájával, de az eb előbb még megszaglászta a teknősbéka helyét. A zöld ruhás nő összeszedte szerszámait, majd kukáját maga után vonszolva eltűnt a tó kanyarulatát követő járdán az ellenkező irányban a sapkás férfival diskurálva.

Hajnali kert

Elém jött a tűnő éji homályban
Bíborhajnal a kelő napsugárban
Mint érted születő könnycsepp arcomon
Folyt le a harmat a rózsaszirmokon

Párát lehelt a vén fák koronája
Felkelt a virágos park délibábja
A messzi harangszó hívószavára
Öltözött, s lopva elindult utána

Búcsút intő ágak parány nesze szállt
A selymes ködnek, ki eddig velük hált
Szivárvány levél hozta emlékembe
Kedvesem lényét s derűt szemeimbe

Mosolygós arcát puha ajkaival
Felidéző lomb vadgalambot takar
Búg, szól, hív, párját megtalálja hamar
Léptem alatt lágy, csillogó az avar

Szerelmünk, mint gyümölcs, be kell még, hogy érjen
Csak az örült világ Tőled el ne tépjen
Tudom azt, ha felém nyújtod majd a kezed
Ez lesz az út, mely a Te szívedhez vezet

Jövőből a múltba

(József Attilához)

Kit sokan semmibe vettek,
Hagyták éhezni, fázni
Kit sokáig került a szeretet
S fejére eső járt zongorázni
Hozzá szólok távol,
Magányát osztani vágyom
Nem ül szempillámra álom.
Tudod, néhánynak az élet
Csak iga és járom
S hidd el,
Ma is élnek Horger urak
Kik mutatóujjukat
Emelik,
Intenek
És mossák, dörzsölik kezeik
A Duna ugyanoly csendes Budapesten...
Mintha szemeiddel látnám azt,
Mit rég elfeledtem
S ha bezár az űr, a végtelen
Sikerül gondjaid átéreznem
Messze röpít képzetem
Vissza

Sárguló falevél

Alkonyodott. Elkoptak a színek
A nap aranszőke haját bíborba mártotta
A tenger halkán duruzsolt
S egy sirály tűnt fel a távolba'

A fövény melletti parkban béke,
Nyugalom és csend honolt.
Az éntudat jóleső érzése
A boldogságnak udvarolt.

Egyszerre lágyan meglepett
Mint ha a lelkemből jött volna elő
Valami szomorú mélabú
- Eljár felettem az idő -

Hűvös pára szállt a Nagy Víz felől
A fákon remegtek a levelek
Susogásuk, mint búcsúzene hatott
Egy lehulló társuk halála felett

Lehajoltam s kezembe vettem őt
Az élettől távozót, az elmenőt.
Az ember is elmúl, noha remél
Csakúgy, mint e sárguló falevél

Volt olyan, ki szívéhez közel állt?
Kinek, hogy nincs többé, az belül fáj?
Volt-e igaz barátja, aki szenved,
S magának kíván hasonló halott testet?

A révületből magamhoz térve
Körülnéztem s ím, azt vettem észre,
Hogy egy kis csillag már fenn ragyog
- S most én is épp' oly egyedül vagyok -
Mint az elhullt Nap-színű falevél
S magasan ott, a csöpp égi-tünemény

Élet

Megszületik az ember, gondtalan, még
nem tudja, hogy neki bármi is árthat
Megtanul járni, s beszélni tud, de
nem érzi, hogy lelke mélyén bármi is fájhat

A kisgyerekből kamasz lesz, fejlődik,
Azt hiszi, ő érti már az életet,
Nem tudja, nem fogta még fel értelmét,
Keresni kell neki a feleletet.

Néhány ember felnőtt korára jön rá,
Hogy amit eddig hitt, téves is lehet.
Ez az, mit érezni kellene már rég,
Itt van, olvasd el, íme a felelet:

Ha fáj a szíved, valami nagyon bánt,
Ne takard el arcodat a kezeddel.
Könnyek nélkül is lehet szomorú az
Ember, sőt, szomorúbb tán, mint könnyekkel...

Csepp a tengerben...

Rohan az idő, gyorsan telik,
Életed egy pillanat s már elmúlik.
- Letűnt évek! - visszanézel fáradtan,
Ifjúságod olyan, mint a tűzkatlan.
Fiatalon - de jó is volt! - forrt a véred,
Hej, de gyorsan elszálltak a pezsgő évek!
mint csepp a tengerben, oly kicsi vagy,
Ember, tetteiddel tüntesd ki magad!

Van jó s rossz is van a világon,
Ezt te is tapasztaltad magadon.
Hajdan nem számoltad még az éveket
S talán nem is értetted az életet.
Most, hogy megetted már a kenyered javát,
Most számolnád a múltó napok hosszú sorát?
Mint csepp a tengerben, oly kicsi vagy,
Ember, tetteiddel tüntesd ki magad!

Ideért, már életed alkonyát éled,
Kevés az erőd s elfáradt a véred.
Nem látsz reményt, kiutat keresel,
Pedig a vénség elől te sem futhatsz el.
Tedd még szebbé hátralévő napjaid
S mint tarisznyát, vedd le válladról gondjaid.
Mint csepp a tengerben, oly kicsi vagy
Ember, tetteiddel tüntesd ki magad!

Leélt éveidre boldogan gondolj vissza,
S hogy öreg lettél, ne emészd magad miatta.
Emlékeid jussanak eszedbe ilyenkor,
S barátaid, kikkel tervezgettél egykor.
Ne engedd, hogy a magány karma téged elragadjon
S a búskomorság sötét vermébe taszítson.
Mint csepp a tengerben, oly kicsi vagy,
Ember, tetteiddel tüntesd ki magad!

Ne oszd meg a halálfélelemmel szobád.
Nyiss ablakot, hadd süssön a Nap be reád.
Mikor érzed, eljött az idő, vedd kopott ruhád
S tömd meg még utoljára idős pipád.
Ekkor vess számot átélt éveidről majd
Magad előtt, s ráébredve beláthatod azt:
Olyan kicsi voltál, mint csepp a tengerben,
De az idő szaladni fog nélküled is sebesen!

Wolner Annamari

Lélekrapszódíák

Fények és árnyak furcsa játékával képre hívott érzések. Egymásba fogódzkodó sorok és rímek mélyén bolyongó lélekrapszódíák. Fekete-fehérben papírra simított hétköznapiak, melyek karcot ejtenek előbb a lelken majd az arcon, hogy aztán versben oldódjanak fel. A lehunytt tekintetek mögött remegő szenvedések és szenvedélyek, megélt fájdalmak és boldogságok katarzisa. S mindezek közt ott feszül és lebeg valahol a NŐ. Maga a misztikum, titkok mély óceánja: Az vagyok!

Találkozás egy kopott udvaron

Mint egy költői kép
beköltöztél tudatomba.
Virágillatú szerelem
egy kopott udvaron.
Betűvé fagyott könnycsepp landol
merített papíron.

Csak egy kék kockás ing
és egy piros hímzett felső.
Apró félmosoly az arcomon,
riadt kis félmosoly az arcodon
a városban, ahol nincs Lánchíd, és
nem jár a villamos.

Az első pillanat
Szemedben megáll a mozdulat.
Az első ölelés
- mintha a karjaimba születnél volna
a mondat, ami arcomba csap.

Egy találkozás
emlékét nem őrzi a Nagykörút, sem
a magas tűzfalak
csak a kopott udvar s a
barátnőtől kapott
ölelkező szoborangyalok

két összenézés közt apró félmosolyok
egy városban, ahol nincs Lánchíd és
nem jár a villamos.

Valami kéne még

Talán csak egy szó kellene
hogy
ne legyen olyan üresen kongó a
csönd.

Egy szó kellene
kitölteni a hiányzó mondatokat -
a sok egymást követő
pont helyét.

Valami kéne még

Talán csak együtt nézni a hónapok
néma változását.
Kulcslyukon kémlelni az
átlátszó világot.
A dombokon túl az elszórt házak
pislákoló ablakszemeit.
Az utcák neonfényeiben fürdő város
kirajzolódó körvonalait.

Valami kéne még

Talán csak megfogni a kezed,
bejárni a novemberi köd szitálta
parkokat.
Csodálni az őszi melegbarna, narancs és
órány színeivel körbeölelt fákat.
Követni a bágyadt napsugarat,
ahogyan továbbnyújtózva
végighasal a még álmosan
folyó Dunán!

Valami kéne még

Talán hangtalan nézni a fakó égen
a madárvonulást.

Remélni, hogy valami készülődik
az őszben.

Szép lesz majd minden,
dallamosan szép.

S a lassan permetező esőben
idei borral koccintani és

végtelen hálát adni mindenért

Néztelek

Néztelek

mint ahogy a napsugár nézi az
átlátszó vízcseppeken át a
lassan elköszönő nyarat.

Néztelek

mint ahogy te is nézted a kert végében
az utolsó színeit is elhagyó csíkjait
a szivárványnak.

Néztelek
azokon az iskolába igyekvő, szeptemberi
reggeleken.
Hajlott hátad mögé kulcsolt kezeid
intésre lendítetted.

Néztelek akkor
mint egy búcsúzkodót, s ahogyan
lassan beteszted magad mögött
a kertkaput.

Csak néztelek

Jártam azóta sokfelé.
Nem a világ végén, de már
látható volt onnan, hogyan lopja ki a
nyár az utolsó színeket is
a szivárványból.

Néznélek
A rég kidőlt kerítés mellett keresem
mehajlott sziluettet a kert végében.
Hiába!
Az egyik faléc a sorban....kitörött.

Csak néznélek
és várnálak.
De hiába!
Nem kísérsz már hajlott hátad mögé
kulcsolt kézzel... a kertkapu már csukva van.

Zsatkovics Edit

1951.február 8-án születtem a Vízöntő havában. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el írni nagykorúságom kezdetén. Bölcsész végzettségű vagyok. Voltam orvosírnok, egészségnevelő, közművelődés-szervező, újságíró, tudományos segédmunkatárs, könyvtáros. Pályámat szociális munkával zártam. Előnyugdijas vagyok.

Írásaimat több ifjúsági és üzemi (időközben már megszűnt) lap közölte. 30 éves voltam, amikor egy összeállt verseskötetemet visszautasítottak. Bár akkor úgy éreztem, „meghaltak a mesék bennem...” ,mégis 1998-ban az Alterra Kiadó antológiájában publikáltam.

Azóta sem „adom fel” : házasságban élek, gyermekeink felnőttek. Mindketten élettudományt választottak hivatásul. 2008-ban több verspályázatomat antológiákba szerkesztették.. (Accordia Kiadó, Barátok Verslista, Anárbo Kiadó, BG.71 kiadó). Úgy érzem, továbbra is lenne közlendőm, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Csak egyszer

Csak egyszer, csak egyszer,
Csak egyetlenegyszer :
    mikor tépett túskebokrok
    nyitnak vérverítékű virágfejeket
    kertedben reszketve,
    mikor hullámozó fűzfák
    csúsznak hozzád térdepelve,
    mikor lekonyult fűszál
    jöttödre feltámad,
    mikor roskadó fatönkből
    hersegő vessző szökken érintésedre,
Csak egyszer, csak egyszer,
Csak egyetlenegyszer,
    mikor kitartó szélben
    ágról a gallyak
    szádról a jajok
    sem menekülnek ,
mikor már a csoda sem segíthet
    gyere, gyere, gyere,
    s ne eressz el
    soha, soha, soha!

Mondóka

fogaskerék zakatol
gyöngyös fogad kicsorbul
mézeskalács boszorkának
    kalácskája, almácskája
torkocskádban megakad.

Andante

volt egy dal és egy folyó
víz, mely téged ringatott
volt egy dal és egy folyó
ének, mi téged biztatott
volt egy dal és egy folyó
hajós, ki téged eldalolt
volt egy dal és egy folyó
sziget, mely téged kirabolt
volt egy dal és egy folyó
kalóz, ki téged elhagyott
volt egy dal és egy folyó
kagylód kezében megfagyott

Virágot lépő leány

felszabdalt ujjú vadcsalánok
jeges csípőjű nádasok
kígyózó mocsári hínárok
közül
sírás hallik,
alkonyodik
Vízorgona sípjából röppent
csöppszikrából szőtt fátyolban
didergő erdei tavon
leány lépked
nyomdokában fehér virág terem
hajnalodik fehér virág terem.

Zsefy Zsanett

Éveimmel már nem dicsekszem,
örömet lesek minden percben.
Írogatok vagy negyven éve
kételyeimet félre téve.
Tanultam vegytant, sok fizikát
a technikumban gimnázium után.
A verset mindig is szerettem,
Kiss Tamás költővel nevettem.
TEVÁ-nál éltem sok-sok évet,
de nyugdíj után a szenvedélyem
rímekbe szedni mi volt régen,
s mi lesz majd később, ha megérem...
Ha éltem ezzel el nem toltam,
köszönöm egyszer majd a sorsnak,
fogadd el addig verseimben
életem, lelkem, fájó szívem...
(Eredeti nevem: Bakk Imréné Szentesi Csilla)

Jelen vagyok az interneten többek között a Poet verselő portálon, a Virtuson. Honlapjaim:

Zsefy Zsanett: Estike
(<https://sites.google.com/site/zsefyzsanettestike>)

Zsefy-Cédrus versek
(<https://sites.google.com/site/zsefycedrusversek>)

Zsefy: Villanások
(<http://sites.google.com/site/villanasok>)

Vak szerelem

Szememmel nem látlak, te
drága,
de pórusaimban anyám keze,
ahogy remegő ujjait vezette
arcomon, s a tárgyakat
sorra adta:

Legyen szemed a kezed!

A megismerés fegyverét
ujjredőimbe karcolva
így ismertem meg a világ
felét.

Isten csak ezt adta nékem
útravalónak.

Nem tudom, miért volt
hozzám
ilyen kemény?

Bár küldött melléje lágy
trillákat,
zajt, zörgést, és kedves
hangokat,
de a vágózó lovak, a vonat
zenéje
mégis alaktalanul háborgat.

Az illatokkal is együtt élek,
s képzelnék hozzá tárgyakat,
de az élettelen, fémes valóság,
szívembe markol, és felkavar.

A világot sohase láttam.
Nehéz értened, ez mit jelent!?
Az a szó, hogy "láttam",

számomra a semmi,
csak a tapintható jelen.

A millió érintésben
annyi minden
másoknak hiábavaló,
de nekem ez adja
a bizsergő vágyat,
a szenvedést, a botlást,
s mindazt,
ami az életben jó.

Szememmel nem látlak, te
drága,
de érzem, hogy itt vagy most
is velem!

Érzem minden porcikádat,
nekem te vagy az élet,
te vagy a szemem!

Nekem illat vagy! Bársony!
Édes íz, dorombolás!
Lehetsz szép, vagy akár csúf
másnak,
oly mindegy!

Nekem te vagy az egész világ!
Nekem téged adott az Isten,
- gálánsan fukar sorsomért -
ki nem tudja, hogy a vak
szerelem
a nemlátónak
nem pusztán két szó,
de maga a sötétség és
maga a remény!

Nélkületek (Szüleim emlékére)

A hó puhán omlik el, s vastagon.
Meleg takarója alatt szunnyad egy sírhalom.
Kemény rögök alatt pihennek csendesen,
Csak a lelkemben vannak itt, míg csontjaik odalenn.

Repedezett, kopott fejfák őrzik a nevetek,
Agyamban vibrál a bánat, s a kegyelet.
Emlékképek kúsznak a hidegben felém,
A szeretet megmaradt, de elfogyott a remény.

Mennyi támaszt, csodát, szeretetet adtatok,
De nem voltam ágyatoknál AKKOR, csak a kízó
fájdalom!
Mennyi mosoly törölte le régen arcomról a
könnyeket,
S mennyi fájdalmat titkoltatok el, megóvva engemet!

Hány ölelés adott újra erőt nekem,
S hány kedves szó simogatta gyermeki szívem?!
Hány pillanat, mit újra megidéznék,
S hány kimondatlan kérdés, mire most felelnék?!

Mellettetek fáradt, öreg sírkő támasztja a földet,
Oly árván, ahogy én, a semmibe réved.
Fájó szívem az idő sem gyógyítja,
Fájó lelkemnek az elmúlás gyógyírja?..

Tégy csodát Teremtő! Adj szívemnek erőt!
Erőt az elválásra, erőt a megnyugvásra!
Agyamnak tiszta képet, lelkemnek könnyű létet!

Rám törő rémképek, nem is volt emlékek,
Rossz álmok, mikre éjjel feleszmélek,
Vétkem, ami nem volt, s mégis mindig érzem,
Tűjenek!, s helyüket szívemben töltsé be
Az elbocsátó végtelen SZERETET.
Így!
Nélkületek.

Utolsó ölelés

Vér és hamu lassan száll le, s a szív csak nem csitul.
Mélykék fátylán, éjféltájt már a Hold elővonul,
Könnyes ágyán, felhőpárnán villám járja át,
Sajgó vállát meg-megrántván kúszik, megy tovább.

Milliárdnyi csillag között aranyló fényzőn:
Csillámporos égboltra fest csóvát egy üstökös.
Megtört fényű holdsugárra gyermekszem tapad,
Nem fogja fel, nem érti meg a vér miért reá ragad?

Bomba tépte két kezét az égre nyújtaná,
S szinte látja, szinte érzi ott fenn várnak rá.
Menne már, mert fájdalmát csak anyja értheti,
Menne már, de apja él, s sehogy sem engedi.

Imádkozik, s egyre csak egy kis csendért könyörög,
Imádkozik, ne hallja már ahogy az ég dörög,
Ne hallja a haláltusát, bombarobbanást,
Testvérei nyöszörgését, apja sóhaját.

égszakadás

lágyan libben a ligetben
 a liliumok kis szoknyája
 kócos avart kavarr hamar
 szellő úrfi s a nyomában
 vihar veri tekergeti
 őszbe fordult rozsdás
 erdőt
 terelgeti elpihenni
 mélyen csüngő sötét
 felhőt

Cseperésző csöppnyi
 csillag
 milliói kergetőznek
 kerekedő zivatarnak
 döngése közt
 versenyeznek
 villám villan, a veremben
 rókakölykök félve bújnak
 varjúserg a tarlóról
 - tán nem késő ? - messze
 húzna

bújna szarvas, őz, a suta,
 nincsen rejtek, nincsen
 hova
 béka brekeg, birka béget
 akol mélyén szép az élet
 levél alól les ki, lapul
 rovar, bogár, és a kis nyúl

búbos banka - üregében -
 harkály helyén ül
 szerényen..

zivatar jött, zengett,
 zúgott
 haragos széllel elhúzott
 nyomában már vadkan
 matat
 anyjával meg malac
 szalad
 csicserészni kezd sok
 madár
 - napsütésért csacsog
 imát -
 nyuszi szőre már nem
 csapzott
 Napnak fénye rajta
 ragyog

lágyan libben a ligetben
 a liliumok kis szoknyája
 táncra perdül pillesereg
 önfeledten, nincs ki
 bántsa
 tábor felett gyerekkacaj
 messze hangzó
 muzsikája
 életre kelt minden
 alvót...

....gyere, ölelj!

Gyere öleljük át
az egész világot,
mint hegyek ölelik
a zöldellő síkságot,
mint tavat a ligetek,
Alpokat hósátor,
mint homoktenger
a kínzó forróságot!
Mint fák lombja
öleli a bűvő madarat,
kánikulában
a gyötrő napsugarat!
Mint sóhaj öleli át
a titkolt vágyat,
mint szemed öleli
az aranyló tájat!
Ölelj úgy,
hogy minden' beleférjen:
aggastyán, kamasz,
szegény, szerencsétlen!
Beteg édesanyád,
szerető férjed,
apád gyötört teste,
óvó feleséged,
gyermeked, barátod,
szerelmed, s szomszédod!
Ne nézd hova való,
csak add ölelő karod!

Hagyd, hogy azt érezzék,
nincsenek egyedül!
Az egész világ ma egy
ölelésbe merül.

futnak a napok

csak futnak a napok egymás után,
bársonyos léptekkel nap nap után,
hetekből halmoznak hótalan hót,
triumvirátusból négy ad egy jót...

futnak a napok egymás után,
hallgat a tücsök, fecske sincs már,
nem surrog éjjel zöld lombú ág,
délre húzott a vándormadár

rövid az este, a dal elcsitul,
pityókás vendég hazaindul,
fonnyad a fűben a réti virág,
víz után vágyott, szárad a szár

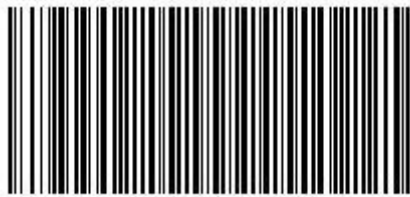
erdei padon egy szürke veréb
nem talál magot, morzsát remél,
sás között béka ül, már nem vidám,
hideg az éjszaka, szökik a nyár

aszú szemekben arany rekedt,
dolgos kezektől kincs lesz neked,
telik a hordó, csordul a lé,
jó magyar bornak minek cégér

táncol az avar, szélzene jár,
felkap egy halvány reménysugárt,
lengeti haját a napkorona,
bágyadtan néz be a kis fásorba

csak futnak a napok egymás után,
tükörbe néznem kár is talán,
rezdülő vágyak rozsdafalán
karcolom mélyre a nyár illatát

ISSN 2060-341X